

DE VERHALENFABRIEK 3

IN DE PRIJZEN

JUUL DE JONGH

DE VERHALENFABRIEK

Juul de Jongh

In de prijzen

De Verhalenfabriek – deel 3

DE VERHALENFABRIEK

Hi lieve lezer!

Na een turbulent avontuur met Lodewijk van Havezathe heb ik mijn dateleven maar even op een laag pitje gezet. Ik had besloten me volledig op mijn werk te richten: zoveel te gekke manuscripten die geredigeerd mogen worden! Maar bij de opfriscursus e-books maken kwam ik toch weer een leuke collega uit het boekenvak tegen...

In het derde deel van *De Verhalenfabriek* gebeurt er ook weer een hoop op de uitgeverij: stagiaire Madelief mag de boekpresentatie voor *Een zee van tijd* van Eva Nagelkerke organiseren. Loopt het deze keer weer zo erg uit de hand? En hoe gaat het eigenlijk verder met Evelien en haar jeugdliefde? Lees snel verder!

Enjoy!

Juul van De Verhalenfabriek

P.S. Het zou leuk zijn als je me volgt op Instagram of Facebook. Zo kun je me vinden: Juul_DeVerhalenfabriek.

© 2022 Juul de Jongh

Omslagillustratie en -ontwerp: Anouk Heitink, another view
Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

ISBN 9789461097255

NUR 340

Meer informatie over De Verhalenfabriek op www.deverhalenfabriek.com
of volg ons op Facebook en Instagram!

1 – Evelien

‘Ik wil dat die natte paraplu nú uit de hal wordt gehaald!’ Evelien komt De Verhalenfabriek binnenvallen, letterlijk, want zojuist gleed haar hak weg dankzij een plasje water en belandde ze languit op de grond in de deuropening.

Juul en Madelief, die aan de grote tafel zitten, schieten overeind om haar te helpen, maar eigenlijk zou ze liever blijven liggen. Niet zozeer hier – dit is een heel onhandige plek voor een depressiedutje – maar in haar bed; diep onder de dekens, net zo lang tot Frank weer thuiskomt. Hij heeft haar gewoon in de steek gelaten en noemt dat ‘promotie’, misschien moet zij de zaak verkopen om lekker terug te gaan naar Sint Maarten en dat ‘rentenieren’ noemen, het weer is daar in ieder geval een stuk beter dan in Laren, of Vancouver.

Met hulp van haar meiden krabbelt ze overeind en gaat zitten.

‘Alles goed?’ vraagt Juul bezorgd.

‘Prima.’

Nee, het is helemaal niet goed.

Ze mist Frank zo verschrikkelijk dat het pijn doet en tegelijkertijd is ze zo boos op hem dat ze gisteravond haar telefoon tussen de bankkussens heeft gestopt toen hij haar opbelde. Sindsdien negeert ze zijn appjes en

sms'jes, en als er straks een mail van hem blijkt te zijn binnengekomen, verplaatst ze die terstond naar de spambox. Ze gaat hem uitroken door radiostilte!

Goed plan, dat zal hem doen terugkeren naar Nederland!

'Weet je zeker dat alles goed is?'

Juul gelooft haar niet, en terecht. 'Buiten een paar blauwe knieën zal ik niets aan die val overhouden, maar er worden geen paraplu's meer in de hal gezet om uit te laten druipen!'

Waarom is het leven toch zo ingewikkeld? Frank heeft haar altijd gesteund en nu krijgt zij het niet voor elkaar om achter zijn beslissing te staan, of de boel in te pakken en naar Vancouver te verhuizen. Feitelijk heeft ze zelf voor De Verhalenfabriek gekozen en niet voor hem, wie neemt ze nu wat kwalijk dan?

'Ik breng hem wel naar het afdakje achter,' zegt Madelief.

'Wie, Frank?' vraagt ze verstrooid.

'Nee, die natte paraplu natuurlijk,' antwoordt Madelief, terwijl ze met haar ogen rolt.

'Frank belde trouwens hierheen, vlak voor jij binnenviel,' zegt Juul opeens. 'Hij kreeg je niet te pakken.'

Nee, dank je de koekoek. 'Wat wilde hij?'

'Weten of je nog leeft. Ik vond het zo'n rare vraag.' Juul duikt op haar bureaustoel. 'Hij klonk dronken.'

'Wat heb je geantwoord?' vraagt Evelien.

Juul pakt haar koptelefoon. 'Dat je gisteren nog gewoon ademde, natuurlijk.'

Gisteren ademde ze inderdaad nog, vandaag ook, maar sinds ze die Boeing met Frank erin achter de wolken zag verdwijnen, heeft ze het gevoel dat er geen zuurstof meer in de lucht zit.

'Heb je trouwens nog iets gehoord van Silvia Zondermans advocaat?' vraagt Juul voor ze zich weer afsluit van de buitenwereld.

'Nee, niets meer. Misschien waait het over,' antwoordt Evelien. Het was ook zo'n vreemde aanklacht, hun auteur Mirjam van Dalen die plagiaat zou hebben gepleegd omdat de cover van haar *Witte wijn en wilde mannen* bijna identiek is aan Zondermans *Wereldse waanzin in Wormerland* en de titels

opvallende overeenkomsten vertonen. Als dat al plagiaat is, kan ze beter prei gaan verkopen op de weekmarkt, of Nepalese sokken tijdens een zomerbraderie.

Het is al lunchtijd als Evelien constateert dat ze de hele ochtend in gedachten verzonken naar buiten heeft gestaard en nu is het genoeg geweest: of ze gaat aan het werk, of ze vertrekt naar huis.

Of ergens anders heen.

Thuis wacht haar een stille huiskamer, een eenzaam bord warm eten aan een lege eettafel, een koud bed...

Ze schiet overeind. 'Ik heb een afspraak.'

Met wie, jezelf?

Nog voor Juul haar koptelefoon kan afzetten of Jacques de kans heeft een opmerking te maken, beent ze naar de hal en trekt haar jas van de kapstok. Even later klappt de deur achter haar in het slot. Ze gaat de stad in, op zoek naar gelijkgestemde zielen die net als zij de vier muren van hun huis ontvluchten.

Amsterdam is druk en warm, toch blijft het eenzame gevoel hangen terwijl ze langs terrassen en etalages wandelt. Mensen met rolkoffertjes laveren als slalomskiërs door de mensenmassa, rennend in de richting van hun trein, terwijl zij dieper het centrum in loopt. Halverwege het Rokin vraagt ze zich af wat ze hier in hemelsnaam doet terwijl er nog zoveel werk op haar ligt te wachten. Ze staat stil en laat het leven een poosje aan zich voorbijtrekken, tot haar blik op een aanplakbiljet van een vernissage valt. De naam die erop staat herkent ze: Richardson. Ze heeft hem nooit persoonlijk ontmoet, maar hij woont en werkt op Sint Maarten. De opening van zijn tentoonstelling is vandaag en in een galerie die ze kent, de zaak is gevestigd in een van de negen straatjes, een wijk niet ver van de Westertoren. Misschien moet ze daarheen gaan, het geeft haar in ieder geval een doel.

Dat, of je duikt een café in.

In haar eentje aan de bar hangen past niet bij haar. Evelien haalt diep adem en recht haar rug, een vernissage is een prima plek voor een goed gesprek en een glas wijn.

De negen straatjes met hun smalle stoepen en eigenzinnige winkeltjes heeft ze altijd een leuk wijkje gevonden om doorheen te wandelen. Er komen wel toeristen, maar niet de hordes die over het Rokin naar de Dam trekken. Voor de galerie staat een blauw tuinbankje met een paar potten met bloeiende planten erop, zonnestralen vallen over de daken aan de overkant op de gekleurde blaadjes en even, heel even, voelt ze zich een klein beetje gelukkig. Het was toch een goed idee om vanmiddag vrij te nemen en de stad in te gaan.

Ze opent de deur. Het is geen grote zaak, maar wel een die leuk is ingericht en waarvan de hoge plafonds een zekere grandeur uitstralen. Binnen is het aangenaam druk. Een paar seconden blijft ze verloren op de mat staan, dan snelt er een meisje haar richting op.

‘Wat leuk dat je er bent, zal ik je jas aannemen?’ vraagt ze.

Kort denkt Evelien na. Ingaan op haar vraag betekent onherroepelijk dat ze hier een poosje rondloopt, aan de andere kant, er niet op ingaan voelt alsof ze slechts een trein is die stations passeert, terwijl ze onder de mensen wil zijn. Misschien moet ze zich gewoon laten meevoeren met de stroom.

‘Graag,’ zegt ze tegen het meisje dat haar al een tijdje onderzoekend aankijkt in afwachting van een antwoord.

Even later staat ze met een wit wijntje in haar handen tussen de bezoekers. Wat er aan de wand hangt is niet helemaal haar smaak, maar de kleuren zijn leuk om naar te kijken en doen haar denken aan thuis.

‘Evelien?’ hoort ze plotseling achter zich zeggen. ‘Ben jij dat?’

Ze draait zich om. Een lange donkere man in zwart pak en een lila overhemd kijkt haar lachend aan. ‘Je bent het echt, of niet?’

Er gaat werkelijk geen enkele bel rinkelen, toch moet ze hem kennen. ‘Eh,’ begint ze. ‘Sorry, ik...’ En dan ziet ze het ineens. Ooit zat hij achter haar in de schoolbanken, een klein jochie met een gebit waar je tien fietsen in kon parkeren. Een keertje is ze zelfs met hem uit geweest, toen ze allebei een jaar of zestien waren. Het was een avond die eindigde in een onhandige kus op het strand van Philipsburg. ‘Roland?’

Zijn lach wordt nog breder. ‘Zie je wel, je bent het! Dat is lang geleden! Hoe is het met je?’

‘Ik eh...’ Ze schudt haar hoofd bij gebrek aan woorden. Roland Martin is heel prettig opgedroogd, zo prettig zelfs dat ze nerveus wordt onder zijn blik. ‘Ik woon hier.’ Het is geen antwoord op zijn vraag.

Hij legt een hand op haar bovenarm. ‘Ik ook. Niet hier natuurlijk,’ hij kijkt de ruimte in, ‘maar een paar straten verderop, aan de Keizersgracht.’

Toe maar.

‘Ik in Laren.’ Dat klinkt zo Gooise kak, alsof ze aan het opbieden zijn.

‘Vertel me eens, *Evelyne* Whatey, vind je dit feestje werkelijk leuk, of zullen we verhuizen naar een terrasje om bij te praten?’

Hij spreekt haar naam op z’n Engels uit, zoals haar familie doet. Het veel zachtere ‘Evelyne’ werd door Frank in ‘Evelien’ gewijzigd. Zijn stem beroert haar vanbinnen, alsof er ineens een stukje thuis naast haar staat.

‘Dan ga ik voor het terrasje,’ zegt ze.

2 – Elles

Sinds ze door Olivia de deur uit is gesmeten, heeft ze haar vriendin niet meer gezien of gesproken. Of nee, dat is niet waar; een keertje heeft ze staan posten bij het appartementencomplex, maar die nacht sliep Olivia kennelijk niet thuis. Tegen halfdrie voelde ze zich zo koud dat ze daarna twintig minuten onder Juuls douche heeft gestaan en zichzelf ondertussen voornam Olivia nooit meer te stalken. Als ze geen contact meer met haar wil, prima, dan maar niet. Het penthouse staat op Olivia's naam, ze zijn financieel niets aan elkaar verplicht en wat haar betreft mag Olivia de steriel witte meubels die ze samen kochten houden; die ziekenhuissfeer heeft nooit tot haar verbeelding gesproken.

Elles trapt de dekens van zich af en gaat zitten, de driezits van Juul bezorgt haar rugpijn.

‘Koffie, toast, eieren?’ Juul steekt haar hoofd om de hoek van de woonkamerdeur. ‘Jam, eigen flat?’ gaat ze verder.

‘Je wilt je bank terug?’ vraagt Elles. Dat zat eraan te komen, inmiddels crasht ze al twee weken hier.

‘Niet per se, maar onze bejaarde onderbuurvrouw verhuist naar een verzorgingsflatje en ze wil de boel graag verkopen aan iemand die omhoogzit.’

Méér omhoogzitten dan zij kan bijna niet, hoewel ze 's nachts niet in een portiek hoeft te slapen.

‘Het is net zo’n flatje als het mijne.’

Klein, maar handzaam, dus. Groot genoeg voor een alleenstaande vrouw die weer moet gaan daten. Ze kan ook single blijven, net als Juul. Die is sinds Lodewijk volledig afgeknapt op het andere geslacht.

‘Ik heb haar verteld dat er al maanden een vriendin op mijn bank slaapt,’ gaat Juul verder.

Elles kijkt op. ‘Dat is een beetje overdreven. Mag ik erover nadenken?’ Een eigen flat kopen is zo definitief, misschien komt Olivia terug op haar besluit.

Wil je dat?

De leuke momenten wisselden al jaren periodes waarin ze tegen elkaar zwegen af, is dat de situatie waar ze naar terug wil? En bovendien: eigenlijk is Olivia deze keer terecht boos. Zij is degene die uit de school heeft geklapt terwijl ze had moeten zwijgen.

Wat is het leven toch ingewikkeld.

Ze pakt haar mobiel van het salontafeltje en checkt haar Instagram. Al scrollend ziet ze een foto van Olivia en Ireen, hun schouders beladen met tassen en dozen rond hun enkels. *#movingintogether* staat eronder. Plotseling heeft ze het gevoel dat ze stikt.

‘Hier, koffie.’ Juul zet een beker op tafel neer. ‘Wat is er?’

Haar keel weigert dienst, alsof iemand de boel met twee handen dichtknijpt. Al die ‘toevallige’ ontmoetingen in Brussel waren dus toch leugens, ze zijn amper twee weken uit elkaar en ineens gaan Olivia en Ireen samenwonen! Nog niet zo lang geleden bezwoer Olivia dat Ireen slechts een vriendin was, dat ze alleen op haar bank sliep na een avond wijnen, net zoals zij bij Juul op de bank ligt en niet in haar bed.

Juul ziet je aankomen.

En nu is haar plaats in de kingsize boxspring voor Ireen.

Adem in, adem uit.

Zo rustig mogelijk legt Elles de telefoon terug op het tafeltje en zegt: ‘Het lijkt me een goed idee om af te spreken met je onderbuurvrouw.’

Als Juul weer in de keuken is, veegt ze de opwellende tranen uit haar ogen.

Lusteloos opent Elles een uurtje later haar mailbox. ‘Ik heb een aanvraag voor een interview met Eva Nagelkerke ontvangen, het blad *Zon, zee en zand* wil graag aandacht besteden aan het e-book [Een zee van tijd](#) .

‘O,’ antwoordt Evelien, die verdiept lijkt in een WhatsAppgesprek.

Af en toe ziet ze haar glimlachen, waarschijnlijk stuurt Frank haar grappige berichten. Normaal reageert haar baas een stuk enthousiaster op persaanvragen.

‘Zal ik ze dat interview toezeggen?’ stelt ze voor in een poging Eveliens aandacht te trekken.

Evelien reageert niet, in plaats daarvan begint ze hardop te lachen, Frank is kennelijk grappiger dan ooit. Met een half oog kijkt Elles naar haar eigen telefoon, Olivia weigert nog steeds te reageren op berichtjes. Het is zelfs nog erger, de vinkjes worden niet eens meer blauw, alsof ze haar als contact verwijderd heeft.

‘Of heb je liever dat ik ze afwimpel met de opmerking dat *de Volkskrant* al een pagina gereserveerd heeft nu André Hazes Junior gratis komt optreden tijdens die boekpresentatie?’ Het is zo’n onzin wat ze nu uitkraamt.

‘Prima,’ zegt Evelien afwezig.

Goed, dit onderwerp moet ze maar laten rusten tot Frank klaar is met appen.

Elles kijkt weer op haar computerscherm. Er is een mail van Olivia binnengekomen. Haar hart mist een slag, zou ze spijt hebben, bij willen praten of overwegen haar te vragen of ze weer thuiskomt of...

Een triootje met Ireen, gezellig!

Misschien heeft ze die Instagrampost verkeerd begrepen en huurt Ireen de logeerkamer, het kan.

Alles kan.

Elles opent het bericht.

Je hebt tot vanavond 20.00 uur de tijd om je spullen te komen halen, ik heb alles klaargezet. Graag de sleutels op het kookeiland achterlaten.

Ze moet het drie keer lezen voordat het tot haar doordringt dat Olivia niet thuis is als zij haar spullen komt halen. Ineens wordt ze zo misselijk dat de toast, eieren en koffie haar keel in gutsen. Ze schiet overeind en haalt ternauwernood het gootsteentje in de keuken. Terwijl haar ontbijt naar buiten komt, voelt ze een paar troostende handen op haar rug.

‘Wil je met me meegaan?’ vraagt Elles bijna smekend aan Juul als ze na kantoortijd van het parkeerpleintje rijden. De rest van de middag heeft ze lusteloos in een stoel gehangen, halverwege de dag maakte het verdriet plaats voor woede. Eigenlijk zou ze Juul moeten vertellen van haar plan.

Ssst.

Die gaat nooit mee als ze haar inlicht.

‘Natuurlijk,’ zegt Juul.

Dit zijn de momenten waarop ze zichzelf zo’n draak vindt, aan de andere kant, Olivia heeft het over zichzelf afgeroepen met die mail en haar *moving in together*-Instagrambericht.

‘Hoe rij ik vanaf hier naar jouw huis?’

‘A1 richting Amsterdam en dan afslag S114 richting Amsterdam-Oost vanaf de Ring A10 nemen,’ antwoordt Elles. Juul hoeft niets te doen, behalve helpen om alle dozen naar de lift te sjouwen. Zoveel kan het trouwens niet zijn.

Terwijl auto’s voorbijflitsen, passeren ze de gebruikelijke file in de richting van Amersfoort. Elles kijkt uit het raam, ieder hectometerpaaltje brengt haar dichterbij de plek waar ze een jaar lang met Olivia woonde. Destijds, toen ze elkaar ontmoetten, had ze haar twijfels over een relatie, zij twee verschilden als dag en nacht. Nu vraagt ze zich af of al die jaren weggegooid zijn. Ireen cirkelt al tijden om hen heen als een vervelende strontvlieg, zonder dat Olivia de behoefte voelt haar weg te slaan.

Misschien is het ook eigenlijk wel goed zo.

Een tijdje is haar hoofd leeg, dan vraagt ze: ‘Heb jij eigenlijk nog iets van Lodewijk gehoord?’

Juul schudt ontkennend haar hoofd. ‘Niks, nakkes, nada. Ik heb hem een paar keer geappt wanneer ik mijn kleren kan ophalen, maar hij reageert gewoon niet.’

‘Vervelend.’

‘Heel vervelend zelfs. Misschien moet ik net als Cecil een keertje rond middernacht over zijn hek klimmen en de buurt bij elkaar schreeuwen, daar reageert hij wel op.’

‘Mag ik dan met jou mee?’ vraagt Elles. ‘Onder aan de talud moet je trouwens links en dan verderop, als je onder de snelweg door bent, bij de stoplichten naar rechts.’

‘Heb jij trouwens nog iets van Jacques gehoord?’ vraagt Juul. ‘Sinds Amadeo de Libris-prijs won heb ik hem niet meer gezien.’

‘Maak je maar geen zorgen, Jacques is gewoon weer eens straalverliefd.’

Ooit was zij ook straalverliefd, maar nu... Zuchtend kijkt ze voor de zoveelste keer naar buiten. Eigenlijk vond ze dat hele Zeeburgereiland zo lelijk als de nacht. Opgeleukte blokkendozen, noemde ze het toen zij en Oliva de eerste keer gingen kijken, maar haar vriendin was onmiddellijk verkocht en gebruikte woorden als ‘trendy’ en ‘hip’.

‘Hierin,’ wijst Elles. Zou Olivia werkelijk niet thuis zijn? Uit gewoonte wil ze Juul de parkeergarage in laten rijden, maar dan bedenkt ze zich; sleutels achterlaten betekent ook de afstandsbediening van de garage op het kookeiland laten liggen, dan komen ze er niet meer uit. ‘Parkeer hier maar ergens,’ zegt ze.

Gelukkig hoeven ze niet op de lift te wachten, die staat geopend klaar op de benedenverdieping. Even later zoekt het ding omhoog. Haar hand voelt het koude metaal in haar zak, gaat ze werkelijk zoiets stoms doen?

Het lucht wel op...

De kans dat Olivia daarna wél contact met haar opneemt is gelijk aan honderd procent, aan de andere kant, ze kan het eigenlijk niet maken. Straks doet Olivia aangifte!

Ze stappen op de bovenste verdieping uit. Elles opent de voordeur, voor de vorm roept ze: ‘Hallo,’ maar er klinkt geen enkel geluid. In de gang staan verhuisdozen klaar, de stickers die er nog op zitten vertellen dat Ireen haar spullen hierin naar Olivia verhuisde. De aanblik van het blokletterhandschrift met woorden als ‘boeken’ en ‘persoonlijke verzorging’ – *zum kotzen* – trekt haar over de streep: ze gaat het wel doen.

Zonder iets te zeggen pakt ze een doos en zet die buiten de voordeur, Juul volgt haar voorbeeld. Na een paar minuten is de gang leeg.

‘Heb je één moment?’ vraagt Elles. ‘Ik moet de sleutels op het kookeiland achterlaten.’

‘Zal ik dan alvast dozen naar de lift sjouwen?’

Wat is het ook een schatje. ‘Graag.’ Elles produceert er een lachje bij, maar zodra Juul zich bukt om een doos te pakken, voelt ze haar gezicht vertrekken. Ze loopt naar de woonkamer met de open keuken, alle foto’s waar zij op stond zijn vervangen door exemplaren van Olivia en Ireen, kennelijk hebben die twee een flinke voorraad opgebouwd. Op één ervan herkent ze nota bene een strandtent in Bloemendaal en een bikini die Olivia twee jaar terug weggooid.

Ze legt haar sleutels neer en pakt de zwarte permanente markers die ze in haar laatje bij De Verhalenfabriek vond uit haar broekzak. Zonder ook maar één seconde te aarzelen schrijft ze haar woede van zich af op de witte deuren van de wandkast, de keuken, de metrotegeltjes achter het aanrecht. En op het kookeiland, waar ze met grote krulletters *veel geluk samen* rond de ingebouwde kookplaat schrijft. Tevreden kijkt ze rond, dit lucht zo verschrikkelijk op en bovendien ziet de kamer er ineens een stuk minder klinisch uit. Misschien moet ze er foto’s van maken, ter herinnering.

En die op Insta plaatsen.

Waarom niet?

3 – Juul

Elles is gelukkig een stuk vrolijker, alsof ze met het weghalen van haar spullen een nare periode heeft afgesloten. Nu brult ze keihard ‘Last Christmas’ van Wham, terwijl het pas juni is.

Juul parkeert haar auto, er lijkt een opstootje te zijn bij de deur van De Verhalenfabriek. ‘Madelief heeft toch niet weer een boekpresentatie georganiseerd?’ vraagt ze.

Elles stopt met zingen. ‘Niet dat ik weet.’

Tegenover de uitgeverij stopt een busje van *Hart van Nederland*, de zijdeur schuift open en er stapt een cameraploeg uit. ‘Wat is hier aan de hand?’ Juul opent het portier.

‘Misschien heeft een van onze auteurs een prijs gewonnen?’ oppert Elles.

‘En dan komt *Hart van Nederland* langs?’ Dat zou dan ook voor het eerst zijn.

Madelief komt aangelopen, vlak voor ze bij de voordeur is, stuift er een menigte op haar af, inclusief de cameraploeg. Pas nu ziet Juul dat meerdere lui een microfoon bij zich hebben. Op de voet gevolgd door Elles loopt ze in de richting van De Verhalenfabriek.

‘Zegt de naam Silvia Zonderman u iets?’ hoort ze iemand vragen. Alle armen gaan naar voren, die arme Madelief moet zeker zes microfoons onder haar neus hebben.

‘Gaat dit over dat plagiaatgedoe?’ vraagt Elles zachtjes.

‘Kennelijk, maar als dat zo is moeten ze bij Evelien zijn.’

‘Is de claim van Zonderman volgens u terecht?’ hoort Juul een reporter vragen. ‘En wat vindt u ervan?’ brult een ander.

Hier moet Madelief al helemaal geen antwoord op geven.

‘Ik vind Silvia Zonderman een verzuurde doos die beter kan gaan tinderen,’ zegt Madelief luid en duidelijk.

‘O my god,’ begint Elles. ‘Zeg me dat ik dit niet gehoord heb.’

Juul neemt een teug lucht. ‘Als dat zo is, hebben we allebei peterselie in onze oren. Mag ik er even langs?’ Dat laatste richt ze tegen de journalisten, die nog steeds rond Madelief cirkelen als wespen om een glas limonade.

‘Werkt u hier ook?’ vraagt een vrouw die voor rtl werkt volgens het logo op haar microfoon.

‘Geen commentaar,’ antwoordt Juul.

‘En ik ook niet,’ zegt Elles, die zich achter haar aan naar voren wurmt.

Ondertussen wordt Madelief nu helemaal bestookt met vragen. Hun stagiaire wil net voor een tweede keer haar ongezouten mening ventileren als Juul haar bij een arm pakt. ‘Meekomen,’ zegt ze zachtjes.

Ze steekt haar sleutel in het slot. ‘Denkt u dat Zonderman uit verveling een claim neerlegt?’ roept een vrouw.

‘Die heeft gewoon een vriendje nodig!’ schreeuwt Madelief. ‘Evelien heeft dit helemaal niet verdiend!’

‘Kop houden!’ roept Juul nu hardop, terwijl ze de tegenstribbelende Madelief naar binnen probeert te duwen.

‘En *Wereldse waanzin in Wormerland*, dat is toch geen titel, zeg nou zelf!’ schreeuwt ze vlak voor Juul de deur in het slot gooit.

‘Madelief heeft wát gezegd?’ vraagt Evelien drie kwartier later als ze het hele verhaal in geuren en kleuren hebben verteld. ‘Silvia Zonderman is een bestsellerauteur, die schrijft krantencolumns en heeft een eigen tv-programma!’

‘En ze schrijft pulpthrillers over pornoparty’s in de Zaanstreek,’ voegt Madelief eraan toe, die nijdig kijkend en met over elkaar geslagen armen aan de keukentafel zit. ‘Jij doet hartstikke je best en dan komt die muts langs om de boel te verpesten.’

‘Ik vind het te waarderen dat je het voor mij en Mirjam van Dalen opneemt, Madelief, maar je kunt niet zomaar de pers te woord staan, en al helemaal niet op zo’n manier.’ Evelien begint te ijsberen. ‘Dat wordt natuurlijk vanavond uitgezonden.’

Juul kijkt Elles aan. Aan de lijntjes om Elles’ mond te zien lukt het die amper om haar lachen in te houden. Plotseling dringt de idiotie van dit alles ook tot haar door, ze moet gewoonweg op haar onderlip bijten om niet te gaan giechelen.

‘En dan ziet Mirjam van Dalen het ook,’ gaat Evelien verder. Ze staat stil. ‘Heb je werkelijk gezegd dat ze beter in de keuken van een bejaardentehuis kan gaan werken?’

Madelief knikt. ‘Spruiten afgieten.’

Ineens barst Evelien in lachen uit.

Die had ze niet zien aankomen. Evelien laat zich in een stoel vallen en komt niet meer bij van het lachen, plotseling houdt zij het ook niet meer. Een paar seconden later beseft Juul dat ze haar baas in tijden niet zo vrolijk heeft gezien. Uiteindelijk veegt Evelien haar ogen droog en zegt: ‘Nou ja, negatieve publiciteit is ook publiciteit, zullen we maar denken. Maar jij moet Silvia Zonderman wel je excuus aanbieden, via haar uitgever.’

Aan Madeliefs gezicht te zien heeft hun stagiaire daar weinig zin in. Toch zegt ze: ‘Oké.’

Even later is iedereen verdiept in haar eigen werk. Op een pen kauwend staart Juul voor zich uit, het is best gezellig met Elles in huis, maar nu weken maanden dreigen te worden moet er een oplossing worden gevonden. Na kantoortijd zal ze haar voorstellen aan de onderbuurvrouw.

‘Mevrouw Van Veen, dit is mijn collega, Elles van der Meere. Zij en haar partner zijn uit elkaar en ze zoekt een huis.’ Juul spreekt een beetje luid omdat de oude vrouw flink doof is.

Haar buurvrouw doet de deur verder open. ‘Kom maar binnen,’ zegt ze. ‘Wil je een kopje thee?’

‘Graag,’ antwoordt Juul.

Ze is hier nog nooit binnen geweest. Het bloemetjesbehang moet rond 1955 op de muren zijn geplakt en de oranje verf op de deuren en kozijnen is van een jaar of twintig later. Het staat allemaal in schril contrast met het strakke appartement waar Elles eerder woonde. In de woonkamer ligt nog tapijt op de vloer; kaal gelopen en grasgroen.

‘Ga maar zitten,’ zegt de buurvrouw, terwijl ze naar de vier stoelen wijst die rondom een glazen tafeltje staan.

‘Alsof je terug in de tijd stapt,’ zegt Juul als de buurvrouw in haar keukentje is.

‘Ik kan vast wel een paar mensen optrommelen die willen helpen om de boel op te knappen,’ antwoordt Elles, die tot Juuls verbazing tevreden rondkijkt. Op de streppen van de bejaardengroene luxaflex voor het raam ligt een laagje stof.

‘Zo.’ De buurvrouw zet een theepot neer en pakt drie kopjes van een antiek kabinetje. Dan haalt ze een koektrommel uit een andere kast en zet suiker op tafel. ‘Hè, hè.’ Met een zucht gaat ze zelf zitten. ‘Dus jij wil mijn flatje kopen?’

‘Heel graag,’ zegt Elles.

‘En ga je er dan wel zelf wonen?’

De buurvrouw heeft liever geen ‘huisjes melkende geldwolven’ die ‘haar boeltje’ kopen, heeft ze Juul verteld.

‘Absoluut. Ik lig al weken bij Juul op de bank.’

De oude vrouw knikt goedkeurend. ‘Mooi,’ zegt ze. ‘Dan drinken we nu thee om elkaar een beetje te leren kennen.’

Als Juul ’s avonds in bed ligt en zoals gebruikelijk de dag overdenkt, pakt ze haar mobiel met de bedoeling een laatste blik te werpen op haar Instagram. Ze schiet overeind. Lodewijk heeft haar zes appjes gestuurd! Hopelijk kan ze eindelijk haar kleren bij hem ophalen.

Ze tikt op het scherm en leest de berichten, het is een reeks verwijten die eindigt in: *Laten we het goedmaken, Juliette.*

Die man is stapelgek.

Kan ik morgenavond mijn kleren komen ophalen? appt ze terug. Op zijn vraag gaat ze geen antwoord geven. De vinkjes worden vrijwel onmiddellijk blauw.

Nee, staat er. Je komt morgen hierheen, dan eten we samen en blijf je daarna slapen.

Wat is dit voor onzin?

Ik wil alleen maar mijn kleren terug, meer niet. Dat lijkt haar toch duidelijk genoeg.

En ik wil jou terug, meer niet, is de boodschap die retour komt.

Dat Lodewijk een sterke eigen mening heeft wist ze, maar dit slaat alles. Als hij zijn ex ook zo behandeld heeft, snapt ze waarom die vrouw avond aan avond voor zijn deur staat te krijsen.

Morgenavond zeven uur kom ik mijn kleren halen! Ze zal Elles vragen om mee te komen, die kent hem beter dan zij.

Halfzeven eten, is het antwoord. *En geen minuut later.* Hij sluit af met een smiley die een luchtkusje werpt.

Juul zet haar toestel uit. Wat moet ze hiermee? Nee is nee, wat haar betreft. Een poosje staart ze naar het plafond, dan keert ze zich op haar zij. Ze moet er helemaal niets mee, gewoon haar kleren ophalen en vertrekken.

4 – Evelien

Vanavond gaat ze voor de vierde keer in tien dagen met Roland Martin uit eten en eigenlijk vraagt ze zich af of dat onder vreemdgaan valt. Al was het alleen maar omdat ze tegen Frank met geen woord heeft gesproken over hun ontmoeting. Aan de andere kant, Roland heeft tot nu toe alleen haar rechterhand aangeraakt.

En dat vond ik best prettig.

Evelien duwt de gedachte opzij. Of Frank nu zeventuizend kilometer verderop woont of niet, ze zijn nog steeds getrouwd en bovendien, zij en Roland praten vooral over thuis, over Sint Maarten, hun eiland, en de stranden, en over vroeger. Ze zou niet eens weten wat voor werk hij precies doet. Iets juridisch bij een of ander bedrijf, hij was er nogal vaag over.

Net zo vaag als jij.

Ze wil met hem niet over werk praten, dat voelt zo getrouwd. Hoewel ze eigenlijk best benieuwd is naar zijn professionele oordeel over dat gedoe rondom Johannes *Tussen zes planken*. Dat wachten op die advocaat van de familie Van Bergen Henengouwen is ze zo zat, dan onderneemt ze liever zelf een poging om de boel voorgoed te sussen.

Juul heeft zich zoals gebruikelijk afgezonderd van de wereld. Elles is naar de bank voor een hypotheekaanvraag en Madelief loopt poeslief koffie

te schenken. Na ieder toiletbezoek trekt ze de borstel door de pot, die heeft deze keer zichzelf gedegradeerd tot poetsgeit – haar manier om het goed te maken.

Silvia Zonderman was not amused over Madeliefs mening en dan drukt ze zich nog netjes uit. Inmiddels heeft zelfs *Story* vier pagina's aan de zaak gewijd. Het heeft De Verhalenfabriek wel goed op de kaart gezet. Alleen, het probleem is dat ze niet én diplomatiek kan reageren op de pers én Madelief de hand boven het hoofd kan houden. Zo langzamerhand laat hun stagiaire een spoor van vernieling achter, daar staat tegenover dat ze heel loyaal is tegenover haar, Juul en Elles. Madelief zomaar de laan uit sturen wil ze dus niet. Maar wat dan wel?

Evelien kijkt uit het raam, inmiddels is de wereld veranderd in een explosie van groen en bloeiende bloemen en kan ze de zomer ruiken. Pas in september, over een paar maanden, als de eerste blaadjes dood op de grond liggen, ziet ze Frank weer – op Sint Maarten –, een eerder bezoek paste niet in hun agenda's.

En Roland zie je vanavond.

Uit het oog, uit het hart, is dat het? Kan een huwelijk dat zo lang duurde stuklopen op afstand? Vergaat liefde als je elkaar maar twee keer per jaar ziet?

Of je oude vriendje ontmoet?

'Vriendje' is wel heel erg overdreven, na die ene kus op haar zestiende zijn ze nooit meer uitgegaan. Maar de laatste dagen dwalen haar gedachten vaker af naar Roland dan naar Frank, en dat baart haar zorgen.

'Hoi Mirjam!' hoort ze Madelief plotseling zeggen.

Ze heeft de bel helemaal niet gehoord. Evelien komt overeind, Mirjam van Dalen hing vanmorgen vroeg al aan de lijn, nadat ze haar eigen gezicht in de rekken van Bruna had aangetroffen.

'Hallo.'

Mirjam is nog behoorlijk opgewekt, gelukkig.

'Ben je erg geschrokken?' vraagt Evelien voor de zekerheid.

'Welnee,' zegt ze. 'Ik zie het maar als gratis reclame.'

Gelukkig.

‘Ik kreeg een mail van Zondermans uitgeverij. Ze eisen dat het e-book uit de verkoop wordt gehaald. Dat, of de cover én de titel moeten veranderen. Volgens hen hebben ze die ook naar jou gestuurd. Gaan we dat doen?’ vraagt Mirjam.

Dat is een heel goede vraag, daar heeft ze nog niet goed over nagedacht.

Nee, jij dacht alleen maar aan Rolands donkere ogen, zijn kaaklijn, de spieren in zijn schouders, zijn...

‘Aarde aan Evelien?’

‘O, sorry.’

Zou hij nog steeds zo onhandig zoenen als destijds?

‘Eh, wil jij de titel en de cover veranderen?’ vraagt ze.

‘Ik heb daarover nagedacht,’ zegt Mirjam. ‘Ik hang werkelijk niet zo aan die titel, en zelfs niet aan de cover, maar toegeven lijkt me zo... toegeven, als je begrijpt wat ik bedoel. Alsof ik dan schuld beken. Aan de andere kant, als wijzigen de boel oplost, waarom niet?’

Zijn hand voelde zacht en sterk tegelijk, toen hij hem van de week over de hare legde.

‘Vind je ook niet?’

En zijn huid geurt naar de tropen.

‘Evelien!’ klinkt het ineens heel dwingend. Mirjam kijkt haar een beetje geïrriteerd aan.

‘Sorry, wat ja, nee, natuurlijk. Je hebt helemaal gelijk.’ Ze recht haar rug.

Als Mirjam even later vertrokken is, vraagt ze aan Madelief: ‘Heb jij al een excuusmail geschreven aan Zondermans uitgever?’

Madelief knikt. ‘Ik heb gezegd dat ik overvallen werd door al die camera’s en microfoons en toen onvoldoende heb nagedacht over mijn mening. Met mijn diepste excuses.’

Zij had het anders verwoord, maar goed, het is een spijtbetuiging en daar mag Silvia het mee doen. *Case closed*, wat haar betreft.

‘Wat zie je er mooi uit, Evelyne!’

Rolands compliment klinkt zo gemeend dat ze zich warm voelt worden.

Nee, dat is omdat het uit zĳn mond komt.

Nu moet ze werkelijk stoppen zichzelf wijs te maken dat Roland iets anders zou willen dan oude herinneringen ophalen, of dat zij in hem meer ziet dan een vroegere klasgenoot. Franks ring zit nog steeds om haar vinger.

‘Waar heb je zin in, meteen eten of eerst een drankje ergens doen? Hou je trouwens van films?’

‘Drankje, diner, bioscoopje?’ stelt ze voor.

Hij lacht zijn witte tanden bloot, tanden waar nu geen enkel fietswiel meer tussen past, maar die een keurig rijtje vormen. God, wat zou ze graag terug in de tijd gaan en weer op het strand van Philipsburg met hem staan terwijl het warme zeewater over hun voeten stroomt. Dan ging ze nog een keertje met hem uit.

Dat doe je nu toch ook?

Absoluut, maar dan had ze zonder schuldgevoel naar zijn zachte lippen kunnen kijken in de hoop dat ze de hare zouden vinden en...

Misschien moet ze zichzelf een klap in haar gezicht verkopen. Frank is nog maar nauwelijks naar Canada vertrokken, of zij wordt verliefd op een ander.

Verliefd?

Haar buik tintelt, ze kan haar ogen niet van hem afhouden en hoopt iedere seconde dat hij haar aanraakt, hoe wil ze dat anders noemen? De gedachte verwacht haar zo dat ze ongemerkt haar pas heeft ingehouden.

‘Is er iets?’ vraagt hij.

Haar mobiel trilt, ze vist hem uit haar jaszak. Frank belt, hij kon geen slechter moment uitkiezen. Twee seconden kijkt ze naar het scherm, hooguit, dan drukt ze hem weg en zet het geluid op stil. ‘Nee,’ zegt ze. ‘Werk.’

Au, Evelien Elleman.

Als ze verder lopen, slaat hij ineens een arm om haar schouder en zegt: ‘Zullen we hier een drankje doen en wat eten en daarna een filmpje pakken?’ Hij houdt haar stil, ze staan voor zo’n typisch Amsterdams cafeetje ergens in een van de zijstraatjes rond het Spui. De arm op haar schouder mag wat haar betreft voor eeuwig daar blijven liggen.

‘Prima,’ zegt ze schor.

Hij glijdt naar beneden in de richting van de holte in haar rug, hij laat haar los als ze voor hem uit het terras op loopt.

Het is al over enen als ze thuiskomt, alleen. En dat is maar goed ook. De hele avond heeft ze als een puber gehunkerd naar iedere aanraking, in de bioscoop zat ze onnodig dicht tegen hem aan, ze had met gemak opzij kunnen schuiven. Tegen de tijd dat het licht in de zaal aanging en zij van haar roze wolk donderde, voelde ze zich zo schuldig tegenover Frank dat ze hem het liefst in de lobby had teruggebeld. De komende dagen is Roland op pad voor zijn werk, maar over drie dagen zien ze elkaar weer. Onderweg naar Laren heeft ze uitgerekend hoeveel seconden ze moet wachten.

Ze laat zich in de bank vallen en schopt haar pumps uit. Dit slaat zo verschrikkelijk nergens op. In Canada is het nu halverwege de middag, ze moet hem bellen.

Veertien gemiste oproepen van Frank, meldt haar telefoon. Ze drukt op het hoorntje en even later gaat zijn toestel over.

‘Evelien! Is alles goed?’

‘Sorry, ik had een eh... vergadering die uitliep,’ zegt ze.

Natuurlijk.

‘Zo laat?’ vraagt Frank. ‘Het is al na middernacht!’

‘Ja, heel vervelend. Madelief heeft iets tegen *Hart van Nederland* gezegd over Silvia Zonderman en, nou ja, het is alweer in orde.’ Het schuurt zelfs niet eens tegen de waarheid aan.

‘Vervelend. Ik mis je.’

Dit is het moment waarop ze ‘ik jou ook’ moet zeggen. De waarheid is echter dat ze hem de laatste tijd helemaal niet mist, niet meer, in ieder geval.

‘Is alles goed?’ vraagt ze in plaats daarvan.

‘Hier wel,’ zegt hij. Het blijft even stil. Dan vraagt hij: ‘Evelien, moet ik me zorgen maken?’

Dat weet ze zelf nog niet eens.

Is dat zo?

Moet ze eerlijk zijn? Of moet ze wachten tot ze oprecht ‘ja, je moet je zorgen maken’ kan zeggen? Tot ze een keus heeft gemaakt... Een relatie is

geen jurk die je in de kast houdt omdat je nog niet beslist hebt over een nieuwe.

‘Evelien? Ben je daar nog? Is er...’

Ze kan hem niet antwoorden, nu niet in ieder geval. Vlug drukt ze de verbinding weg.

5 – Elles

Als de bank meewerkt, is ze over een paar weken de onderbuurvrouw van Juul en van dat idee wordt ze heel vrolijk. Net zoals van het digitale geweld dat losbarstte op Instagram nadat ze foto's van Olivia's aangepaste interieur had gepost. Olivia zelf hult zich vooralsnog in stilzwijgen, vermoedelijk hebben zij en Ireen het veel te druk met het schoonmaken van de keukenkastjes.

Ze gaat de uitgeverij binnen, onmiddellijk komt Klaas-Jan op haar af gestoven en hij zet zijn pootjes tegen haar zwarte spijkerbroek. Tegenwoordig draagt ze geen panty's meer naar kantoor, die hond heeft er al zoveel kapotgemaakt.

'Elles!' schreeuwt Jacques vanaf de vide. 'Ik zit al uren op je te wachten.' Hij hangt over de reling met zijn laptop, waar het lachende gezicht van een donkerharige man op staat. 'Dit is hém!' zegt hij smachtend.

'Wie, de bloemenboer?' vraagt Elles, die het gezicht herkent als de eigenaar van In De Kleine Klaproos.

'Hovenier!' roept Jacques beledigd uit. 'Mijn Levi maakt kunstwerken van de natuur!' Met een 'tss' gaat hij weer op de grond zitten. 'Vrouwen

begrijpen dit soort dingen niet, Klaas-Jan,' hoort Elles hem tegen de hond zeggen, die weer naar boven is gerend.

'En, is het gelukt met je hypotheekaanvraag?' informeert Juul.

Elles knikt. 'Ik denk het wel. Er moet nog wel goedkeuring komen van een trapje hoger, dat hoor ik deze week nog.'

'Buurvrouw!' roept Juul vrolijk.

'Wat is er aan de hand?' vraagt Evelien.

De laatste tijd heeft ze het gevoel dat Evelien doorlopend is afgeleid. Ze kijkt om de vijf minuten op haar telefoon, alsof ze berichten verwacht, en geregeld merkt ze dat haar gedachten niet bij het werk zijn. Soms kan Evelien zulke vreemde antwoorden geven. Nu lijkt ze zelfs te gloeien, of nee: te stralen. Zou Frank soms terugkomen uit Canada?

'Heb jij al iets bedacht voor de boekpresentatie van *Een zee van tijd* van de zusjes Nagelkerke?' vraagt Evelien.

Dit is de eerste keer dat Evelien ernaar vraagt, terwijl ze al dagen bezig is met die lancering. 'Ik wil een strandpaviljoen afhuren, ergens aan de kust tussen Bloemendaal en IJmuiden, maar dat lijkt ingewikkelder dan ik had gedacht.'

Je hebt anders nog geen enkele uitbater gebeld...

'Omdat het zich afspeelt in zo'n paviljoen,' voegt ze er ten overvloede aan toe. Ze is zo druk geweest met verhuizen, huisvesting zoeken...

... Olivia en Ireen dwarszitten.

'Goed idee,' zegt Evelien. 'Wat kost zoiets?'

'Ik zou het werkelijk niet weten,' antwoordt Elles naar waarheid. Ze moet er echt mee aan de slag voordat het te laat is en ze de presentatie hier op kantoor kunnen houden.

'Mag ik offertes opvragen?' zegt Madelief ineens, die aan een hoekje van de keukentafel met haar neus boven een gesloten laptop hangt.

'Van mij wel.' Elles gaat zitten en zet haar computer aan. Moet ze nog een opmerking maken over het vorige debacle, of zal ze erop vertrouwen dat Madelief haar lesje geleerd heeft? De term 'budgettair neutraal' durft ze in ieder geval niet te laten vallen.

'Leuk!' Madelief opent haar laptop en begint te tikken.

Vertrouwen is beter, besluit Elles. Er is een appje binnengekomen, misschien is het van Olivia. Bij dat idee gieren de zenuwen plotseling als een bliksemflits door haar lijf. Wil ze haar werkelijk terug? Ze staat nota bene op het punt om een eigen huis te kopen! Olivia is voorbij, er ligt een leven bij het Stadionplein voor haar, een dat ze voorlopig helemaal alleen gaat leiden. Toch trillen haar vingers als ze haar toestel opent. Er is een bericht van ene Bart binnengekomen. Een vaag gevoel van teleurstelling blijft hangen terwijl ze zich afvraagt wie Bart is. Het duurt even voor het gezicht van een lachende man voor haar ogen schuift: dat is de man die ze in een café heeft ontmoet op de avond dat Olivia haar de deur uit smeed. Bij die laatste gedachte verdwijnt het teleurgestelde gevoel; het is echt over en uit. Het verleden is voorbij, de toekomst lacht haar tegemoet. Zodra ze de sleutel van haar flatje heeft, schildert ze de wanden oranje en paars, bestelt ze een groene keuken bij Ikea en hangt ze zonnebloemgele gordijnen op.

Waarschijnlijk eindigt ze met zwart en wit en één kleurtje voor het contrast.

Ze opent het bericht. *Zin in een avondje ouderwets stappen?* leest ze. Hij weet dat ze niet op mannen valt, dat heeft ze hem tijdens die eerste ontmoeting duidelijk gemaakt. *Wanneer?* appt ze terug. Het duurt even voor hij antwoord geeft. *Vanavond?*

Waarom niet, ze zijn allebei gedumpte door hun grote liefde, misschien schept dat een band. *Prima*, tikt ze in. En nu moet ze aan het werk, alles stapelt zich op sinds privéproblemen haar dagen beheersen.

Tegen zessen zit ze op een terras aan het Thorbeckeplein te wachten op lange Bart, zoals ze hem in gedachten noemt. De rest van de dag heeft ze zich door tientallen mails heen geploeterd. Ondertussen heeft Madelief een lijst met strandpaviljoens aangelegd die ze een voor een wil bellen.

Ze zet haar zonnebril op en laat haar ogen over het plein glijden waar mensen wandelen, sommigen gehaast, anderen flanerend. De terrassen zitten vol, het belooft een warme zomer te worden. Om te voorkomen dat ze tegen negen uur al aangeschoten is, heeft ze een spa rood met ijs en citroen besteld. Bart is in geen velden of wegen te bekennen, maar verderop ziet ze wel een ander bekend gezicht aankomen: Ireen. Als ze ergens geen zin in

heeft, dan is het wel in een confrontatie met het nieuwe liefje van haar ex, en al helemaal niet sinds ze hun interieur te lijf ging met een stift. Ze draait haar hoofd een andere kant op en pretendeert in gepeins verzonken te zijn. Vanuit haar ooghoeken ziet ze Ireen op haar af benen en heel even bekruipt haar het onaangename gevoel dat ze straks in een catfight verwickeld raakt in hartje Amsterdam, maar dan lijkt Ireen zich te bedenken en haar koers te wijzigen. Ze laat net een opgeluchte zucht ontsnappen als ze Olivia het plein ziet oversteken. Nooit, maar dan ook werkelijk nooit, ging die hier stappen. Het Thorbeckeplein was oubollig en niet hip en trendy, maar zij houdt van de hoge bomen en het pompeuze beeld op zijn sokkel. Pas nu beseft ze dat voor Olivia alles hip en trendy moet zijn. Eigenlijk is ze in de loop der jaren een wandelend uithangbord voor *Inns & Outs* geworden, een vleesgeworden lifestylemagazine. De twee begroeten elkaar met een omarming die er niet uitziet alsof ze samen het paradijs hebben gevonden, eerder komt het wat formeel over.

Wat interesseert jou dat?

Nu nog iets, binnenkort hopelijk niets.

‘Elles!’

Bart ploft naast haar in een stoel. ‘Hoe is ie?’

Ze ziet Olivia haar kant op kijken. Zonder na te denken slaat ze haar armen om Barts nek en geeft hem een knuffel. ‘Even meewerken,’ fluistert ze in zijn oor.

Gelukkig kan hij goed improviseren, want zijn armen glijden onmiddellijk over haar rug alsof ze zwaar verliefd zijn.

‘Ligt je vriendinnetje op de loer?’ fluistert hij.

‘Zij en haar nieuwe liefde,’ antwoordt Elles, terwijl ze hem voorzichtig loslaat en een kus op zijn lippen geeft.

‘Mm,’ antwoordt Bart. ‘Van mij mag ze blijven toekijken.’

Elles laat zich weer tegen de rugleuning van haar stoel vallen. ‘Van mij niet,’ zegt ze met een glimlach. Ze moet Bart niet het idee geven dat zij een setje kunnen worden. ‘Maar je krijgt een biertje van me om het goed te maken.’

‘Lekker,’ antwoordt hij. ‘Ik word zelden betaald voor seks.’

Elles steekt haar hand op naar de serveerster die met een dienblad vol vuile glazen over het terras loopt. ‘Jouw seksleven moet wel erg slecht zijn, als je zo’n kus er al onder classificeert.’ Ze kan wel op haar tong bijten. Dit zijn niet de gesprekken die je moet voeren met een man als je gewoon vrienden wil zijn en vooral: wil blijven.

Hij grijnst en zegt: ‘Maak je maar geen zorgen over mij.’

Tegen halfelf heeft de wijn haar hoofd in een aangename mist ondergedompeld, een waarin de hele wereld leuk en mooi lijkt en Bart ineens een optie is geworden. Althans, af en toe dreigt ze te verdrinken in zijn ogen.

‘Zal ik maar een koffie voor jou bestellen?’ Zijn gezicht komt dichterbij. Zo dicht zelfs dat ze een kus niet uitsluit.

‘Ik wil wijn,’ zegt ze. Alcohol vertroebelt het leven, morgen ziet ze wel weer.

Morgen heb jij een kater.

Morgen heeft ze spijt van alles wat er vanavond gebeurt.

Bart legt zijn onderarmen op tafel en buigt zich naar haar toe. ‘Weet je het zeker?’

Een kop koffie en ze is zo weer van haar wolk af. ‘Cafeïne maakt meer kapot dan je lief is,’ zegt ze.

Er zit hooguit twintig centimeter tussen zijn gezicht en het hare. Als ze nog een klein beetje in de richting van de tafel schuift kan ze er tien van maken, misschien nog minder. Dan weet ze morgenochtend of ze bi is.

Wil ze dat?

Je leeft maar één keer en moet alles geprobeerd hebben.

‘Elles?’ hoort ze hem zachtjes zeggen, terwijl hij haar onderzoekend aankijkt.

Langzaam brengt ze haar lippen naar de zijne.

6 – Juul

‘Je hebt wát gedaan?’ vraagt Juul. Zojuist werd Elles flink aangeschoten thuisgebracht door een lange man met leuke ogen die zich voorstelde als Bart. Onder drie koppen koffie kwam het verhaal eruit.

‘Een blauwtje gelopen,’ herhaalt Elles, die op de bank ligt. ‘Nota bene bij het andere geslacht.’

Ze gaat maar niet vragen sinds wanneer Elles op mannen valt.

‘En wat heb jij gedaan?’ vraagt ze lusteloos voor zich uit starend.

‘Een uur lang voor een dicht hek gestaan in Blaricum en mezelf daarna ingeschreven voor een opfriscursus e-books maken,’ antwoordt Juul.

‘Misschien kom ik daar wel een leuke man tegen.’

‘Interessant,’ zegt Elles. ‘Denk je dat ik verliefd ben op Bart?’

Wat is dat nu weer voor een vraag? ‘Wat denk je zelf?’

Elles haalt haar schouders op. ‘Ik weet het niet. Misschien ben ik wel verliefd op het idee verliefd te worden, zoiets.’ Ze trekt een kussen onder haar hoofd en sluit haar ogen. Even later ligt ze lichtjes te snurken.

Een poosje kijkt Juul naar haar gezicht. Heeft zij daar ook last van? Waarom zou een mens verliefd willen worden? Alsof de wereld zoveel leuker is met een vriendje. De paar jongens die bij haar de revue passeerden

hebben het leven echt niet prettiger gemaakt. Het resulteerde altijd weer in weken en soms zelfs maanden vol verdriet.

Ze komt overeind en pakt een deken, die ze over Elles heen trekt. Daarna zet ze een groot glas water voor haar klaar op het salontafeltje voor morgenochtend, wanneer ze met kloppende slapen wakker wordt.

Als Juul in bed ligt, kijkt ze nog even op haar mobiel. Lodewijk heeft een appje gestuurd. *Vanavond kwam bij nader inzien niet goed uit.* Dat is ook lekker op tijd. *Ik kom morgenavond om halfacht langs, zorg dat de koffie klaarstaat,* leest ze in een tweede app. Die is totaal van het padje af. Zou hij werkelijk op de koffie willen komen alsof er niets aan het handje is?

Hij reeg ook prikkeldraad door de heg van de bureu.

Ja dus. Ze kan twee dingen doen: of ze knipt het elektradraadje van haar deurbel door, of ze brengt haar avond ergens anders door, in de bioscoop of op een terras.

Je eigen huis uit vluchten?

Dat is inderdaad geen goede reactie, dan lijkt het net of ze bang is. Aan de andere kant, zo langzamerhand wordt ze ook echt bang van hem. Hij is dwingend in zijn berichten, weigert haar vraag te beantwoorden en nu dit. Ze kan ook de politie bellen. Of Elles vragen morgenavond thuis te blijven. Een lichte paniek overvalt haar, straks trapt hij de deur in, of...

Lodewijk van Havezathe?

Ze ziet hem het inderdaad niet doen, dat zou hij zonde van zijn Van Bommels vinden. Zonder een appje terug te sturen legt ze haar telefoon weg en kruipt onder het dekbed. Het vervelende gevoel blijft vanbinnen hangen, alsof er ineens een gat rond haar maag zit, een dat zich alleen laat opvullen met chips of ijs.

Ze draait zich op haar andere zij. Het is halftwee 's nachts, morgenochtend moet ze werken. Nu de keuken in duiken slaat nergens op. Een paar minuten staart ze naar het open raam in haar slaapkamer. Weliswaar woont ze driehoog, maar straks klimt Lodewijk via de regenpijp naar binnen en dan...

Ze gooit het dekbed van zich af en slingert haar benen over de rand. Chips gaan Lodewijk niet tegenhouden, een gesloten raam evenmin. Als hij

echt kwaad wil doen, neemt hij een koevoet tussen zijn tanden mee om de boel te forceren. Ze schiet in de lach om het beeld. Hoe dan ook zal Lodewijk de wet niet overtreden, het enige wat ze dus moet doen is de bel uitschakelen en zijn geklop negeren, desnoods door *Bridgerton* te kijken met haar koptelefoon op. Ze pakt haar telefoon. *Laat mijn kleding maar bij de voordeur achter.*

Opgelost.

‘Ik heb vijftien strandpaviljoens gebeld. De goedkoopste vraagt vijfhonderd euro plus drankjes, maar een biertje kost daar al drie euro vijfenzeventig, en de duurste doet het voor tweeduizend euro inclusief maar dan mogen we niet meer dan vijftig mensen uitnodigen,’ zegt Madelief de volgende ochtend, terwijl ze een lijst op de keukentafel legt.

Evelien werpt er een korte blik op. ‘Te duur,’ zegt ze. ‘Ik onderhoud binnenkort ook nog een advocaat om Silvia Zonderman koest te houden.’

‘Sorry.’ Madelief kijkt schuld bewust rond.

Elles zit aan tafel met de zoveelste beker koffie voor zich en kijkt hologisch voor zich uit. Ibuprofen heeft de hoofdpijn kennelijk nauwelijks doen zakken.

‘Kunnen we niet iets anders verzinnen?’ vraagt Juul.

‘Verderop is een grasveldje,’ begint Madelief. ‘Als ik bij de kringloop strandstoelen koop, en parasols, dan...’

‘... zitten we zo met een volgende boete van de gemeente Laren opgescheept,’ valt Evelien haar in de rede. ‘Heb jij nog ideeën, Elles?’

‘Huh?’ is het antwoord.

‘Goed, met jou wordt het niets vandaag. Waarom neem je geen dag vrij?’ vraagt Evelien.

Elles schudt haar hoofd. ‘Ik blijf liever hier.’

Het boek van Eva Nagelkerke wordt al snel gelanceerd, ze zijn eigenlijk al behoorlijk laat met het organiseren van een feestje. ‘Misschien moeten we toch maar gewoon een fles bubbels op kantoor openen,’ stelt Juul voor.

‘Ah, dat vind ik zonde,’ roept Madelief uit. ‘Weet je wat, misschien heb ik nog wel een idee. Maar dan wordt het Bergen aan Zee, is dat goed?’

‘Zolang het niet te veel kost en er geen boete volgt,’ beslist Evelien.

De rest van de middag heeft Juul zich gestort op de jurering van de verhalenwedstrijd die ze samen met de online schrijfschool hebben gehouden. Ze moet trouwens Het Ketelhuis in Amersfoort nog afhuren voor de prijsuitreiking. Er zijn zulke leuke verhalen ingezonden, met nog leukere personages. Soms zou ze willen dat romanfiguren uit het boek konden stappen, dan zou ze haar toekomstige echtgenoot in een paar pagina's beschrijven om daarna lang en gelukkig met hem te leven. Even na vijven sluit ze haar computer af. Evelien is vroeger naar huis gegaan, Madelief staat heel geheimzinnig buiten te bellen en uit Elles' handen kan vandaag niet veel gekomen zijn. Af en toe hoorde ze haar zuchten, maar ze heeft er geen aandacht aan besteed.

'Lodewijk komt vanavond langs,' zegt ze.

Elles kijkt op. 'Moet ik weg?'

'Liever niet. Eigenlijk wil ik hem voor de deur laten staan, ik ben een beetje bang van hem.' Naarmate halfacht dichterbij komt wordt ze steeds zenuwachtiger, en niet op een aangename manier.

'Lodewijk is meer woorden dan daden,' antwoordt Elles. 'Ik wil eigenlijk vroeg gaan slapen.'

Ja, dat gelooft ze graag. 'Prima, kijk ik Netflix in bed.' Juul komt overeind. 'Ga je mee? Dan halen we onderweg wel iets te eten.' Ze heeft helemaal geen zin om te koken en Elles zal ook geen uitje willen snipperen.

Het is al kwart voor negen en nog steeds heeft er niemand op de voordeur gebonsd, inmiddels vraagt Juul zich af of ze de bel voor niets kapotgetrokken heeft. Niet dat ze Lodewijk zo graag langs ziet komen, integendeel zelfs. Een kwartier geleden heeft ze voorzichtig gekeken, maar er zijn geen tassen met kleding achtergelaten.

Elles ligt te slapen en zelf is ze op bed gedoken om voor de zoveelste keer *Bridget Jones's Diary* te kijken, ze kan het script bijna dromen. Af en toe dwalen haar gedachten af naar de tijd dat ze Lodewijk als dé perfecte man zag. Hoe is het mogelijk dat ze zich zo vergist heeft?

Buiten drukt iemand op een claxon, ze schrikt op. Er klinken luide mannenstemmen, alsof er ruzie is. Na enkele minuten wordt het weer stil. Ze concentreert zich weer op het scherm. Vreemd genoeg voelt ze zich

bekeken, maar dat kan helemaal niet. Aan de overkant van haar flat is een parkje met een kinderspeeltuin, de bomen staan zo vol in het blad dat de flat aan het zicht onttrokken wordt. En toch, ze kan het gevoel dat iemand haar in de gaten houdt niet van zich afzetten.

Ze klapt haar laptop dicht en knipt het nachtlampje uit, daarna komt ze overeind en loopt naar het raam. Buiten is het bijna volledig donker. De speeltuin is leeg en aan de enorme hoeveelheid auto's die in de straat geparkeerd staan te zien zijn al haar burens thuis. Het ziet er allemaal uit als een doodgewone doordeweekse avond, op één ding na. Op een bankje bij de schommels zit een donkere figuur met een gebogen hoofd en vooruitgestoken benen. Vanaf hier kan ze alleen een schaduw onderscheiden, ondanks de lantaarnpaal die vlak bij hem staat. Overdag zitten er wel vaker mensen op dat bankje, moeders of vaders, die toekijken hoe hun kinderen spelen, maar 's avonds hangen er hooguit jongeren rond en die zijn zelden alleen. Ze wil net het gordijn dichttrekken als de man zijn hoofd opheft en het licht op zijn gezicht valt. Van schrik doet ze een paar stappen naar achteren, haar hart gaat tekeer alsof het uit haar borst wil vliegen, want daar, tegenover haar huis, zit Lodewijk van Havezathe.

7 – Evelien

Evelien bukt zich om de post van de deurmat van het kantoor te pakken. Sinds hun laatste telefoontje heeft Frank niet meer gebeld of geappt, en ergens zit haar dat dwars. Zelf heeft ze ook geen contact meer met hem gezocht, dat zorgt misschien wel voor de meeste kopzorgen. Ze kan zijn bestaan niet ontkennen door avond aan avond met Roland door te brengen.

Waarom niet?

Er is niets tussen haar en Roland – *nog niet* – en toch knaagt het vanbinnen. Ze moet eerlijk tegen Frank zijn, de vraag is alleen: waarover? Een drankje doen met een oud-klasgenoot is onschuldig vermaak. Hij zal ook weleens met een collega op stap gaan.

En dan dromen over wilde nachten?

Er is een brief binnengekomen waar geen afzender op staat, behalve een adres in Bergen, maar daar kent ze niemand. Terwijl ze naar binnen loopt, ritst ze de envelop met haar vingernagel open. Ze tikt tegen de lichtsakelaar en gaat bij de keukentafel zitten.

Geachte mevrouw Elleman,

Mijn uitgever heeft een claim bij u neergelegd wegens plagiaat. Zelf ben ik van mening dat de verkoop van mijn boek onder druk staat

door uw uitgave die qua titel en cover vrijwel identiek is als Wereldse waanzin in Wormerland. En dan zijn er nog de uitlatingen van jullie stagiaire Madelief Muizelaar die gedaan zijn onder werktijd en mijn goede naam hebben aangetast. Om die reden voel ik mij genoodzaakt een schadevergoeding te eisen van twintigduizend euro, dit is een voorlopige inschatting. U kunt het bedrag binnen acht dagen overmaken naar bankrekeningnummer...

De rest wil ze niet eens meer lezen. Dat mens is volledig de weg kwijt met haar schadevergoeding.

Jacques komt binnen. Hij werpt een blik op haar. ‘O jee, vertel, wie is er overleden?’

Evelien staat op. ‘Helemaal niemand, maar ik voel wel de behoefte daar iets aan te veranderen. Silvia Zonderman eist een schadevergoeding omdat wij een cover van haar zouden hebben gestolen en omdat Madelief voor gratis publiciteit gezorgd heeft.’

‘Wat een onzin!’ Hij bevrijdt Klaas-Jan, die onmiddellijk de vide op rent. ‘Ze heeft mijn ontwerp afgewezen en duwt haar paginaatjes dan in een covertje dat er sterk op lijkt.’

Daar heeft Jacques al eens eerder iets over gezegd.

‘Ik heb er zó mee lopen leuren, zal ik je vertellen, en zo slecht is hij toch blijkbaar niet.’

Integendeel, anders hadden zij er ook niet voor gekozen hem voor Mirjams e-serie te gebruiken. Alhoewel... ‘Wie heeft eigenlijk de keus gemaakt voor die cover?’ vraagt ze.

‘Elles,’ antwoordt Jacques beslist. ‘Volgens mij riep ze trouwens maar wat. Ik vroeg één, twee of drie en zonder te kijken zei ze twee.’ Hij legt een vinger op zijn wang. ‘Eigenlijk zou ik een claim bij Zonderman moeten indienen, bedenk ik me net. Zal ik dat doen?’

Dat lijkt haar op dit moment niet handig.

‘Dan eis ik gewoon een halve ton!’ Jacques gaat over the top.

‘Kun jij mij een mail sturen waarin je schrijft dat Zondermans uitgever de cover heeft afgewezen?’

‘Natuurlijk! Zeg, mag ik mijn Levi meenemen naar de presentatie van *Een zee van tijd?*’

Evelien fronst haar wenkbrauwen. ‘Is dat al rond dan?’

Jacques slaat een hand voor zijn mond. ‘Oeps, ik spreek voor mijn beurt. Nou, ik moet er weer eens vandoor.’

Ze kan die man niet meer volgen sinds hij Levi heeft leren kennen.

Net zoals jij onnavolgbaar bent sinds je Roland hebt ontmoet.

Jacques klapt in zijn handen. ‘Klaas-Jan!’

‘Wat kwam je eigenlijk doen?’ vraagt ze.

Hij tilt zijn hond van de grond. ‘Ik zou het niet meer weten,’ zegt hij.

Evelien kijkt hem na terwijl hij al zingend de deur uit loopt.

‘Ik heb jullie raad nodig,’ zegt Juul tijdens de lunch.

De hele ochtend heeft Evelien nagedacht over de grootste drie problemen in haar leven: Silvia Zonderman, Frank Elleman en *Tussen zes planken*. Uiteindelijk is ze tot de conclusie gekomen dat ze haar advocaat die toestand met Zonderman én rondom Johanne Joosten moet laten oplossen, ook al kost die man klauwen vol met geld, en dat ze Frank vanavond moet bellen om hem eerlijk te vertellen dat ze iemand ontmoet heeft.

Voor of nadat je met Roland uit eten gaat?

Dat is het enige waar ze nog niet over uit is. Waarschijnlijk daarna, dat praat rustiger, bovendien heeft ze Roland dan ook kunnen vertellen over haar echtgenoot. Ze draait aan de ring om haar vinger, vanwege het diamantje denken de meesten dat ze hem voor de sier draagt, maar het is haar trouwring.

‘En nu weet ik het niet meer,’ beëindigt Juul haar betoog. ‘Wat zouden jullie doen?’

Ze heeft geen woord gehoord van wat Juul zojuist zei.

‘De politie bellen,’ antwoordt Madelief.

‘Omdat iemand ’s avonds tegenover je flat op een openbaar bankje zit?’ vraagt Juul.

‘Dit had ik echt nooit achter Lodewijk gezocht.’ Elles opent haar lunchtrommel, waar een salade in zit, en prikt er met een vork in. ‘Hij leek

mij altijd zo'n keurig gladgestreken Gooische man.'

Evelien neemt een slokje van haar Cup-a-Soup. Juul heeft gelijk, je kunt niemand verbieden op een bankje te zitten, toch snapt ze dat zijn aanwezigheid vervelend voelt. 'Waarom bel je hem niet gewoon om te vragen wat het probleem is?'

Alsof je zelf zo'n held bent.

'Ik vind die man doodeng. Hij reageert nergens op, maar stuurt bijna dagelijks appjes waarin hij zegt hoe laat ik naar hem toe moet komen, of wanneer hij voor mijn deur staat.'

'Zal ik eens met hem gaan praten?' stelt Elles voor. 'Ik ken hem al langer.'

'Zou je dat willen doen?' vraagt Juul, die nu werkelijk benauwd kijkt.

'Voor jou altijd,' is het antwoord.

Evelien neemt de laatste slok en zet haar beker neer op hetzelfde moment dat er een bericht binnenkomt. Het is van Roland, ziet ze. Onwillekeurig moet ze glimlachen om zijn woorden *iedere minuut tot vanavond duurt te lang*. Zo voelt het voor haar ook.

Trut.

Ineens vraagt ze zich af wat er zou zijn gebeurd als Frank niet naar Canada was verhuisd en ze Roland tegen het lijf was gelopen. De kans is groot dat het dan gebleven was bij een kort praatje.

'Jij bent toch jurist?' vraagt ze die avond, als ze tegenover Roland in een restaurant zit. Dat hele gedoe met Zonderman blijft in haar hoofd cirkelen als een zwerm bijen.

Hij knikt. 'Advocaat zelfs.'

Eigenlijk zou ze hem nu eerst moeten vertellen dat ze getrouwd is, al heel wat jaartjes zelfs, en pas daarna om gratis advies vragen.

'Ik heb een probleempje met een collega-uitgever,' hoort ze zichzelf zeggen.

Mond houden, Evelyne Whatey! klinkt een waarschuwende stem in haar hoofd luid en duidelijk.

Zonder er aandacht aan te besteden vertelt ze wat er speelt.

Als ze is uitgepraat, legt hij een hand op de hare. ‘Ik wil er wel een keertje voor je naar kijken,’ zegt hij zachtjes.

Zijn huid, de warmte die vanuit zijn hand door haar hele lichaam trekt, het donkere timbre van zijn stem, ze... ze moet naar de wc. NU!

Ze onderdrukt de neiging haar stoel abrupt naar achteren te schuiven en weg te rennen. In plaats daarvan zegt ze rustig: ‘Dat is lief van je. Ik moet even naar het toilet.’

Hij laat haar los en glimlacht, ze ziet zijn ogen zachter worden als ze de hare vinden. De stroomstoot die door haar lichaam gaat wordt tenietgedaan door Franks ogen die voor haar netvlies schuiven. Trouwe blauwe ogen van een man die altijd achter haar stond terwijl zij haar droom leefde. De saladedressing spoelt terug in haar keel.

‘Goed, Evelien Elleman,’ zegt ze tegen zichzelf in de spiegel. ‘Wat ben jij aan het doen?’ Er komt geen enkel zinnig antwoord in haar op. Ze blijft naar haar spiegelbeeld staren. Eigenlijk is het heel simpel. Ze moet haar hart volgen, dat is wat ze altijd gedaan heeft. Maar ze moet ook eerlijk zijn. Straks, na het eten, gaat ze naar huis en Frank bellen.

Ze opent de kraan en laat het koude water kort over haar polsen spoelen totdat ze weer van haar roze wolk af is.

En nadat ze Frank heeft gesproken, neemt ze een beslissing.

Terwijl ze terugloopt naar het tafeltje ziet ze Roland rustig uit het raam kijken, hij glimlacht tevreden. Ze hoopt dat hij straks nog zo blij is. Als ze weer bij hem is, staat hij op. ‘Vind je het goed om ergens anders heen te gaan, een terrasje of zo?’

Het is prachtig weer, maar ze moet nu resoluut nee zeggen en naar Laren rijden om in alle rust Frank te bellen. ‘Leuk.’

‘Ik heb al afgerekend.’ Hij legt een hand op haar bovenarm, het liefst zou ze tweecomponentenlijm tussen haar en die hand spuiten.

Even later loopt ze voor hem uit naar buiten. Het is druk op straat, heel Amsterdam lijkt vanavond op pad te zijn. Ze loopt een paar passen en draait zich dan om.

‘Heb je een voorstel?’ vraagt ze. ‘Rembrandtplein, of het Spui, of...’

‘Bij mij thuis,’ vult hij haar aan.

Plotseling heeft ze het gevoel overspoeld te worden door de Caraïbische zee.

Zand tussen haar tenen, lachende vriendjes en vriendinnetjes verderop, vollemaan, zijn lippen op de hare...

Dat is al zo lang geleden, het was een andere tijd, ze waren nog maar kinderen.

Zijn armen glijden als vanzelf om haar schouders. ‘Dat wil jij toch ook, Evelyne?’ vraagt hij zachtjes.

8 – Elles

Elles kijkt rond in haar nieuwe flat. Hoewel de verkoop nog niet rond is, ze moeten nog langs de notaris, heeft de buurvrouw haar alvast een sleutel gegeven zodat ze kan beginnen met opknappen. Nu alle meubels weg zijn ziet het er niet alleen ouderwets, maar ook haveloos uit. Gelukkig komen Juul en Jacques straks helpen om het behang van de muren te stomen.

Nog steeds kan ze er niet over uit dat Lodewijk avond aan avond in het speeltuintje doorbrengt, daar zal hij Juul niet mee overhalen om bij hem terug te keren, integendeel zelfs. Ze heeft Lodewijk gebeld om te zien wat zij kon bereiken, maar nu zij en Olivia uit elkaar zijn moet ook hij een keus maken, was het antwoord. Daarna verbrak hij de verbinding.

‘Hé hoi,’ roept Juul vanuit de gang.

Ze heeft de voordeur open laten staan, zodat iedereen in en uit kan lopen.

‘Wat zei de politie?’ vraagt Elles.

Juul zet het stoomapparaat op de grond dat ze op de terugweg heeft gehuurd bij een bouwmarkt. ‘Dat het niet verboden is om ’s avonds laat op een openbaar bankje te zitten.’

Voor dat antwoord waren ze allebei al bang geweest.

‘Ze stelden voor dat ik Lodewijk zou vragen zijn avonden in een ander parkje door te brengen,’ gaat Juul verder.

‘Ja, dat zal helpen.’ Elles trekt aan de oude gordijnen die zijn blijven hangen, een stofwolk stijgt op. Ze laat de lappen op de grond vallen. ‘Misschien moeten we de Hells Angels vragen een paar avondjes voor Lodewijks deur te parkeren.’

‘Of we trommelen onze vrienden op om in het holst van de nacht hier tegenover te gaan schommelen,’ stelt Juul voor. ‘Ik kan natuurlijk ook per ongeluk een emmer sneldrogende roze verf over zijn zwarte bmw kiepen.’

Elles kijkt op. ‘Of een briefje voor hem schrijven op zijn dak, met je huissleutel!’

Juul begint te lachen.

‘Hallootjes,’ roept Jacques.

‘Hallo is ook voldoende, lieverd,’ zegt een onbekende stem. Er loopt een man met Jacques mee naar binnen, een met een zuinig mondje die gekleed is in een geruite broek.

‘Dit is hem nou, mijn Levi,’ zegt Jacques voldaan.

‘Wat een apart huisje heb jij,’ zegt Levi. ‘Er valt wel iets van te maken, denk ik.’

Ze heeft nu al een hekel aan hem. Klaas-Jan rent opgewonden rond, als hij in de buurt van Levi komt duwt die hem rustig met zijn been opzij zonder de hond ook maar één blik waardig te keuren.

‘Levi en ik komen je helpen.’ Jacques kijkt rond. ‘Waar kunnen we beginnen?’

‘Nee, Levi komt niet helpen. Levi komt kennismaken en daarna gaat Levi naar de stad, want Levi móét een nieuw overhemd kopen.’

‘Nou, dan wens ik Levi veel plezier met winkelen,’ zegt Elles.

‘Heb je het tegen mij?’ vraagt Levi, zichtbaar geïrriteerd.

Nee, tegen de kip wippende kleuter in het speeltuintje aan de overkant.

‘Je mag gewoon “je” zeggen, hoor,’ gaat Levi verder. ‘Ik zie jou zo, lieverd.’ Hij geeft Jacques een luchtkus en loopt weg.

‘Nou, wat vinden jullie? Is hij niet goddelijk?’ vraagt Jacques zachtjes, alsof zijn normale stem tot het eind van de straat reikt.

‘Hij gedraagt zich in ieder geval wel goddelijk.’ Elles pakt het stoomapparaat van de grond. ‘Weet een van jullie hoe zo’n ding werkt?’

‘Geef maar hier,’ antwoordt Juul. Ze trekt het waterreservoir eraf. ‘Wil jij dit vullen in de keuken?’ vraagt ze aan Jacques.

Nog steeds in de wolken loopt hij weg.

‘Ik geef het nog twee weken,’ fluistert Juul. ‘Dan is Levi exit.’

‘Een jeugdvriend van me die jurist is, Roland, gaat naar de claim van Zonderman en haar uitgever kijken,’ meldt Evelien die maandagochtend op de redactievergadering. ‘En straks komt Annelie Bos kennismaken, zij gaat misschien een serie voor ons schrijven. En morgen komt Inge van Prooijen langs, je weet wel, die de feelgood over een singlereis in Afrika gaat schrijven.’

‘Leuk. Heb jij trouwens al een betaalbaar strandpaviljoen gevonden, Madelief?’ vraagt Elles.

Madeliefs mond vertrekt tot een geheimzinnig glimlachje, eentje dat ze kent uit de weken vóór de presentatie van [De regels van het spel](#) .

‘Geef me nog heel even de tijd,’ zegt Madelief.

Ergens zou ze liever heel even horen wat ze van plan is voor het weer uit de hand loopt, maar goed, ze hebben haar alleen maar gevraagd een locatie te zoeken, meer niet. Wat kan er fout gaan?

Dat dacht je de vorige keer ook.

De bel gaat, dat zal hun nieuwe auteur zijn. Evelien komt overeind.

Ondertussen zit Madelief naast haar nog steeds te lachen alsof ze een binnenpretje heeft en dat bevalt haar helemaal niets. ‘Mogen wij ook weten wat er zo grappig is?’ vraagt Elles.

Madelief zet grote onschuldige ogen op. ‘Helemaal niets.’

‘Mag ik jullie aan Annelie voorstellen?’ vraagt Evelien als ze even later weer binnenkomt.

Elles kijkt op. Voor haar staat een engel, of nee, Miss World als zij in haar eentje de jury zou mogen vormen. Lange lichtbruine krullen en de groenste ogen die ze ooit zag, alsof Annelie gekleurde lenzen draagt, zo helder zijn ze. Een lange, slanke verschijning in een leatherlook broek –

dezelfde als die in haar kast hangt – steekt haar hand uit en zij, Elles van der Meere, kan alleen maar naar haar staren als een verliefde puber.

‘Hallo,’ perst ze eruit zonder haar blik af te wenden.

Juul geeft haar onder de tafel een schop tegen haar schenen en onmiddellijk dondert ze van haar wolk. ‘Au!’ roept ze uit.

‘Elles is de laatste tijd zichzelf niet,’ zegt Juul. ‘Welkom bij de club, Annelie.’

Die avond opent Elles een emmer muurverf. Ze gaat één blinde muur en de stukken rond de ramen oranje schilderen, de rest wordt ‘levend wit’. Juul trekt de plastic verpakking van een blokkwast.

Nog steeds is ze in de war van Annelie Bos. Terwijl ze een roerstokje pakt en dat in de verf steekt, zegt ze: ‘Denk jij dat Annelie op vrouwen valt?’

Juul pakt de volgende kwast en trekt aan de verpakking. ‘Ik heb geen idee, vraag het haar, zou ik zeggen.’

Alsof het allemaal zo simpel is.

‘Ik heb haar gegoogeld, maar volgens mij is ze vrijgezel.’

‘Dat meen je niet!’ Juul gooit het plastic dat van de kwasten kwam in een vuilniszak.

Elles stopt met roeren. ‘Ja, gek hè, je zou toch zeggen dat de hele wereld een vaste partner heeft,’ zegt ze sarcastisch. Juul kan haar wat, iedereen googelt iedereen tegenwoordig.

‘Zal ik haar mee uit vragen?’ Elles kijkt in de emmer, er zitten nog sliertjes geel door de verf, ze moet dus nog even roeren.

‘Waarom niet?’ vraagt Juul, die een ikea-krukje bij de muur zet.

‘Nou, straks blijkt ze hetero te zijn. Ik heb een blik geworpen op haar Facebookpagina, maar die is afgeschermd. En om haar nu al een vriendschapsverzoek te sturen...’ Ze maakt haar zin niet af.

‘Kun je geen privédetective inhuren?’ stelt Juul voor.

Elles trekt het roerstokje langs de rand van de emmer. ‘Te duur. Die lui vragen minimaal honderdvijfenzeventig euro per uur. De duurste zelfs zeshonderd. En ze willen een voorschot.’ Ze kijkt op. ‘Ja, sorry. Ik heb vanmiddag wat rondgebeld.’

Juul schudt afkeurend haar hoofd. ‘Dat gaat veel te ver,’ zegt ze. ‘Vraag gewoon of ze zin heeft om een wijntje samen te drinken, dan merk je het snel genoeg.’

‘Net zoals jij onmiddellijk doorhad dat Amadeo van Zanten getrouwd is met ene André en bovendien vreemdging met Jacques,’ pareert Elles. ‘Zo eenvoudig is het niet, Juul. Mag ik zo’n kwast?’ Ze steekt haar hand uit.

Juul geeft haar de blokkwast. ‘Nou, dan wordt het toch gewoon vragen.’ En zo eenvoudig is het dus ook niet.

Of wel?

Als Annelie voor De Verhalenfabriek gaat schrijven, zal ze met haar moeten samenwerken, dat kan nooit goed gaan als ze een blauwtje bij haar heeft gelopen.

Of een relatie met haar aangaat.

Ze heeft werk en privé altijd gescheiden gehouden, behalve die ene keer dat ze Olivia vroeg een artikel over Hanneke Dolman te plaatsen in *Inns & Outs*, en zie waar dat eindigde. Ze kijkt rond. In dit minuscule flatje aan de rand van Amsterdam-Zuid, niet dat ze zich ongelukkig voelt hier.

Een wijntje samen drinken is nog geen relatie.

Evelien duikt ook weleens met een auteur de kroeg in.

Lunchroom, Elles!

Terwijl Juul begint te schilderen pakt Elles haar mobiel. Even twijfelt ze, dan opent ze haar LinkedIn en tikt een bericht aan Annelie.

9 – Juul

‘Hij zit er weer,’ zegt Juul, terwijl ze uit Elles’ keukenraam kijkt. Inmiddels zijn bijna alle muren geschilderd, ze leggen nu de laatste hand aan het kleine keukentje.

Elles komt naast haar staan.

‘Ik vind het steeds enger worden.’ Juul slaat haar armen om zichzelf heen. ‘Ik durf zelfs niet meer om mijn kleren te vragen.’

‘Tegen november houdt hij wel op, dan wordt het veel te koud voor deze onzin,’ belooft Elles.

Leuk vooruitzicht, november. Het is pas juni!

Jacques en Klaas-Jan komen eraan. Hij laat zijn hond vlak voor hun deur los en de chihuahua rent het gras naast de speeltuin op voor een plasje.

‘Ik ga de deur vast opendoen,’ zegt Elles.

Jacques komt iedere dag langs om te ‘helpen’, maar er komt weinig uit zijn handen. Klaas-Jan rent de keuken binnen, langs de pas gewitte muur.

Juul tilt hem aan de hengsels van zijn panterjasje omhoog. ‘Wat doe je nou?’ vraagt ze. Klaas-Jan spartelt met zijn pootjes.

‘Hij geeft echt nooit antwoord,’ zegt Jacques, die binnenkomt. ‘Zo irritant. Foei!’ bestraft hij de hond. ‘Heb je een oud doekje voor me?’

Er zitten witte puntjes aan zijn zachte haartjes, ziet Juul. Ze pakt een vaatdoekje van het aanrecht en maakt dat nat. Terwijl ze Klaas-Jan probeert schoon te maken, vraagt ze: ‘Kom je helpen?’

‘Nee,’ antwoordt Jacques met een theatrale zucht. ‘Ik kwam eigenlijk vragen of jullie op mijn lieverd willen passen.’

Elles komt erbij staan. ‘Op Levi? Waarom?’

Jacques slaat zijn ogen theatraal ten hemel. ‘Nee, op deze snoezepoes natuurlijk.’ Hij knikt naar de hond.

‘De verf zit ook op zijn jasje,’ merkt Juul op. ‘Zal ik het voor je wassen?’

‘Graag. Levi wil dat ik Klaas-Jan voortaan thuislaat als we uitgaan, maar hij kan helemaal niet alleen zijn!’

Juul kijkt Elles aan, die denkt hetzelfde als zij. Jacques en Klaas-Jan zijn vier handen op één buik, als die Levi denkt hen te kunnen scheiden, gaat hij nog van een koude kermis thuiskomen.

‘Natuurlijk,’ zegt Elles. ‘Maar hij moet wel in de woonkamer blijven, daar zijn de muren droog.’

Hij zoent hen allebei op hun wang. ‘Jullie zijn schatten!’ roept Jacques uit. ‘Hè, Klaas-Jan, dat vind jij toch ook?’

Nu praat hij nota bene zelf tegen het beest alsof hij antwoord verwacht.

‘Leg zijn kussentje maar in een hoek bij het raam,’ zegt Elles. ‘Hoe laat ben je terug?’

‘Ik heb echt geen idee. Hij wil naar een of ander poepchic restaurant.’

‘Veel plezier dan maar,’ zegt Juul. Ze haalt haar huissleutel tevoorschijn. ‘Hier, dan kun je hem vanavond stilletjes weghalen uit mijn flat halen zonder ons wakker te maken.’

‘Wil jij iets voor ons doen?’ vraagt Elles.

‘Alles!’ antwoordt Jacques, die Klaas-Jan ten afscheid knuffelt alsof het zijn kind is dat hij een jaar niet zal zien.

‘Er zit daar een man op een bankje.’ Elles wijst naar buiten. ‘Loop naar hem toe en zeg maar dat je aan de overkant woont en hem iedere avond smachtend op jou ziet wachten, open desnoods tegelijkertijd je gulp.’

Juul kijkt haar aan. Dat is ook een manier om van Lodewijk af te komen, maar of ze die kant op moeten gaan?

‘Ben jij mal, straks gaat hij er nog op in ook!’ roept een geschrokken Jacques uit. ‘Ik moet er niet aan denken!’

‘Uitgesloten,’ antwoordt Elles.

‘Honderd procent,’ voegt Juul eraan toe.

‘Vergeet het maar,’ zegt Jacques. ‘Aanspreken, prima, maar mijn gulp blijft dicht. Er zijn risico’s die je als man niet wilt lopen.’

De cursus ePub3 wordt gegeven in een oud schoolgebouwtje, ziet Juul twee dagen later als ze ’s avonds voor het adres staat met haar rugzak. Hoewel ze er vanmiddag heel veel zin in had, voelt ze zich nu een beetje onwennig en ‘nieuw’. Voor de deur staan mensen te praten die elkaar zo te zien allemaal kennen. Natuurlijk hebben grotere uitgeverijen hun werknemers tegelijk naar zo’n cursus gestuurd. Ze had Elles mee moeten vragen, hoewel Elles hier niets aan heeft.

Een beetje aarzelend loopt ze het schoolplein op. Nadat Jacques Lodewijk aansprak in het speeltuintje is hij gelukkig weggebleven. Ze kijkt een beetje rond. Zo lang kan dit schooltje niet leegstaan, want op de ramen staan nog gevingerverfde cartoonfiguren.

‘Kom je ook voor de cursus?’ vraagt een man die bij een paar anderen staat.

Hij komt haar vaag bekend voor, alsof ze hem eerder ergens heeft gezien.

Ze knikt.

‘Ik ben Lucas, van Uitgeverij Lantaarn,’ zegt hij zonder zijn hand uit te steken.

‘Juul, De Verhalenfabriek,’ stelt ze zichzelf voor.

Lantaarn?

‘Jullie geven toch Amadeo van Zanten uit?’ vraagt ze.

Lucas knikt. ‘Ja,’ zegt hij. ‘Niet de gemakkelijkste auteur, maar goed, hij heeft wel de Libris gewonnen met *Vliegende vogels huilen niet*. Ken je hem?’ vraagt Lucas.

Ze schudt haar hoofd. ‘Alleen van naam.’ Het is niet eens echt gelogen, ze mag dan een paar keer met Amadeo in een café hebben gezeten, van leren kennen is het nooit gekomen.’

‘Wacht even, Juul als in Juliette de Jongh?’ vraagt Lucas plotseling. ‘Jouw naam heb ik weleens horen vallen, sommigen noemen je de beste redacteur van Nederland.’

Daar gaan we weer.

De deur van het schooltje wordt geopend door een vrouw met opgestoken grijs haar. ‘U bent hier allemaal voor de ePub3-cursus?’ Ze klikt de deur vast zodat hij open blijft staan. ‘Kom maar verder, we zitten in lokaal twee.’

‘Redigeer jij zelf ook?’ vraagt Juul voor ze naar binnen stappen.

Lucas lacht. ‘Hooguit mails. Ik ben uitgever,’ zegt hij.

De cursus is interessant en saai tegelijk, besluit Juul om tien uur. Af en toe had ze moeite om niet in slaap te vallen. Ze klapt haar laptop dicht en stopt hem terug in haar rugzak.

‘Zin in een drankje?’ vraagt Lucas, die naast haar komt staan.

De laatste tig keer dat ze op zo’n vraag inging eindigde het in een ramp, met als kers op de taart een stalker. Ze wil net antwoorden dat ze nog langs het asiel moet om een leuke kater uit te zoeken, als hij zegt: ‘Iemand stelde voor met z’n allen een terrasje te pakken, zodat we elkaar beter leren kennn.’

Een groepsgebeuren dus, gelukkig maar. ‘Leuk!’ Ze hijst haar rugzak om.

Als laatsten verlaten ze het lokaal. In de gang blijft Lucas naast haar lopen. ‘Vond je het leuk vanavond?’

‘Ik vond het vooral ingewikkeld,’ zegt ze. Ze kijkt opzij. Lucas is geen Amadeo om te zien, en godzijdank geen Lodewijk, maar gewoon een Hollandse man met donkerblond haar, groenblauwe ogen en lachrimpeltjes. Een op wie ze zo verliefd zou kunnen worden.

Ophouden, Juul.

Ze lopen het schoolplein op, het is nog verrassend warm buiten.

‘En jij? Vond jij het leuk?’

Interessante vraag, echt.

‘Ik geef liever papier uit,’ zegt hij met een grijns waar ze een beetje week van wordt.

Gek eigenlijk, dat ze hem nooit écht eerder heeft gezien. Nog steeds heeft hij iets bekends, zoals de meesten uit het vak wel iets bekends hebben. Andersom wist hij ook pas wie ze was nádat ze haar naam noemde.

Twee uur later blijven zij en Lucas als enigen achter op het terras. Ondanks de dalende temperatuur kan Juul zich er niet toe zetten om naar huis te gaan, het is gewoon té gezellig. Ondertussen staat er kippenvel op haar armen.

‘Binnenkort moet zijn tweede verschijnen,’ gaat Lucas verder met zijn betoog over Amadeo, wiens debuut kennelijk nog steeds de deur uit vliegt. ‘En nu heeft zijn man André de relatie op scherp gezet omdat Amadeo vreemdgaat.’

Weet Jacques dit? ‘Vervelend,’ zegt ze zo neutraal mogelijk.

‘Nota bene met een vrouw, ene Monique.’

Ze verslikt zich in haar wijn en begint te hoesten.

Amadeo en Monique?

Lucas kijkt haar bezorgd aan. ‘Gaat het?’ vraagt hij bezorgd.

Ze knikt en graait naar een pakje zakdoekjes dat in haar rugzak zit.

Even later veegt ze een paar spetters witte wijn van tafel. ‘Sorry.’

‘Welnee,’ zegt hij, ‘daar kun jij toch niks aan doen.’ Lucas wenkt naar een serveerster en gaat verzitten. ‘Ik moet morgen weer werken en jij ook, denk ik. Wat dacht je ervan om een keertje samen uit te gaan? Dan kunnen we verder praten.’

Om een hele avond over hun vak te kletsen, ziet zij eerlijk gezegd niet zo zitten.

‘Ik wil je leren kennen,’ voegt hij eraan toe.

Een date dus! Dat kan alleen maar weer fout eindigen. Hij heeft vast een redacteur nodig, of een gestoorde ex-echtgenote. ‘Leuk!’

Juul, je wilde geen man meer maar een kat...

Ze kan het toch nog één keertje proberen? Wie weet is Lucas wel de ware jakob.

10 – Evelien

Het contact tussen haar en Roland is puur *for old times' sake* en zakelijk, houdt Evelien zichzelf voor de zoveelste keer voor, en zo moet het blijven ook. Nee zeggen toen hij voorstelde bij hem thuis iets te drinken was het beste wat ze kon doen, ook al zei haar hart iets anders.

Ze steekt haar sleutel in het slot van haar uitgeverij.

Eigenlijk moet ze Roland vragen gewoon een rekening te sturen voor zijn werk, zodra ze gratis juridisch advies gaat accepteren bindt ze zich aan hem.

Madelief schiet achter haar aan naar binnen. De glimlach op het gezicht van haar stagiaire spreekt boekdelen, en ook weer niet. De laatste tijd gedraagt ze zich zo geheimzinnig.

‘Ga je me nou eindelijk eens vertellen wat jij aan het bekokstoven bent?’ vraagt ze.

Madelief schudt heftig haar hoofd. ‘Bijna. Nog even geduld.’

Elles en Juul zijn al aan het werk, sinds die samen naar de uitgeverij rijden is Elles een stuk vroeger op kantoor.

Juul groet opgewekt.

Het is lang geleden dat haar redacteur zo vrolijk was op de vroege ochtend. Ook Elles loopt de laatste dagen met een rond haar lippen

gebeitelde glimlach rond.

‘Annelie komt zo langs om een contract te tekenen,’ zegt Evelien.

Elles wordt vuurrood in haar gezicht en duikt weg achter haar computerscherm.

‘Misschien moeten we iets bij de koffie halen om het te vieren,’ oppert Juul. ‘Cupcakes, of bonbons?’

‘Dat lijkt mij een prima plan. Madelief, wil jij even naar het dorp om iets te halen?’ vraagt Evelien.

Elles heeft inmiddels de kleur van een overrijpe aardbei. Zou het wel goed met haar gaan? Misschien moet er een raampje open.

Haar mobiel trilt. Evelien kijkt op het scherm. Mirjam van Dalen probeert haar te bellen. Normaal zou ze een bericht terugsturen dat ze zo terugbelt, maar gezien al die toestanden met Zonderman kan ze beter opnemen.

‘Waar kan ik je mee helpen?’ vraagt ze.

‘Luister, Evelien, ik krijg iedere dag een nare mail van Silvia en nu vind ik het genoeg geweest. Er wordt geen letter aan mijn titel veranderd en ook de cover blijft zoals hij is!’

Die gaat met haar hakken in het zand. ‘Ik zou dat eigenlijk graag willen overlaten aan een advocaat,’ zegt Evelien.

‘Het interesseert me niet wat welke advocaat zegt, er wordt gewoon niets veranderd! Fijne dag nog.’

De verbinding wordt verbroken. Lekker is dat, Zonderman heeft haar Louboutins tot het grondwaterpeil het duinzand in geboord, en nu gooit haar auteur er nog een schepje bovenop door de hare in beton te gieten. Op deze manier gaan ze er zeker nooit uitkomen.

Een halfuurtje later komt Annelie samen met Madelief binnen.

‘Kijk eens wie ik tegenkwam!’ zegt Madelief. Ze zet een doosje van de plaatselijke banketbakker op tafel.

‘Hallo, ben ik niet te vroeg?’ vraagt Annelie.

‘Natuurlijk niet. Doe je jas uit en ga lekker zitten,’ antwoordt Evelien.

Elles duikt zo mogelijk nog verder in elkaar, alsof ze zich probeert te verstoppen voor hun nieuwe auteur.

‘Kom jij er ook bij, Elles?’ vraagt ze.

‘Sorry,’ zegt die zonder op te kijken. ‘Te druk.’

Evelien fronst haar wenkbrauwen, zo kent ze haar helemaal niet.

‘Geeft niet,’ zegt Annelie. ‘Ik kreeg al een welkom-bij-de-club-berichtje van Elles via LinkedIn.’

Dat is ook voor het eerst, Elles die auteurs via social media welkom heet.

‘Juul, kom jij er wel bij?’ vraagt Evelien.

Die schuift haar bureaustoel naar achteren. ‘Gezellig!’

De kantoordeur klapt luid tegen de muur. Jacques staat met Klaas-Jan in zijn armen in de deuropening, allebei in het zwart gekleed. Zonder ook maar iemand gedag te zeggen loopt hij met opgeheven hoofd de vide op.

‘Wat mankeert hem?’ vraagt Evelien.

Juul trekt haar wenkbrauwen kort op. ‘Zijn nieuwe vriendje heeft het denk ik niet zo op honden,’ fluistert ze.

‘Dat heb ik gehoord, Juliette,’ klinkt Jacques’ stem. ‘Levi is niet mijn “vriendje”, Levi is de liefde van mijn leven en nee, hij houdt niet van honden. Hij is een poezenmens en dat mag.’

‘Misschien moet Levi een vrouw zoeken,’ mompelt Elles.

‘Misschien moet je zelf een vrouw zoeken,’ schreeuwt Jacques terug. En dan een stuk rustiger tegen Klaas-Jan: ‘Ga jij maar lekker liggen, hoor, het baasje houdt ook van jou.’

Evelien ziet Elles met een half oog naar de keukentafel kijken, waar Annelie met een niet-begrijpende blik de conversatie volgt en ineens beseft ze wat er gaande is. Haar medewerkster is verliefd, constateert ze.

Tegen de tijd dat ze thuiskomt, is Evelien al haar goede voornemens weer vergeten. Over een halfuurtje haalt Roland haar op om samen een hapje te eten en daarna naar een theatervoorstelling te gaan waarvoor hij kaarten heeft: *Bloemenduel*. Van oorsprong een operette over twee rivaliserende dames, nu gespeeld door twee heren. Vanmiddag heeft ze Frank geappt dat ze moet overwerken, er kwam een serie van twintig vraagtekens retour waar ze maar niet op heeft gereageerd. Sindsdien heeft ze een hekel aan zichzelf, maar niet genoeg om Roland af te bellen.

Evelien opent haar kledingkast. Aantrekkelijk maar niet te sexy, netjes maar ook casual, kleurrijk maar niet bohemien.

Ze laat zich op bed vallen.

Correctie: op Franks helpt van het bed.

Er hangen nog steeds overhemden van hem in de kast, weliswaar afgekeurde exemplaren, maar toch, en helemaal achterin ligt nog een enkele sok. Ze komt weer overeind en trekt een paars jurkje van de kledingstang. Onmiddellijk hangt ze het weer terug, Frank is gek op die jurk, daarin gaat ze niet met een ander naar het theater, dan kiest ze liever voor het rode exemplaar, waar nog een prijskaartje aan zit omdat ze het nooit heeft gedragen.

Als ze even later opgemaakt en wel naar zichzelf in de spiegel kijkt, kan ze niet anders dan toegeven dat de kleur en de strakke lijnen iets meer zeggen dan ze zou willen. Of misschien ook niet, misschien wil ze Roland wel toeschreeuwen dat hij haar moet kussen. Ze laat haar voeten in een paar zwarte pumps glijden en loopt de slaapkamer uit.

Over twintig minuten staat Roland voor de deur, tijd genoeg om kort naar Canada te bellen. Aarzelend blijft haar wijsvinger boven het groene hoorntje hangen. Frank is net op kantoor, misschien moet ze hem nu niet storen maar vanavond laat bellen, als het bij hem zo'n beetje lunchtijd is. Of in het weekend, dan heeft hij alle tijd, ook midden in de nacht.

Of stel het uit tot september, als je hem weer ziet.

Ze kan ook Roland met een smoes afbellen, iets mompelen over een plotseling opkomende verkoudheid, of een beurs in Johannesburg waar ze een vakantie van drie maanden aan vastgeplakt heeft. Het holle gevoel dat door haar borst trekt zegt dat ze vanavond gewoon met hem uit moet gaan en dan maar zien wat er gebeurt. Ze hoeft nu hier, op haar eigen bank, werkelijk geen beslissing voor de rest van haar leven te nemen.

Buiten hoort ze een portier dichtslaan, dat zal hem zijn. Ze zet haar mobiel uit en legt hem op de salontafel, waar hij de komende uren zal blijven liggen.

Haar deurbel klinkt. Dit is de eerste keer dat Roland haar thuis ophaalt. Moet ze hem binnen uitnodigen?

Mag je eerst wel jullie trouwfoto van de wand halen.

Of gewoon naar buiten lopen en de deur achter zich dichttrekken. En hoe komt ze vanavond eigenlijk thuis? Houdt hij het bij water, of gaat ze met de trein terug, of een taxi?

Of niet.

Ze slikt. Of niet, inderdaad.

Weer klinkt de bel. Ze komt overeind. ‘Gedraag je normaal, Evelien,’ zegt ze zachtjes tegen zichzelf, terwijl ze naar de hal loopt en haar jas aantrekt. ‘Je gaat gewoon een gezellig avondje uit met een oude vriend, meer niet.’ Voor hetzelfde geld is dat precies hoe Roland het ziet en haalt zij zich gewoon van alles in haar hoofd. Vandaag of morgen sterven de vlinders in haar buik en heeft zij er een goede vriend bij, over een jaartje denkt ze glimlachend aan deze periode terug.

Ze legt haar hand op de deurkruk, haalt een keer diep adem en doet dan open. Zijn ogen veranderen haar benen in rubber.

‘Evelyne,’ zegt hij op een manier die ze alleen maar kan vertalen in liefde.

Achter zijn rug haalt hij een enkele donkerrode roos vandaan.

11 – Elles

Nog voor ze vanmorgen naar kantoor reden, kwam er een appje binnen van Bart: *Zin in een navijvenborrel?*

Altijd, heeft ze teruggeschreven. Ze moet hem toch haar excuus aanbieden voor het feit dat ze zich bijna op hem heeft gestort tijdens hun laatste avondje uit.

‘Ik heb een verrassing voor jullie!’ Madelief komt dansend het kantoor binnen. ‘Drie keer raden!’

Elles kijkt op. Madeliefs verrassingen leveren doorgaans veel werk op. ‘Je hebt besloten dat een carrière in de schoonmaakbranche beter bij je past?’

Madelief fronst haar wenkbrauwen. ‘Welnee, dat betaalt zo slecht,’ zegt ze. ‘Nog iemand?’

‘Parnassia in Bloemendaal aan zee biedt hun strandpaviljoen gratis aan voor de lancering van *Een zee van tijd*,’ oppert Juul.

‘Bijna!’

‘Ze vragen een betaalbare all-inprijs?’ vraagt Elles.

‘En dat is drie,’ zegt Madelief. ‘Mijn neef heeft vorige maand een strandpaviljoen gekocht en daar kunnen we gratis terecht, we krijgen zelfs korting op de drankjes!’ Triomfantelijk kijkt ze rond.

Dit had ze niet zien aankomen. ‘Wat leuk!’ zegt Elles. ‘Daar zullen de zusjes Nagelkerke blij mee zijn!’

‘Waar is het?’ vraagt Evelien.

‘Bergen aan Zee,’ antwoordt Madelief. ‘Iets verder weg dan we wilden, maar wel gratis.’

‘En de woonplaats van Silvia Zonderman,’ voegt Evelien eraan toe.

Madelief haalt haar schouders op. ‘Nou, dan nodigen we die niet uit.’

Alsof ze dat al van plan waren. Elles schuift haar bureaustoel een stuk naar achteren en rekt zich uit. Sinds ze Annelie voor het eerst zag slaapt ze slechter dan ooit, hele nachten speurt ze op internet naar informatie over haar. Het dreigt een obsessie te worden, een die de wallen onder haar ogen steeds dikker maakt.

‘Doen we het?’ vraagt Madelief.

‘Wat mij betreft wel,’ zegt Elles. ‘Wat vind jij?’

Evelien legt haar pen neer. ‘Als je niet over het budget heen gaat, vind ik het goed.’

‘Natuurlijk niet,’ zegt Madelief, terwijl ze haar ogen opslaat alsof de gedachte aan zoiets alleen al te zot voor woorden is.

‘Wil je mij afzetten bij het Thorbeckeplein?’ vraagt Elles als zij en Juul later die middag naar huis rijden. Deze week slaapt ze nog bij Juul op de bank, vanaf volgende week trekt ze in haar eigen flatje. Olivia heeft ze niet meer gesproken, andersom heeft zij ook geen contact gezocht.

‘Natuurlijk,’ antwoordt Juul.

Elles kijkt uit het raam, waaraan zomers groen voorbijflitst. Jarenlang deel je lief en leed met elkaar, en ineens weet je niet eens meer of iemand zich gelukkig voelt, een vakantie gepland heeft of wat ze die avond eet. Aan de ene kant werkt het bevrijdend, als zij en Oliva nog dagelijks met elkaar zouden bellen of appen zou ze nooit van haar loskomen. Aan de andere kant voelt het zo vreemd, alsof ze plotseling is buitengesloten.

En toen kwam Annelie.

De groene zoom bij Bussum maakt plaats voor een uitgestrekt landschap met in de verte de skyline van Amsterdam. Annelie woont aan de Javastraat in Oost, weet ze sinds vanmiddag. Haar adres stond op de server

van De Verhalenfabriek. Dat is ook alles wat ze van haar weet. Buiten foto's van borden eten en een overwoekerde tuin post Annelie niets op Instagram dat een tip van de sluier oplicht over haar privéleven. Elles zucht. Eigenlijk is ze geen haar beter dan Lodewijk, behalve dat zij haar avonden niet doorbrengt in een speeltuintje aan de Javastraat.

Bart is er al als zij het terras op loopt. Gelukkig staat er een verkoelend windje, anders was het bloedheet geweest in de stad. Ze blijft bij het tafeltje staan waar hij aan zit, zijn ogen verscholen achter een zonnebril. 'Sorry van laatst,' zegt ze.

'Ik vond het wel vermakelijk,' is zijn antwoord. 'Wijntje?'

Elles trekt een stoel naar achteren en gaat zitten. 'Laat ik maar beginnen met een cappuccino,' zegt ze. Op een herhaling van de vorige keer zit ze niet te wachten, en Bart vermoedelijk evenmin.

'Wat zie je er trouwens beschetten uit,' merkt hij op, ondertussen naar een serveerster zwaaiend.

'Dank je.' Zo'n opmerking geeft echt wel moed.

'Slaap je slecht?'

'Ook.'

Lekker vaag, Elles.

Het gesprek stukt. Na enkele tientallen seconden duikt er een serveerster op. 'Wat kan ik voor jullie doen?' vraagt ze.

Op die vraag zou ze veel zinloze antwoorden kunnen geven, maar nog voor ze haar mond kan openen zegt Bart: 'Een biertje en een witte wijn.'

Ze kijkt hem met opgetrokken wenkbrauwen aan zonder de voor de hand liggende vraag te stellen waarom hij voor haar bestelt.

'Geloof me, je bent toe aan drank,' antwoordt Bart op haar blik.

Moet ze hem vertellen wat haar dwarszit? Of nee, niet dwarszit, wat haar dilemma is. Ze laat haar ogen over het plein glijden, en voor de tweede keer ziet ze een bekende figuur lopen: Ireen. Als die de komst van Olivia aankondigt, is zij vertrokken, dan gaat ze wel ergens anders zitten met Bart.

Op een terrasje in Oost?

'Mag ik jou wat vragen?' Ze kan het hem gewoon voorleggen, misschien heeft hij wel een goed idee.

‘Altijd.’

De serveerster komt terug met hun bestelling, die ze op tafel plaatst.

Bart pakt zijn glas en heft het. ‘Proost.’

Ze volgt zijn voorbeeld en neemt een slok. ‘Stel, jij komt een man tegen die je leuk vindt en eigenlijk beter wil leren kennen, wat zou je dan doen?’

‘Mijn psycholoog bellen?’ oppert hij.

Verbouwereerd kijkt ze hem aan. ‘Wat is dat nou weer voor antwoord?’

‘Sorry, Elles. Maar ik val echt niet op mannen voor zover ik weet. In zo’n geval heb ik werkelijk geestelijke bijstand nodig, want dan staat mijn wereld op z’n kop.’

Dat is herkenbaar, toen zij ontdekte dat ze vrouwen stukken aantrekkelijker vond, heeft ze ook weken met het gevoel rondgelopen dat alles ondersteboven hing. Zelden heeft ze zo aan zichzelf getwijfeld als in die periode.

‘Oké, dan stel ik de vraag anders. Stel, je ontmoet een leuke vrouw en wilt erachter komen of ze op mannen valt, wat zou je doen?’

‘Een dickpic sturen en haar reactie afwachten?’

‘Djeez, Bart! Echt?’

‘Nee, natuurlijk niet. Maar jij stelt me allerlei hypothetische vragen waar ik niks mee kan. Ik heb dat probleem gewoon nooit gehad, de meeste vrouwen vallen namelijk op mannen. Van jou wist ik het meteen, omdat je na twee zinnen al zei dat je vriendin je het huis uit had gegooid.’

Daar heeft ze helemaal niet bij stilgestaan.

‘Maar vraag het gewoon, zou mijn advies zijn,’ gaat hij verder.

Dat lijkt haar zo’n slecht plan, ze moet nog samenwerken met Annelie!

‘Of laat mij haar mee uit vragen,’ stelt hij ineens voor. ‘Als ze vriendelijk bedankt, is de kans groot dat ze op vrouwen valt.’

‘Of dat ze jou gewoon niet leuk vindt, of samenwoont, getrouwd is, het kan van alles zijn,’ kaatst ze terug. Bart gaat nu te kort door de bocht, maar zij eigenlijk ook, want inderdaad, Annelie kan een vaste relatie hebben met wie dan ook. Als ze ‘nee’ zegt weet ze nog steeds niets, maar als ‘ja’ zegt weet ze wel voldoende.

‘Weet je wat, doe maar.’

Hij haalt zijn telefoon tevoorschijn. ‘Wat is haar naam, nummer, adres...?’ vraagt hij.

‘Annelie Bos.’ Haar nummer gaat ze niet geven. ‘Binnenkort is er een boekpresentatie waar zij voor uitgenodigd wordt, misschien dat jij ook kunt komen?’

‘Leuk.’ Hij legt zijn toestel weer neer en tikt zijn bierglas tegen haar wijnglas. ‘Ik ben benieuwd.’

Anders zij wel. Ireen staat nog steeds halverwege het plein een beetje rond te kijken, alsof ze op iemand wacht. Elles pakt haar zonnebril uit haar tas en zet hem op. Zo kan ze haar beter in de gaten houden zonder dat Bart gaat vragen waar ze naar staart.

Ze neemt een slok van haar wijn en heft haar gezicht in de richting van de zonnestralen die langs de bomen op het terras vallen, ondertussen houdt ze Ireen van onder haar oogwimperen in de gaten.

‘Wanneer is die presentatie?’ vraagt Bart.

‘De eenentwintigste, als de zomer begint,’ zegt ze.

Ireen staat een beetje te dralen, af en toe loopt ze heen en weer of kijkt op haar telefoon. Ineens recht ze haar rug en verschijnt er een brede lach op haar gezicht. Gericht loopt ze naar iemand toe die haar kant op komt. Het is een man van een jaar of dertig, hij heeft een grote bos donkere krullen die tot op zijn schouders hangt en is alternatief gekleed. Ireen omarmt hem alsof ze elkaar al heel lang niet gezien hebben. Het kan haar broer zijn, of een schoolvriend.

Nee dus!

De omhelzing eindigt in een kus die secondelang aanhoudt. Vlug pakt Elles haar mobiel, familie en oude vrienden zoen je niet op deze manier. Ze maakt een foto van het stel.

‘Wat doe je nou?’ vraagt Bart. ‘Is dat d’r?’

Hij knikt in de richting van Ireen. ‘Nee,’ zegt ze. ‘Dat is de vrouw die er met mijn vriendin vandoor is.’

‘Interesseert dat je nog?’

Ze denkt na. Uiteindelijk zegt ze: ‘Ik weet het eigenlijk niet.’

Weer bekijkt ze de foto. Misschien moet ze hem naar Olivia sturen, dan weet die ook eens hoe het voelt om belazerd te worden. Ze drukt op het

icoontje om de foto te delen. Heel even aarzelt ze, dan zoekt ze Olivia's nummer in WhatsApp.

12 – Juul

‘Heb je die foto echt verstuurd?’ vraagt Juul later die avond als Elles het hele verhaal heeft verteld.

Gelukkig schudt Elles haar hoofd.

‘Ik moet het afsluiten.’ Ze trekt het dekbed over zich heen. ‘Ireen is niet mijn probleem.’

Dat lijkt haar inderdaad ook beter, net zoals Lodewijk de periode met haar moet afsluiten. De laatste tijd heeft ze hem niet meer gezien, maar haar kleren liggen nog steeds in Blaricum. Eigenlijk zou ze die man voor het blok moeten zetten en haar spullen teruggeisen, maar ze is als de dood dat hij dan terugkeert bij de schommels. Misschien moet ze afscheid nemen van die paar jurken.

‘Heb je de foto weggegooid?’ vraagt ze aan Elles, die in haar mobiel verdiept is.

Ze humt, maar geeft geen antwoord. Juul komt overeind. ‘Welterusten,’ zegt ze.

Ze verlangt ernaar het huis weer voor zichzelf te hebben, hoewel de periode met Elles op haar bank best gezellig was. Uit gewoonte kijkt ze kort uit het raam voor ze haar slaapkamergordijnen dichttrekt, het bankje is leeg. Misschien komt Lodewijk inderdaad niet meer terug. Gek genoeg voelt ze

een speldenprikje van spijt in haar borst, hij zal per slot van rekening altijd de eerste blijven die haar ten huwelijk vroeg.

Een paar dagen later loopt Juul naar de tweede avond van de ePub3-cursus, het is zulk mooi weer dat ze geen zin had om de tram te pakken, maar liever door de stad langs terrasjes, pleinen en etalages wandelt. Nu het bijna zomer is begint alles weer te leven, net als zij. Vanavond is Lucas er ook, tenminste, dat hoopt ze. Misschien gaan ze na de les weer met z'n allen wat drinken, of alleen hij en zij. Dat laatste zou ze eerlijk gezegd nog leuker vinden. De afgelopen week heeft ze niets meer van hem gehoord, hoewel hij haar mee uit vroeg.

‘Hé Juul,’ hoort ze roepen als ze de straat van de cursuslocatie in wandelt.

Achter haar komt een medecursiste wier naam ze is vergeten hijgend dichterbij. ‘Fijn dat je er ook weer bent, we hadden je mobiele nummer niet.’

Ze kan haar even niet volgen.

‘Voor de groepsapp,’ verduidelijkt de vrouw. ‘We willen vanavond weer een drankje doen, heb je tijd? En zin?’

‘Altijd,’ zegt Juul. Zou Lucas daarom niets van zich hebben laten horen? Ze heeft inderdaad haar mobiele nummer niet gedeeld, sinds Mike is ze een stuk voorzichtiger geworden. Aan de andere kant, Lucas weet heel goed wie ze is en waar ze werkt, hij had ook naar kantoor kunnen bellen.

Misschien had hij het gewoon druk?

Hij sprak over ‘een keertje’ uit, maar noemde geen datum en tijd.

‘Mag ik jouw nummer toevoegen?’ vraagt de vrouw, die de appgroep kennelijk heeft aangemaakt.

Terwijl ze naast elkaar verder lopen noemt Juul de cijfers. De meeste cursisten staan al op het schoolplein, alleen Lucas ziet ze niet.

‘Gaat iedereen vanavond mee?’ vraagt ze zo achteloos mogelijk.

‘Ja, leuk, hè!’ is het antwoord.

In de verte ziet ze Lucas aan komen lopen.

Gelukkig maar.

De volgende dag rijdt Juul de straat uit waar De Verhalenfabriek is gevestigd. Het terrasje gisteravond was gezellig, maar het gaf haar nauwelijks de tijd om met Lucas te praten. Ze had de moed al opgegeven, toen hij vlak voor iedereen huiswaarts keerde vroeg of ze vanavond tijd had om uit te gaan. Sindsdien lijkt de grond onder haar voeten te veren. Zelden komt ze te laat op kantoor, maar vandaag gaat ze smokkelen. Zojuist heeft ze Elles afgezet met de woorden ‘ik ben zo terug, moet nog even wat doen’, om daarna haastig weg te rijden en nu wandelt ze door een boetiekje waar ze nooit eerder is geweest. Gek eigenlijk, want de winkel is maar een paar straten verder dan haar werk gevestigd.

‘Kan ik je helpen?’ vraagt een vrouw met slordig opgestoken grijs haar. ‘Ik zoek een jurk die me zes kilo lichter maakt,’ antwoordt ze.

De vrouw begint te lachen. ‘Een dieet duurt te lang?’ vraagt ze. Juul knikt. ‘En ik hou het nooit vol.’

De vrouw bekijkt haar van top tot teen en trekt dan een paar jurken uit de rekken. ‘Hier,’ zegt ze. ‘Daar zijn de paskamers.’

Een paar minuten later bekijkt Juul zichzelf in de spiegel. Zelf zou ze nooit voor deze oranjeachtige kleur hebben gekozen, maar gek genoeg staat hij haar goed en bovendien, de jurk maakt haar inderdaad slanker dan ze is.

De verkoopster begint te trekken aan de schoudermaden en schikt de stof. ‘Zo,’ zegt ze.

Nu valt hij zelfs nog beter. Juul bekijkt het prijskaartje, als ze voor iedere nieuwe date jurken gaat aanschaffen is ze dit jaar nog failliet. Ze kan ook het blauwe geval aantrekken dat ze kocht voor de ontmoeting met Lodewijk.

Die hangt nog in zijn kast.

Nog een reden om deze wel te kopen. Lodewijk en haar bankrekening kunnen de pot op, ze leeft maar één keer. ‘Doe maar,’ zegt ze.

‘Wil je die andere nog passen?’ vraagt de verkoopster.

Verlangend kijkt Juul naar de hangertjes in het pashokje. Deze zomer blijft ze thuis, ze kan haar vakantiegeld opmaken aan een nieuwe garderobe. Dan neemt ze een besluit. ‘Nee,’ zegt ze. ‘Dit wordt hem.’ Mocht Lucas als een vage kennis eindigen en zij een Bob, Marcel of Noah ontmoeten, dan kan ze altijd nog een keertje terugkomen.

Eenmaal buiten rent ze naar de uitgeverij. Als ze hijgend binnenkomt werpt Evelien een blik op de klok, maar haar baas zegt niets. Doorgaans is ze de eerste die op kantoor komt, het zou ook een beetje flauw van Evelien zijn haar er nu op te wijzen dat het al tien uur is.

‘Sorry,’ zegt ze. ‘Het was nogal druk.’

Stomme opmerking, Juul.

‘Inderdaad, ik had zelfs moeite om me lopend door het verkeer te worstelen,’ zegt Elles. ‘Heel Laren staat muurvast. Zijn de uitnodigingen voor de lancering van *Een zee van tijd* eigenlijk al de deur uit?’

‘Allemaal gemaild!’ roept Madelief. ‘Ik heb er zo’n zin in!’

‘En de zusjes Nagelkerke zijn ook ingelicht?’ vraagt Evelien.

‘Ja, duh, dat vergeet ik echt geen tweede keer, hoor,’ roept Madelief verontwaardigd uit.

Juul gaat op haar plek zitten en zet haar computer aan. Ze moet aan de slag met de redactie van de nieuwe kerstspecial van Lexie Scott. Daar heeft ze echt zin in. Het is een beetje *Downtown Abbey meets Bridgerton* en heerlijk romantisch. Misschien lukt het de zusjes Davina en Shona deze keer om de man van hun leven te vinden. Haar mailbox lijkt te zijn overgelopen. Achtenvijftig nieuwe mails, ziet ze.

Achtenvijftig?

Ze opent de algemene mailbox. De directie van Bruna ziet af van de uitnodiging om op de boekpresentatie van *Een zee van tijd* te verschijnen, leest ze. Waar slaat dit op? Haar ogen glijden langs de lange rij mails, namen van uitgevers – zelfs die van Lucas –, redacteurs, Amadeo van Zanten. Wat is hier gebeurd?

Ze kijkt op. ‘Madelief, aan wie heb jij die uitnodiging voor de lancering van *Een zee van tijd* allemaal gestuurd?’

Madelief haalt haar schouders op. ‘Gewoon, aan iedereen die in het adresboek staat. Ik wilde deze keer helemaal niemand overslaan.’

Nu is ook Evelien gealarmeerd. ‘Iedereen?’

‘Ja, ze hoeven niet te komen, maar het leek me ook wel leuk voor mijn neef om het een beetje groots aan te pakken.’

Juul staart haar met open mond aan. ‘De zusjes Nagelkerke hebben een lijst met e-mailadressen aangeleverd waar die uitnodiging naartoe moest, ze

wilden het graag binnen hun eigen kring houden! Verder zijn alleen onze eigen auteurs welkom.'

'Ja,' zegt Madelief op een tikje gepikeerde toon. 'Mijn neef moet er wel iets aan verdienen.'

Heel even is het muisstil in het kantoor. Dan zegt Evelien rustig: 'Wil jij alsjeblieft iedereen mailen dat de uitnodiging per ongeluk is verzonden en daarna de lijst die Alexandra en Victoria Nagelkerke aanleverden mailen? Geloof me, dat is al een flink aantal mensen.'

'Oké,' zegt Madelief, ze is het er zichtbaar niet mee eens.

Die avond zit Juul een kwartier voor het afgesproken tijdstip in haar nieuw jurk en met een paar palen van hakken die ze van Elles heeft geleend op een terras te wachten. Zo nonchalant mogelijk kijkt ze van achter een zonnebril om zich heen, alsof het op puur toeval berust dat ze hier zo vroeg zit. Ze kent dit café niet, Lucas stelde voor hier af te spreken. De bediening is vriendelijk en de koffie prima, maar mijn hemel, wat een ziekenhuistent. Alles is kraakhelder en spierwit met chromen details, de inrichting doet haar denken aan de wachtkamer van haar tandarts. Alleen het stapeltje beduimelde magazines uit oude leesmappen ontbreekt.

'Je bent er al!'

Lucas staat plotseling naast haar. Moet ze nu opstaan om hem te begroeten, of volstaan met 'hoi'? Overeind komen lijkt bijna bedelen om drie verplichte kussen, alsof ze oude vrienden zijn, of goede collega's. Blijven zitten daarentegen kan ongeïnteresseerd overkomen.

Ze zet net haar handen op de stoelleuning met de bedoeling toch overeind te komen als hij naast haar gaat zitten.

'Wat wil je drinken?' vraagt hij.

Bier is te mannelijk, voor wijn is het erg vroeg. Water staat zo zeikerig en frisdrank is niet hip, tenzij er rabarber of gember doorheen zit.

'Wijntje?'

De volgende keer moet ze zich echt beter voorbereiden.

Of gewoon normaal doen.

'Lekker.' Hem tegenspreken is weer zo... *stoppen!*

Er komt een serveerster naar hun tafeltje gelopen. Als Lucas de bestelling heeft geplaatst, zegt hij: ‘Kun je het tafelblad even goed schoonmaken, alsjeblieft?’

Er zitten biervlekken op het tafelblad en zo te zien heeft de vorige ‘bewoner’ nootjes gegeten. ‘Natuurlijk, Lucas,’ zegt het meisje. ‘Voor jou altijd.’

‘O ja,’ roept hij haar achterna. ‘Doe er ook wat olijven bij.’

Hij komt hier dus kennelijk vaker.

Nog voor ze het hem kan vragen, zegt hij: ‘We tekenen hier altijd de contracten met onze auteurs, ze hebben een erg goede kaart.’

‘Leuke tent!’ zegt Juul. Dit is niet de manier om een conversatie gaande te houden, beseft ze. Maar soms raakt ze zo in de war van deze lieve leuke Lucas die haar huid doet tintelen.

Als de bestelling even later voor hen staat, proost hij door zijn glas te heffen. ‘Zo doen de Kretenzers dat ook,’ vertelt hij. ‘Die tikken hun glas op het tafelblad en nooit tegen dat van een ander.’

Kretenzers? Zou hij Kreta bedoelen?

‘Kom je vaak op Kreta?’ gokt ze.

Hij schudt ontkennend zijn hoofd. ‘Nee, de laatste jaren niet meer. Helaas.’ Na die woorden staart hij met een weemoedige blik de straat in.

Iets in Juul zegt dat ze dit onderwerp moet laten rusten. Ze buigt zich voorover en pakt een prikker om daarmee een olijf uit het schaalpje te pakken. Ze houdt het voor hem. ‘Wil je er een?’

Een paar tellen kijkt hij naar de prikker in haar hand, dan pakt hij de olijf aan, hun vingers raken elkaar. Het is per ongeluk, ze weet het, toch voelt het fijn.

Het smaakt naar meer.

Lucas stopt de olijf in zijn mond. ‘Wie heeft Kreta nodig als je in Amsterdam woont en met de mooiste vrouw van de stad op een terrasje zit?’

Ze voelt het bloed naar haar hoofd stijgen. Het kan niet anders of ze ziet eruit als een overrijpe aardbei. Zou die opmerking uit beleefdheid gemaakt zijn, of vindt hij haar echt leuk? Moet ze het hem vragen? Lodewijk vond haar ook leuk, om zijn ex mee dwars te zitten. Mike vond haar leuk, om zijn

manuscript te redigeren, net zoals Amadeo. Maar Lucas lijkt tot nu toe niets van haar te willen, behalve een gezellige avond. Moet ze hem vragen waarom hij per se met haar uit wilde?

‘Lucas,’ begint ze voorzichtig. Dit slaat nergens op. ‘Wil je nog een biertje?’ zegt ze dan.

‘Goed idee!’ Zijn hand strijkt langs haar schouder als hij hem opsteekt naar de serveerster.

Juul staart de straat in, ineens weet ze niet meer zo goed wat ze zeggen moet. Haar ogen dwalen langs de gevels van barretjes en winkels, tot ze blijven hangen bij een lange man die in een portiek staat: Lodewijk van Havezathe. Ze kan zich nauwelijks voorstellen dat het toeval is, of dat hij met een Albert Heijn-tasje kleding op haar staat te wachten. Nee, Lood staat te posten. In plaats van avonden in de speeltuin door te brengen, volgt hij haar nu door hartje Amsterdam.

‘Wil je me aan het eind van de avond thuisbrengen?’ vraagt Juul. Voor geen goud gaat ze alleen naar Zuid.

Er verschijnt een veelbetekenende glimlach rond Lucas’ lippen. ‘Graag,’ zegt hij.

Zo had ze het ook weer niet bedoeld.

13 – Evelien

Al twee nachten doet ze nauwelijks een oog dicht. Frank is niet op zijn achterhoofd gevallen, die voelt dat er iets is waar zij hem geen deelgenoot van maakt en waardoor ieder gesprek op een kruisverhoor uitloopt. Het interesseert hem hoegenaamd geen bal hoe haar dag er van minuut tot minuut heeft uitgezien of wat ze voor de lunch heeft gegeten, hij wil vooral weten met wie ze haar uren heeft doorgebracht zonder dat rechtstreeks te vragen. Ondertussen stapelen de leugens zich op, met als crescendo gisteravond toen ze zei: ‘Behalve mijn collega’s zie ik geen hond meer, het is zo verschrikkelijk druk!’

Vanmorgen is ze in alle vroegte naar de uitgeverij gewandeld in plaats van de auto te nemen. Ze moest haar hoofd leegmaken voor er wéér een werkdag passeert zonder dat er iets uit haar handen komt. Vanavond gaat ze met Roland uit eten – ergens aan zee. Ondertussen vult iedere cel in haar lichaam zich met schuldgevoel, iets wat ze probeert te bestrijden door zich voor te houden dat Frank ook niet van beton is en bepaald geen type om als een kluizenaar voor de tv te hangen, zeker niet met zijn bucketlist.

Ze neemt een paar diepe teugen lucht, straks gaat ze Johanne blij maken met vijf vertalingen en vanavond staart zij met Roland naar de witte koppen die het strand op rollen. Frank koos voor Canada en niet voor haar.

Onwillekeurig wellen er tranen op in haar ogen. Waarom moet alles zo dubbel en moeilijk zijn?

Jacques komt binnen, hij ziet er bleek en betraand uit.

‘Wat is er met jou aan de hand?’ Die vraag kan ze zichzelf ook stellen.

Jacques zet zijn hondje op de grond. ‘Het is hij of ik,’ zegt hij, wijzend naar Klaas-Jan.

Nog een die een keus moet maken in de liefde. ‘Vervelend,’ zegt ze. Gek genoeg is de pijn van Franks vertrek verdwenen, nu ervaart ze alleen nog het ongemak van de tweestrijd.

‘Het is niet eerlijk, waarom kunnen mensen niet van boerenkool én biefstuk houden?’ vraagt Jacques in het algemeen.

‘Van boerenkool én Bonzo-brokken, bedoel je,’ vult Juul aan.

‘Wil je mij nou vergelijken met een bord boerenkool?’ vraagt Jacques verontwaardigd.

‘Geen geruzie!’ roept Evelien.

‘Misschien moet je toch een poes nemen, zo’n leuke langharige,’ stelt Juul voor. ‘Die kun je tenminste alleen laten.’

Jacques slaat zijn ogen ten hemel over zoveel onbegrip. ‘Dan wordt Levi helemaal gek! Hij vindt al die haren vies! Nee, met een poes in huis duikt mijn schat in zijn eigen bedje.’

‘Gut, hij ook al,’ merkt Juul op.

‘Hoezo, hij óók al?’ vraagt Jacques, terwijl hij aan de grote tafel gaat zitten. Klaas-Jan springt op zijn schoot.

‘Op mijn ePub3-cursus zit een heel leuke uitgever. Van de week bracht hij me thuis, dus nodigde ik hem uit voor een laatste drankje.’

‘En toen werd het dus geen lange nacht?’ vraagt Jacques.

Juul schudt verdrietig kijkend haar hoofd. ‘Nee, toen werd het uitzwaaien na een kopje thee. Ik denk dat we gewoon vrienden blijven die af en toe samen een biertje in de stad drinken.’

Evelien denkt na over Juuls woorden. Misschien is dat precies waar zij het bij moet laten; af en toe een drankje of naar de film, zoals ze ook met een vriendin zou doen. Genieten op afstand. Dat gaat ze Roland vanavond vertellen.

Case closed.

Ze kan Johanne bellen, maar haar auteur woont op loopafstand van de uitgeverij. Langsgaan is een veel beter idee. ‘Ik ben zo terug,’ zegt ze.

Terwijl zij naar buiten loopt, stormt Elles met een verhit gezicht naar binnen.

‘Sorry,’ mompelt haar ‘marketingtijger’, die zo te zien ook gehuild heeft.

Moet ze vragen wat er aan de hand is, of het troosten maar even aan de anderen overlaten? Ze kiest voor het laatste.

Een paar minuten later loopt ze het complex in waar Johanne woont. De voordeur wordt onmiddellijk opengetrokken als ze op de bel drukt.

‘Evelien, ik had je niet verwacht,’ zegt haar auteur, die er al net zo verpieterd uitziet als haar meiden op kantoor.

‘Gaat het goed met je?’ vraagt Evelien.

Johanne schudt haar hoofd. ‘Niet echt. Eerst zitten,’ zegt ze.

Evelien neemt tegenover haar aan de kleine tafel plaats.

‘Ik heb anders leuk nieuws,’ begint ze. ‘Er komen vijf vertalingen van *Tussen zes planken* aan, waaronder een Engelse. Daarmee bereiken we een enorm groot publiek. Dit kan jouw internationale doorbraak betekenen!’

Er verschijnen vuurrode vlekken op Johannes wangen. ‘Maar dat kan echt niet,’ begint ze te stamelen. ‘Kunnen we dat nog tegenhouden?’

Er trekt een rilling langs Eveliens rug. Johanne zal toch niet gelogen hebben en wél meer weten van Laura’s verdwijning? Ze kan het zich bijna niet voorstellen.

‘Ik moet je iets vertellen,’ begint Johanne dan tot haar grote schrik.

Dus toch!

‘Toen Jaap, dat is mijn man, net gepensioneerd was zijn we naar Spanje verhuisd, dat weet je. Tot zijn pensioen was hij ambulancemedewerker.’

Evelien gaat verzitten, ze voelt de bui al hangen.

‘Een paar weken voor Jaap vijfenzestig werd hoorde hij over de vondst in het ziekenhuismortuarium. Normaal sprak hij nooit over zijn werk, pas toen we in Spanje woonden kwamen de verhalen. Ik vroeg hem hoe zoiets kon gebeuren, niet iedereen heeft toegang tot zo’n mortuarium. Volgens Jaap had een arts het lichaam erin gelegd.’

Johanne is echt niet de eerste auteur die een ware gebeurtenis overgiet met een sausje van fantasie. ‘O, maar je mag best een boek baseren op een ware gebeurtenis,’ zegt Evelien dan ook. Als dat alles is, heeft ze zich voor niks druk gemaakt.

‘Toen is Jaap op onderzoek uit gegaan en hij had gelijk,’ gaat Johanne verder. ‘Een van de artsen had vlak voor Laura’s verdwijning in het Italiaanse vakantiehuis van een vriend gelogeed. Hij was pas gescheiden en beschikte dankzij de verkoop van een piano over veel contant geld, waardoor zijn verblijf in Italië ontraceerbaar was,’ gaat Johanne verder. ‘Het was nogal een vreemde man. Jaap denkt dat hij het lichaam in zijn eigen auto naar Nederland heeft gebracht en, nou ja... Hij zag een lijkzak in de achterbak van die arts liggen, toen hij hem een keertje hielp wat spullen naar zijn auto te brengen.’

Er gaat een schokgolf door haar heen. Dit had Johanne haar onmiddellijk nadat de familie Van Bergen Henengouwen aanklopte moeten vertellen. Of nee, nog eerder, toen ze het manuscript inleverde! Het zweet breekt haar plotseling aan alle kanten uit.

‘Maar waarom hebben jullie dat niet aan meteen de politie verteld?’ vraagt Evelien. Hier gaat ze onherroepelijk problemen mee krijgen. Hoe kon Johanne dit doen?

‘Jaap wilde er niet bij betrokken raken. Dus ik dacht: als ik nu doe alsof het allemaal verzonnen is... En nu?’ vraagt Johanne met een klein stemmetje.

Evelien pakt haar hand, over deze vraag moet ze even nadenken. ‘Gedane zaken nemen geen keer,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Ik denk dat de familie Van Bergen Henegouwen blij mag zijn dat jouw “fantasie” tot een doorbraak heeft geleid.’ Ze gaat een vrouw van in de zeventig niet als een klein kind op haar vingers tikken.

‘Sorry,’ zegt Johanne nogmaals. ‘Ik wilde mijn Jaap niet in diskrediet brengen door te vertellen dat hij allang had uitgevist wie de dader moest zijn.’ Er staan tranen in haar ogen.

Daar kan ze zich iets bij voorstellen. Evelien laat Johanne los. ‘Ik maak een afspraak bij de politie en neem contact op met de familie,’ belooft ze. ‘Het komt goed, echt.’

Met gemengde gevoelens loopt ze even later terug naar haar uitgeverij. Dit had ze werkelijk niet kunnen vermoeden. Ze kunnen niet anders dan de politie vertellen hoe de vork in de steel zit, zodat de arts in kwestie gehoord kan worden. Het is zelfs strafbaar om dergelijke kennis achter te houden! Ongetwijfeld gaat dit verhaal de verkopen goed doen.

Niet netjes!

Het is inderdaad een beetje vreemd om daar blij mee te zijn. Wat een toestand zo. Misschien moet ze van de nood een deugd maken én haar uitgeverij uit het financiële slop halen, bijvoorbeeld door Johanne het hele verhaal in *Op1* te laten vertellen, die hadden toch al interesse getoond. Wie weet is Marloes zelfs geïnteresseerd in de filmrechten! Waargebeurde verhalen doen het altijd goed!

Hier gaat ze even op kauwen.

‘Wat zie je er mooi uit,’ zegt Roland die avond, als ze het terras op loopt waar ze hebben afgesproken.

En ze heeft niet eens haar best gedaan, voor een avondje stappen met vrienden na het werk zou ze ook haar dagelijkse kloffie hebben aangehouden.

Hij begroet haar met een kus. Niet drie, maar een, zoals je een partner zou begroeten, ware het niet dat zijn lippen haar wang aanraken en niet drie centimeter rechts daarvan, zoals ze wanhopig verlangt. Een koele zeewind brengt zilte lucht aan land, het is een geur waar ze doorgaans rustig van wordt. Ze gaat op een van de rieten stoelen zitten, en terwijl de zon haar verwarmt, sluit Evelien haar ogen. Heel ver weg, aan de andere kant van deze grote plas en dan nog verder, voorbij besneeuwde toppen, slaapt de man met wie ze dacht oud te worden.

‘Evelyne?’

Ze opent haar ogen weer en kijkt Roland aan. Iedere keer voelt ze de grond onder haar voeten als marshmallows zo zacht worden als ze zijn stem hoort, zijn geur ruikt, zijn huid voelt, zijn...

‘Ben je er nog?’ vraagt hij lachend.

Ze weet helemaal niet meer waar ze is, ergens in een andere wereld.

‘Kan ik iets te drinken voor je halen?’

Zijn stem klinkt nu ronduit bezorgd. Onwillekeurig omsluiten haar vingers de ring om haar andere hand. ‘Water,’ zegt ze, haar stem klinkt schor.

Ze kijkt hem na als hij naar de bar loopt en eens te meer dringt het besef tot haar door dat ze een beslissing moet nemen.

Weer sluit ze haar ogen in de hoop op een beeld dat het makkelijker maakt de knoop door te hakken. De wind waait door haar krullen en ineens ziet ze zichzelf wéér staan, op het strand van Philipsburg, vlak bij het kleine piertje en het plein met de palmbomen. Ze opent haar ogen en is terug in Zandvoort. Een zeemeeuw vliegt krassend voorbij en landt op de houten vlonders, waar hij parmantig trippelend op de grond gevallen patatjes oppikt.

‘Alsjeblieft.’ Roland zet een flesje spa rood en een glas met een schijfje citroen voor haar neer, zonder ijs. Precies zoals zij het graag drinkt.

Nog steeds omvatten haar vingers Franks ring.

Ze komt overeind. ‘Ik moet even naar de wc.’

Zelfs in de toiletten ligt fijn strandzand op de vloer, op de lichtblauwe rand van de spiegel zitten Hollandse schelpjes geplakt, kalkwitte. Haar hoofd is leeg, gedachten leiden niet tot een antwoord op die ene prangende vraag, ze vertroebelen hooguit de gevoelens die zoveel meer zeggen.

En waar je naar zou moeten luisteren.

Ze pakt de trouwring vast en begint te trekken, hij blijft bij haar knokkel hangen. Weer onderneemt ze een poging om hem van haar vinger te krijgen, maar tevergeefs, hij schuift geen centimeter verder. Een dubbel gevoel overvalt haar plotseling, alsof dit enkele feit een teken van hogerhand zou zijn, terwijl ze in werkelijkheid gewoon tien kilo zwaarder is dan op haar trouwdag.

Op het wasbakje staat een zeepompje. Ze houdt haar hand eronder en laat een dot in haar palm glijden, daarna verdeelt ze de zeep rond de onwillige ring en begint weer te trekken. Langzaam, heel langzaam, glijdt hij van haar vinger om met een metalen klank in het wasbakje te kletteren. Ze spoelt haar handen en haar trouwring af, en bergt hem op. Het voelt ineens zo vreemd kaal.

Als ze langs de bar loopt, vraagt ze: ‘Mag ik zo een glas witte wijn, ik zit op het terras.’

‘Natuurlijk,’ antwoordt het meisje vrolijk.

Roland zit onderuitgezakt op zijn stoel, maar schiet in een andere houding als zij weer terug bij hun tafeltje komt. ‘Is alles goed?’ vraagt hij.

‘Alles is prima,’ zegt ze. En gek genoeg voelt dat ook zo.

Ze gaat zitten en leunt weer achterover met haar gezicht naar de zon, die een beetje gezakt is. Zonder er nog langer over na te denken glijdt haar arm over hun stoelleuning naar zijn hand.

14 – Elles

‘Links, rechts?’ vraagt Juul.

Alle wegen in Bergen aan Zee lopen of dood, of eindigen bij de kust, of bij de weg terug naar het binnenland. ‘Rechts,’ zegt Elles. ‘En probeer dan maar ergens te parkeren.’

Het dorpje ligt loom in de kom van een duin en is omringd met dennenbossen. Juul stuurt haar auto in een parkeerhaven vlak bij de strandopgang die net vrijkomt. Ze zet de motor af en trekt de handrem aan. Zonder uit te stappen kijken ze rond. Hoewel het prachtig weer is lopen er nauwelijks mensen op straat, voor een winkeltje dat plastic opblaasfiguren, zandbakspeelgoed en ansichtkaarten verkoopt staat een vrouw verveeld tegen een pilaar geleund en rookt een sigaret.

De neef van Madelief vroeg meer dan schappelijke prijzen voor de drank. Hij hoopte met kleine evenementen als deze boekpresentatie publiek te kunnen trekken, zei hij.

‘Zullen we die kant op lopen?’ stelt Juul voor.

Elles opent het portier en schopt haar pumps uit. Dan pakt ze een paar platte zwarte schoentjes uit haar tas en trekt ze aan.

‘Daar heb ik dus niet aan gedacht,’ zegt Juul, die haar handelingen bekijkt. ‘Hakken op het strand zijn inderdaad een drama.’

‘Misschien verkopen ze daar leuke waterschoentjes?’ Elles knikt naar het winkeltje.

‘Charmant,’ antwoordt Juul.

Elles stapt uit, de zoute zeelucht vermengd met dennenhars die dankzij de warme zon vrijkomt geeft haar een vakantiegevoel. Normaal zou ze allang een reis geboekt hebben voor de zomer, maar in haar eentje op vakantie lijkt haar zo saai. Misschien moet ze vragen of Juul meegaat.

Samen lopen ze in de richting van het strand, waar houten vlonders naar de paviljoens leiden. Verderop ziet ze witte en blauwe ballonnen waar de wind mee speelt.

‘Ik denk dat het daar is,’ wijst Elles. Het ziet er echt idyllisch uit. Ze zouden de locatie volgend jaar ook kunnen gebruiken als de zomerverhalen van de winnaars van de Zomerse Feelgood-schrijfwedstrijd uit komen. De ingezonden verhalen waren zo leuk dat Juul en Evelien niet konden kiezen en ervoor hebben gekozen de top vijf uit te geven. [Runner’s high](#) van Inge Spaan verschijnt volgende week, maar daar hebben ze de atletiekbaan in het Amsterdamse Bos voor afgehuurd.

Naarmate ze dichterbij komen, klinkt er reggaemuziek die met vlagen hun kant op komt. Op het terras staan een paar mensen.

‘Gelukkig,’ zegt Juul. ‘Alexandra en Victoria Nagelkerke zijn werkelijk uitgenodigd.’

Op een terras vol tafels en rieten stoelen met gekleurde kussentjes staan de zusjes Nagelkerke te stralen. Madelief loopt heen en weer met een dienblad, die heeft deze keer niet de hele uni gevraagd om te komen helpen. Evelien staat er met een donkere man die ze nooit eerder heeft gezien, zou dat haar broer soms zijn? Verder zijn er een paar mensen die ze niet herkent en er lopen wat fotografen rond van de plaatselijke pers.

‘Hallo!’ klinkt het achter hen.

Elles draait zich om. Annelie komt door het zand hun richting op geploeterd, haar witte linnen broek opgestroopt tot boven haar knieën, er plakken lichte korrels op haar bruine onderbenen.

Juul geeft een stomp in haar zij. ‘Het druipt nogal van je gezicht,’ zegt ze zachtjes. ‘Vraag haar gewoon mee uit.’

‘Mijn *best straight friend* Bart gaat uitvissen of ze op vrouwen valt, dat wacht ik even af.’

Licht hijgend komt Annelie bij hen staan. ‘Het water is zo lekker!’
God, wat zou ze graag met haar de golven in duiken.

Met z’n drieën lopen ze verder over het plankier het terras op. Er hangen posters van de cover van *Een zee van tijd* op de windschermen waar ‘alleen genodigden’ op staat. Kennelijk heeft Madelief toch iets met haar neef kunnen regelen, hoewel ze begreep waarom ze hem omzet gunde.

‘Leuke plek voor een boeklancering,’ zegt Annelie.

‘Met dank aan onze stagiaire,’ antwoordt Juul.

Pas nu ziet Elles dat Bart er al is, hij staat binnen bij de bar en kijkt een beetje om zich heen. Inmiddels komen er meer mensen aan.

‘Wil je wat drinken?’ vraagt ze aan Annelie.

‘Water,’ verzucht die, alsof ze volkomen uitgedroogd is.

Elles loopt naar binnen, de zusjes Nagelkerke zijn nog in gesprek met allerlei mensen, die feliciteert ze straks wel.

‘Vertel, wie is het?’ vraagt Bart als ze naast hem staat.

‘Die lange vrouw met opgerolde broekspijpen.’ Als ze haar zo omschrijft klinkt het weinig aantrekkelijk.

Bart zet zijn glas op de bar. ‘Nou, dan ga ik maar eens een poging wagen,’ zegt hij.

Als hij weg is draait Elles zich naar de barkeepster. ‘Heb je een glas water voor me?’

Tegen de tijd dat Elles met Annelies drankje het terras op loopt, staan zij en Bart met elkaar te kletsen alsof ze samen op de kleuterschool hebben gezeten en dat bevalt haar niets.

‘Hier,’ zegt ze glimlachend.

Annelie pakt het glas aan. ‘Ha, dank je.’ Ze neemt een paar grote slokken en zegt dan tegen Bart: ‘Ken je Victoria en Alexandra?’

‘Als mijn broekzak,’ antwoordt hij.

De leugenaar.

‘Wanneer komt jouw debuut uit?’ gaat hij verder.

Annelie begint te praten over haar serie. Kort weet Elles zich geen houding te geven, dit is zo duidelijk een gesprek tussen Annelie en Bart.

Dat wilde je toch?

Uiteindelijk loopt ze een tikje nonchalant bij hen vandaan in de richting van de auteurs die vandaag in het middelpunt van de belangstelling staan. ‘Gefeliciteerd,’ zegt ze zo vrolijk mogelijk.

Er komen nog meer mensen hun kant op gelopen, het zijn geen bekende gezichten. Terwijl de gesprekken om haar heen verder gaan, kijkt Elles een beetje rond. Vanuit haar ooghoeken ziet ze dat Annelie en Bart doorlopend lachen, eigenlijk heeft ze haar antwoord nu al. Gek genoeg voelt ze zich niet verdrietig of afgewezen, eerder opgelucht dat Bart op deze manier de kastanjes voor haar uit het vuur heeft gehaald. Ze had zo’n flater geslagen door Annelie mee uit te vragen.

Is dat zo?

Eigenlijk niet, iemand mee uit vragen is nooit dom, hoewel sommigen best heftig kunnen reageren als ze ontdekken dat de vrouw met wie ze wijn drinken uit is op meer. Dat is haar inmiddels twee keer overkomen en allebei de keren voelde zich ze verschrikkelijk veroordeeld. Misschien moet ze Bart standaard inzetten. Onwillekeurig schiet ze in de lach.

Jacques komt eraan, gekleed in een zachtblauwe broek met dito vestje en een wit T-shirt dat strak gespannen zit. Klaas-Jan wandelt aan een lijntje mee, hij heeft het arme beest gelukkig niet aangekleed, behalve een blauwe strik op zijn kopje.

‘Je ziet er een stuk vrolijker uit,’ merkt Elles op als hij bij haar komt staan.

Hij maakt de riem van Klaas-Jan los. ‘Een man kan nu eenmaal niet eeuwig blijven rouwen. Voorlopig ga ik óf met Klaas-Jan op stap, óf met Levi. Het is niet anders, mijn twee grote liefdes accepteren elkaar niet. Weet je dat Klaas-Jan hem laatst zomaar in zijn kuit beet?’

Dat verbaast haar helemaal niets.

‘Elles,’ fluistert Madelief, die vanuit het niets achter haar is opgedoken. ‘Volgens mij komt Silvia Zonderman eraan, wat moet ik doen?’

Ook dat nog. Niet alleen Zonderman komt eraan, maar een stuk achter haar wandelt Lodewijk van Havezathe, daar zal Juul blij mee zijn. Moet ze

haar waarschuwen, of maar even doen alsof haar neus bloedt? Per slot van rekening geldt voor Lodewijk hetzelfde als voor Silvia: ze hebben alle recht om op het strand te wandelen. Hoewel ze zich niet kan voorstellen dat hun aanwezigheid op puur toeval berust. Sterker nog, naarmate ze dichterbij komen krijgt ze stellig het gevoel dat die twee samen op oorlogspad zijn.

‘Doe voorlopig maar even niets.’ Niemand zit op nog een schandaal te wachten, en zo lang die twee zich rustig houden is er weinig aan de hand, behalve dat Juul zich enorm vervelend zal voelen.

Silvia en Lodewijk lopen het terras op, dat inmiddels vol mensen staat. Evelien is zich al aan het voorbereiden op de speech. Ze tikt met haar vingers op de kop van de microfoon, er komt een snerpnd geluid uit de boxen waardoor iedereen naar het podium van gestapelde pallets en een plaat hout kijkt.

Elles kijkt richting Lodewijk. Over de hoofden heen begroet hij haar met een vriendelijk knikje. De man behoort tot de ‘inboedel’ van Olivia, net zoals veel andere vrienden van wie ze ineens niets meer hoort. Ze loopt zijn kant op.

‘Ken jij de auteurs?’ vraagt ze, als ze bij hem staat.

‘Ook goedemiddag, Elles,’ antwoordt Lodewijk op zijn vertrouwde te formele toon. ‘Hoe is het met jou, sinds je Olivia’s appartement vernielde?’

Dat is een zwaar overdreven weergave van zaken, maar goed.

‘Ik ben hier gekomen met Silvia. Kom, laat me haar aan je voorstellen.’

Nee, dank je, wil ze zeggen, maar nog voor ze kan antwoorden heeft Lodewijk haar naam al genoemd en staart ze in de vaalblauwe ogen van Zonderman.

‘Hallo allemaal,’ schalt Eveliens stem over het terras. ‘Wat fijn dat jullie hierheen gekomen zijn op deze prachtige dag.’

Elles draait zich richting het podium. De man die ze eerder aanzag voor Eveliens broer staat vlak bij haar. Aan de blik in zijn ogen ziet ze dat hij verre van familie is.

‘O, ik ben met alle liefde hierheen gekomen,’ schreeuwt Zonderman, ze heeft een glas wijn in haar hand en krijgt een tweede aangereikt van een serveerster.

Iedereen draait zijn hoofd om, inclusief Juul, die een paar tinten verschiet als ze Lodewijk in de gaten krijgt.

‘Eh, we zijn hier om de lancering van *Een zee van tijd* van Eva Nagelkerke te vieren en...’

‘Nee, daar sta ik hier niet voor,’ roept Zonderman. ‘Integendeel zelfs.’

Die vrouw lijkt wel dronken. Lodewijk probeert zich ondertussen een weg door de mensen te banen richting Juul, die angstig rondkijkt.

Dit is werkelijk te gek voor woorden, ze moet ingrijpen. ‘Mag ik er even langs?’ vraagt Elles aan een paar mensen.

‘Ik zou graag zien dat jullie dat plagiaatwerkje uit de handel nemen,’ roept Zonderman.

De plaatselijke pers richt zich nu op haar in plaats van het podium.

‘Eh,’ begint Evelien. ‘Laten we dat gesprek een ander keertje voeren. Alexandra en Vic...’

‘Ik voer het liever nu. Die cover van *Witte wijn en wilde mannen* van jullie is gewoon ordinair jatwerk.’

‘O, leugenaar!’ hoort Elles Jacques roepen.

Ja, dat kunnen ze er nu ook nog wel bij hebben, dat Silvia en plein public voor leugenaar wordt uitgemaakt. Dat staat natuurlijk morgen weer in de krant: *Uitgever sleurt bestsellerauteur voor de tweede keer door de modder*. Juul heeft ondertussen de benen genomen richting de bar, ziet Elles. Die sluit zichzelf straks op in het toilet, en gelijk heeft ze.

Bart duikt ineens naast haar op. ‘Ik weet niet wat er aan de hand is, maar kan ik helpen?’

‘Als jij die lange gast met dat donkere haar wil wegsturen, graag,’ antwoordt Elles. ‘Hij stalkt mijn collega al een tijdje.’

‘Zullen we gewoon even verdergaan met de lancering?’ vraagt Evelien via de microfoon, de woorden verlaten bijna smekend haar mond.

Ze kan Silvia Zonderman moeilijk aan haar geblondeerde coupe het terras af sleuren, al zou ze het graag willen. Evelien doet haar best op het podium, maar veel ogen zijn op Silvia gericht, die omstandig aan de pers uitlegt hoe de uitgever probeert mee te liften op haar succes. Dit kan zo niet langer.

Elles doet een stap naar voren. ‘Vinden jullie het heel erg om dit interview ergens anders te houden en niet op dit terras?’ vraagt ze. Zonderman een spreekverbod opleggen gaat niet, maar wegsturen kan wel. ‘Dit is geen openbare boekpresentatie.’ Ze wijst op een poster. ‘Alleen genodigden, staat er. En zij is wat ons betreft niet welkom.’

‘Dat maak ik anders zelf wel uit,’ zegt Silvia Zonderman spottend.

‘Ik kan de politie bellen?’ stelt Elles voor. Dat zou wel zo’n beetje het stomste zijn wat ze kan doen, maar toch.

Mompelend lopen de fotografen richting het plankier, met Silvia Zonderman in hun kielzog.

‘Dit muisje krijgt een staartje,’ sist Zonderman haar in het voorbijgaan toe, terwijl ze een derde glas wijn van een dienblad grijpt.

Als de rust is teruggekeerd, gaat Evelien verder.

Zonderman mag dan het terras af zijn, Lodewijk moet hier nog ergens rondhangen. Elles kijkt rond. Bart staat rustig met hem bij de bar te praten. Ze concentreert zich weer op de presentatie. De speech van Evelien is heel mooi, iets anders kan ze niet concluderen, en dan heeft ze maar de helft gehoord. Elles’ ogen glijden af naar Annelie. Op de een of andere manier zal ze van haar verliefdheid af moeten raken, want telkens week in je benen worden als een auteur langskomt op de uitgeverij is geen doen.

‘Sorry,’ zegt Bart ineens zachtjes achter haar. ‘Die man is niet voor rede vatbaar, en om hem nu in zijn kraag te vatten...’

Dat gaat inderdaad te ver. ‘Je hebt het geprobeerd,’ fluistert ze terug.

Ze kijkt hem na terwijl hij zich weer bij Annelie voegt. Weer richt ze haar ogen op Evelien, die nu een grote bos bloemen aan de stralende zusjes Nagelkerke overhandigt. Het publiek klapt en er gaan glazen de lucht in. Het officiële deel is gelukkig voorbij.

‘Dat was een interessante presentatie.’ Een bezwete Madelief duikt naast haar met een dienblad op. ‘Water, wijn?’

‘Wat deed Zonderman hier eigenlijk?’ vraagt Elles zonder haar ogen van Lodewijk af te houden, die nu bij de ingang van het paviljoen staat te dralen.

Het blijft stil.

Elles kijkt Madelief kort aan. ‘Ga me niet vertellen dat je vergeten bent om die uitnodiging in te trekken.’

Madelief wordt rood tot aan haar kruin.

Wat ze al dacht. ‘Goed zo,’ zegt Elles. ‘Je mag morgen het kantoor stofzuigen, van onder tot boven.’

‘Wat een toestand zo,’ zegt Evelien even later, als ze bij haar komt staan.

‘Wat snapt dat mens niet aan “alleen genodigden”?’

Dat legt ze later wel uit, nu moet er eerst nog een ander probleem opgelost worden. ‘Daar staat Lodewijk, Juuls ex-verloofde die haar stalkt. Hij is hier onuitgenodigd en moet vertrekken, maar hij luistert niet.’ Ze geeft een knikje in zijn richting. ‘Wat stel jij voor?’

‘Zou jij hem willen verzoeken om weg te gaan?’ vraagt Evelien aan de man naast haar.

Elles kijkt hem aan. Wie is die man toch?

‘Voor jou altijd,’ antwoordt hij. ‘Om wie gaat het?’

‘Lodewijk van Havezathe, kom maar mee,’ zegt Elles.

Voor hem uit loopt ze het strandpaviljoen in. Juul is in geen velden of wegen te bekennen. Lodewijk staat aan de zijkant van de bar, vlak bij de toiletten.

De man tikt hem op zijn schouder. ‘Meester Roland Martin, aangenaam. Ik treed op namens de uitgever van De Verhalenfabriek, mag ik u vriendelijk verzoeken dit privéfeest te verlaten?’

Een advocaat, beter kan niet!

Lodewijk fronst zijn wenkbrauwen. ‘En hoe weet ik dat u de waarheid spreekt?’

Roland glimlacht. ‘Ik kan ook de politie bellen, als u dat liever heeft?’ Hij vist een visitekaartje uit zijn borstzakje en overhandigt dat. ‘Of door mij op mijn woord te geloven.’

Zonder het kaartje aan te pakken beent Lodewijk met grote passen weg. ‘Opgelost,’ zegt Roland met een brede glimlach.

15 – Juul

Ze heeft geen idee wat er op het terras allemaal gebeurt, maar voorlopig blijft ze op de wc van Madeliefs neef zitten. Wat een toestand zojuist, ze krijgt hartkloppingen van die Lodewijk van Havezathe, en niet van het juiste soort. Door het opengeklapte wc-raampje kan ze het feest buiten horen, maar vanaf hier heeft ze geen zicht op het terras. Ze leunt moe naar achteren en ineens spoelt de wc door. Van schrik springt Juul overeind.

‘Juul, ben je hier soms?’ hoort ze Elles vragen. ‘De kust is veilig.’

Gelukkig maar. Voorzichtig opent ze de deur. ‘Is hij echt weg?’

Elles knikt. ‘Met dank aan meester Roland Martin. Misschien moet je Lodewijk straks even appen dat je het uitmaakt, dat schijnt nogal een dingetje voor hem te zijn.’

Ze komt het toilet uit. ‘Was dat nog niet duidelijk voor hem dan?’

‘Hier zijn jullie!’ Jacques komt de toiletruimte binnen. ‘Ik was jullie al kwijt. Er is Franse champagne met Hollandse kaas.’

‘Lekkere combinatie,’ zegt Elles.

Als alle gasten weg zijn, zitten Evelien, Jacques, Juul en Elles op een kruk aan de bar, terwijl Madelief samen met haar neef het terras schoonmaakt.

‘Is dat je broer?’ vraagt Elles terwijl ze naar Roland kijkt, die bij de branding zit.

‘Had je dat ook gevraagd als hij wit was geweest?’ informeert Jacques.

Elles begint ongemakkelijk op haar kruk te draaien. ‘Zo bedoel ik het natuurlijk niet,’ zegt ze.

Jacques opent zijn mond, maar Evelien heft haar hand op. ‘Geen ruzie, alsjeblieft. En nee, het is niet mijn broer maar mijn...’ Ze stopt met praten, alsof ze zelf niet goed weet wat te antwoorden.

‘*Lover*,’ vult Jacques voor haar in.

‘O ja, en dat is niet vooringenomen,’ zegt Elles.

‘Ook,’ antwoordt Evelien. ‘En het is waar. Of nee, niet helemaal, ik... Nou ja, dit is geen onderwerp dat ik met jullie wil bespreken.’

‘*Truth or dare*,’ roept Jacques. Hij buigt zich over de bar en pakt een halfvolle wijnfles waar een schroefdop op zit.

‘Absoluut niet,’ zegt Evelien.

De fles tolt al rond. ‘Juultje! Vertel, is Lucas Landman leuker dan Lodewijk van Havezathe? Het lijkt wel een boektitel,’ zegt hij er met een knipoog achteraan.

‘Vele malen,’ antwoordt Juul.

‘Landman? Van Uitgeverij Lantaarn?’ vraagt Evelien verbaasd.

Juul knikt. ‘Ik ken hem van de cursus. Hij is geweldig.’

‘Vertel mij wat,’ zegt Evelien. ‘Ik kwam hem een keertje tegen bij de boekenbeurs van Frankfurt. Een schatje, echt.’

‘Ik weet alleen niet of hij mij ook geweldig vindt,’ zegt Juul met een zucht.

Jacques geeft de wijnfles weer een zet, deze keer blijft de hals op hemzelf gericht liggen.

‘Levi of Klaas-Jan?’ vraagt Juul.

Jacques wordt vuurrood in zijn gezicht. ‘Allebei, ik hou ze gewoon van elkaar gescheiden.’

Dat gaat nooit lang goed. Ineens schiet haar iets te binnen. ‘Heb je trouwens de laatste roddel omtrent je ex al gehoord?’

Aan Jacques’ gezicht te zien niet.

‘Hij schijnt alweer vreemd te gaan, met ene Monique.’

‘Wat?!’ schreeuwt Jacques door de zaak. Hij blijft haar met open mond aanstaren. ‘O, ik ben zo blij dat ik van die man af ben. En dan die titels van hem! *Vliegende vogels huilen niet,*’ zegt hij met een jengelstemmetje. ‘Zoiets krijg je toch niet fatsoenlijk op een omslag?’

Juul schiet in de lach. Deze keer geeft ze de fles zelf een zet. Hij blijft naar de tap gericht liggen. Met haar hand draait ze de hals in de richting van Elles.

‘Lekker eerlijk, Juul,’ zegt die.

‘Olivia of...’ begint ze. Elles werpt haar zo’n scherpe blik toe dat ze de andere optie maar niet invult.

‘Olivia is passé,’ zegt ze. ‘En ooit zal er wel weer iemand anders in mijn leven komen, maar nu even niet.’

Ze laat niet het achterste van haar tong zien over Annelie en dat hoeft ook niet, dat zorgt in de toekomst alleen maar voor ongemakkelijke momenten op de uitgeverij.

‘Klaar!’ Madelief komt de bar in, terwijl ze het zand van haar handen klopt. ‘Vonden jullie het leuk?’ vraagt ze.

‘Absoluut. Dank je wel voor het regelen,’ antwoordt Evelien, terwijl ze opstaat. ‘Als jullie het niet erg vinden, ga ik even bij de waterlijn zitten.’

Ze kijken haar alle vier na. Als Evelien buiten gehoorafstand is, zegt Jacques: ‘Nou, dat gaat nog wat worden als Frank uit Canada terugkomt.’

‘Misschien blijft hij daar wel,’ zegt Juul. ‘Wel een leuk type, trouwens, die Roland.’ En dan, tegen Elles: ‘Ga je mee? Dan rijden wij ook terug.’

‘O, mogen Klaas-Jan en ik meerijden, het was geen doen met de bus!’

‘En ik ook?’ vraagt Madelief. ‘Dan kan Evelien hier blijven zolang ze zin heeft.’

Juul laat zich van haar kruk glijden. ‘Als jullie het niet erg vinden om je benen in je nek te leggen, vind ik het allemaal prima.’

Een paar dagen later wandelt Juul door Amsterdam naar de volgende cursusavond. Het is nog steeds warm buiten – een beetje té zelfs – en dan zit zij straks uren opgesloten in een stoffig klaslokaaltje, ze had die uren liever op een terrasje doorgebracht.

Het schoolplein is leeg en de deuren staan open, ziet ze vanaf een afstandje. Kennelijk is iedereen al binnen, terwijl de cursus nog niet kan zijn begonnen. Ze versnelt haar pas en steekt over. De ramen van hun klaslokaal staan open, een paar mensen zijn in een heftige discussie verwickeld. In de gang gaat ze nog wat sneller lopen tot ze bij het lokaal is.

‘Ik vind dit echt helemaal nergens op slaan,’ roept een van de vrouwen.

‘Wat is er?’ vraagt Juul als ze binnenkomt.

‘Lucas was bezig de tafels schoon te maken en daar heeft zij kennelijk problemen mee,’ antwoordt een man die naast haar staat.

‘Goed, zullen we met de les beginnen?’ stelt de docent voor.

De meesten kiezen een plek, maar de vrouw blijft strijdlustig staan. ‘Ik wil eerst dat hij zijn excuses aanbiedt.’

‘Omdat ik de tafels schoonmaak?’ vraagt Lucas met een lach.

Dat lijkt haar inderdaad ook geen reden voor excuses.

‘Omdat je ze schoonmaakte nádat ik er een aanraakte!’ roept de vrouw. ‘Alsof je vies van me bent!’

‘Dat is vast toevallig,’ sust de docent.

Juul kijkt met een half oog naar Lucas, die vol onbegrip zijn hoofd schudt.

Als ze in het lokaal zitten, kijkt Juul naar zijn rug. Wat moet ze met deze man, behalve op een terrasje hangen, of thuis een kopje thee drinken? Vragen of hij mee naar de bioscoop gaat, of een theater? Een diner voor twee bij kaarslicht, weekendje weg?

Heeft hij al signalen afgegeven dat er een relatie in zit dan?

In gedachte gaat ze iedere minuut die ze met hem doorbracht na, om tot de conclusie te komen dat ze het gezellig hebben gehad, maar dat het daarbij is gebleven. Geen vluchtige aanrakingen, geen flirterige opmerkingen, geen ogen die haar te lang bleven aankijken, helemaal niets.

De vrouw die zojuist stennis maakte pakt haar tas van de grond. ‘Ik ga wel,’ zegt ze luid.

Nog voor de docent iets kan zeggen, is ze de deur uit. ‘Goed, zullen we dan maar beginnen met de les?’

Als ze aan het eind van de les haar tas inpakt, komt Lucas bij haar staan. 'Ga je mee wat drinken?' vraagt hij.

Ze duwt haar laptop in haar rugzak. 'Gaan de anderen ook?'

'Dat heb ik ze niet gevraagd, ik wil gewoon even alleen met jou zijn.'

Dit is wel degelijk een toenadering, een voorzichtige, maar wel een toenadering. Ze aarzelt, nog steeds vindt ze hem leuk, maar niet gewoon als vriend, zoals Bart en Elles. 'Oké. Waar wil je heen?'

'Geen idee, heb jij een voorstel?'

Ze denkt even na, dan zegt ze: 'Bij mij thuis?'

Hij voelt zich overvallen door haar voorstel, aan zijn gezicht te zien.

'Zullen we in de richting van jouw huis lopen en dan zien wat we tegenkomen?'

'Ook goed.'

Als ze even later door de stad lopen, zegt hij: 'Ze had wel gelijk, vanavond. Ik heb een schoonmaaktic.' Hij kijkt haar van opzij aan.

Even weet Juul niet wat ze moet zeggen. De hygiëne in haar flatje is niet om over naar huis te schrijven, ging hij daarom direct na de thee weg?

'Vind je dat gek?' vraagt hij.

'Wat is gek?' antwoordt ze schouderophalend.

Lodewijk is nog veel gekker.

Onwillekeurig is ze stil blijven staan. Alles aan Lucas klopt, maar ze wil zichzelf niet toestaan verliefd te worden op een man die in haar hooguit een vriendin ziet met wie hij een terrasje pakt. Ze wil meer. Moet ze hem dat vertellen? Het lijkt zo gek. *Zeg, voor we een biertje bestellen, hoe zie jij de toekomst voor je?*

Nu blijft ook Lucas stilstaan, hij kijkt haar een beetje peinzend aan.

Onverwacht doet hij een stap haar richting op, ze kan zijn geur ruiken, zijn adem langs haar huid voelen strijken als hij zich naar haar toe buigt. Zonder er verder over na te denken slaat Juul haar armen om zijn nek.

16 – Evelien

‘Ik probeer je de hele avond al te bellen!’ Franks stem klinkt een tikje verwijtend en dat is niet helemaal onterecht. De laatste dagen doet ze eigenlijk haar best om hem te overtuigen dat ze het verschrikkelijk druk heeft.

‘Sorry,’ zegt ze.

Het blijft stil. Lang. Te lang. Ze wil eigenlijk net vragen of hij er nog wel is, als Frank zegt: ‘Er is iets, hè, Evelien.’

Wat moet ze hier nou op antwoorden zonder te liegen?

De waarheid?

‘Ik heb nog steeds gedoe met de familie Van Bergen Henegouwen over *Tussen zes planken* en nu zit Silvia Zonderman ook op mijn huid.’ Geen woord van gelogen, maar niet de reden waarom ze haar echtgenoot negeert. Hoewel, geen woord van gelogen... Een paar dagen geleden is ze met Johanne naar de politie gestapt, sindsdien is dat probleem opgelost.

‘Wat ontzettend vervelend, schat,’ hoort ze hem zeggen. ‘Heb je een goede advocaat?’

Zeker, en wat voor een – zwarte ogen, goddelijk lijf... ‘Ik word goed bijgestaan,’ zegt ze een tikje formeel.

‘Gelukkig maar.’ Franks stem klinkt opgelucht.

‘En hoe gaat het nu met jou?’ vraagt ze, alsof ze bij de buurman informeert naar zijn hernia.

‘Oké, nu wil ik weten wat er aan de hand is. Ik stuur je een Zoomlink.’

Frank verbreekt de verbinding. Zoomen is zo’n slecht idee.

Toneelspelen over de telefoon gaat nog wel, maar voor een camera? En ergens wil ze zoveel jaar huwelijk ook niet beëindigen achter een computerscherm. Misschien moet ze een ticket naar Canada boeken en tegen haar meiden zeggen dat ze over vijf dagen terug is, dat lijkt haar een veel beter idee.

Nog voor ze er goed en wel over na heeft kunnen denken, appt ze: ‘Ik heb een vlucht naar Vancouver geboekt, als verrassing.’

Leugenaar!

Er komt een ontelbare reeks vraagtekens retour.

Lekker hoor, Evelien, ga gewoon door met jezelf steeds verder in de nesten te werken.

Frank had de keus gemaakt aan de andere kant van het noordelijk halfrond te gaan wonen, niet zij, houdt ze zichzelf voor in een poging haar schuldgevoel te temperen.

‘We moeten inderdaad praten,’ tikt ze terug. ‘Ik laat je weten wanneer ik land.’ Daarna sluit ze haar iPhone. Als ze op hem blijft reageren, is de kans groot dat ze de boodschap alsnog online brengt. Ze voelt haar toestel trillen ten teken dat Frank antwoordt. Vanavond gaat ze niet kijken. Sterker nog, vanavond zet ze haar toestel uit. Vanavond is voor haar en Roland, die ieder moment kan aanbellen.

Als Evelien de volgende ochtend haar auto voor de uitgeverij parkeert, ziet ze een lange man met een enorme bos bloemen in zijn hand voor de deur staan die haar bovenverdieping bestudeert. Toen ze aan kwam rijden meende ze even dat het ‘Marie-Louise’ was, maar nu ze uitstapt ziet ze dat hij alleen qua gestalte op hem lijkt.

Ze sluit haar auto af. ‘Kan ik u ergens mee helpen?’ vraagt ze.

De man draait zich om. ‘Kunnen wij even praten?’ Hij kijkt haar met een zorgelijk gezicht aan.

Pas nu herkent ze hem: Thomas van Bergen Henegouwen. Hij steekt een hand naar haar uit die ze schudt. Ze had van alles verwacht, maar niet dat juist deze man met een bos bloemen voor haar deur zou staan. Een beetje ongemakkelijk blijft ze tegenover hem staan, zonder aanstalten te maken om haar deur te openen. Hij zal toch niet weer met een pakket eisen komen? Ze heeft Johannes boek nota bene aan een schare buitenlandse uitgevers verkocht.

‘Kunnen we even op uw kantoor praten?’ vraagt Thomas.

‘O ja, natuurlijk.’ Ze pakt haar sleutelbos en opent de deur. Dan nodigt ze hem met een armgebaar uit om verder te lopen.

Hij loopt voor haar uit en even twijfelt ze, die bos bloemen suggereert niet dat hij stennis komt schoppen, integendeel. Aan de andere kant, deze man is de ‘tegenpartij’. Het is eigenlijk not done om met hem te praten zonder haar advocaat erbij. Ze kan Roland bellen en...

‘Mevrouw Elleman?’

Thomas van Bergen Henegouwen staat in haar hal verwachtingsvol te kijken terwijl zij op de stoep blijft staan.

‘Sorry,’ zegt ze. Eenmaal binnen wijst ze naar de grote tafel: ‘Gaat u maar zitten.’

‘Dat hoeft niet. Ik zal ook niet te veel van uw tijd vragen, er is al zoveel gezegd.’ Hij geeft haar de bos bloemen. ‘Deze is voor uw auteur, Johanne Joosten. Ik weet alleen niet waar ze woont.’

Aarzelend pakt ze de rozen aan. ‘Waarom?’

‘We begrijpen nu hoe de vork in de steel zit bij uw auteur,’ zegt hij. ‘Haar man had dit veel eerder aan de politie moeten vertellen, maar dat kunnen we Johanne Joosten niet kwalijk nemen.’

Ze glimlacht. ‘Hebben ze de arts in kwestie gearresteerd?’

‘Ik mag er niet te veel over zeggen omdat het onderzoek nog loopt, op termijn zal ik u inlichten. Is dat goed?’

‘Eh, ja. Ik zal deze even in het water zetten, dan breng ik de bloemen vanmiddag bij haar langs.’ Ze opent een keukenkastje in de hoop er een vaas aan te treffen. Uiteindelijk pakt ze de emmer onder het aanrecht vandaan, voor nu kan de bos daar ook in staan. Terwijl ze die met water vult zegt ze: ‘Dus, u heeft er niet langer bezwaar tegen dat wij Johannes werk

verkopen?’ Ze gaat die man nu maar niet vertellen dat er een reeks vertalingen aankomt.

‘Geen enkel bezwaar,’ zegt hij. ‘Zoals ik al zei, we kunnen haar niet verantwoordelijk houden voor de beslissingen van haar man en bovendien, dankzij Johanne weten we eindelijk wat er met onze Laura gebeurd is en vooral: wie de dader is! Al had ik liever gezien dat ze ons gewoon een brief had geschreven.’

Ze is blij dat het allemaal met een sisser afloopt.

Als er genoeg water in de emmer zit, zet Evelien de kraan uit. Dan draait ze zich om. ‘Vindt u het heel erg om mij dat per mail te bevestigen?’ Als dit de pers haalt, en dat zal ongetwijfeld het geval zijn, gaat Johannes boek vast heel goed verkopen.

Thomas glimlacht, zijn hele gezicht klaart plotseling op. ‘Ik snap het,’ zegt hij. ‘Zodra ik thuis ben zal ik u berichten.’

Ze is in één klap tien kilo lichter.

Als ze weer alleen is kijkt Evelien naar de bos bloemen, er is in ieder geval niet op bezuinigd, Johanne zal er blij mee zijn. Ze moet hem vanmiddag maar persoonlijk langs gaan brengen.

‘Wat een mooie bloemen!’ zegt Juul als ze even later binnenkomt. ‘Heb je die van Roland gekregen?’

‘Nee, van Thomas van Bergen Henegouwen en ze zijn niet voor mij, maar voor Johanne Joosten. Kennelijk heeft Johannes bekentenis de knop bij Laura’s familie omgedraaid.’

‘Gelukkig maar.’ Juul laat zich op haar bureaustoel vallen.

‘Ik ga ze zo langs brengen,’ zegt Evelien. Ze opent haar mailbox. Er is een bericht van Silvia Zondermans advocaat binnengekomen. Dat hele gedoe begint toch niet opnieuw...

Geachte mevrouw Elleman,

Na ampel beraad heeft cliënte besloten haar claim in stand te houden. Nog steeds is zij ervan overtuigd in haar gelijk te staan.

Cliënte voelt de behoefte deze zaak omtrent de cover niet via de media uit te spelen en verzoekt u dat te respecteren.

‘Nou ja,’ zegt Evelien hardop.

Juul kijkt op van haar telefoon. ‘Wat is er?’

‘Silvia Zonderman trekt haar claim naar aanleiding van Jacques’ verklaring over die cover niet in. Ze is nog steeds overtuigd van haar gelijk. En o ja, of we de media er even buiten willen houden.’

‘Die is gek,’ constateert Juul terecht. ‘Ze kletst zelf om de haverklap met de pers. En dat gedoe om die titel dan?’

Evelien kijkt haar over de computerschermen aan. ‘Er zijn zoveel boeken met gelijksoortige titels, of zelfs dezelfde titel. Het ging om de combinatie van de cover én de titel.’

‘En nu?’ vraagt Juul. Ze legt haar telefoon weg.

‘En nu stappen we naar *De Telegraaf*, met Jacques,’ zegt Evelien beslist. ‘We laten ons niet de wet voorschrijven door Silvia Zonderman.’

Ze voegt onmiddellijk de daad bij het woord, even later gaat het persbericht inclusief de verklaring van Jacques richting de krant. Met een beetje mazzel vult dit verhaal morgen een halve pagina.

‘Zo,’ zegt Evelien beslist. ‘Als *De Telegraaf* belt mag je ze met mij doorverbinden, waar ik op dat moment ook ben.’

‘De wc?’ vraagt Juul lachend.

‘Ook dan.’

Juul blijft haar een paar seconden aankijken, alsof ze iets op haar lever heeft. Dan zegt ze: ‘Volgens mij heb ik een vriendje.’

‘Wie? Lucas Landman?’

‘Ja,’ is het antwoord.

‘Wat leuk!’ roept Evelien.

‘Moeten we al dat goede nieuws trouwens niet vieren met gebak?’ vraagt Juul.

Vieren is een goed plan. Ze hebben al zo lang geen personeelsuitje meer gehad. ‘Niks gebak, we gaan uit eten met z’n allen,’ zegt Evelien.

‘Alleen personeel?’ vraagt Juul.

Die wil Lucas aan haar zij hebben. ‘Welnee, we nemen onze partners ook gewoon mee!’

Handig, Evelien Elleman.

Whatey, vanaf nu gaat ze haar meisjesnaam weer gebruiken, maar inderdaad, handig is anders. Voor je het weet staan er foto’s van dat etentje op Instagram of een ander socialmediakanaal en mag zij Franks vragen alsnog via de telefoon gaan beantwoorden. Híj zal niet zo snel de conclusie trekken dat Roland haar broer moet zijn.

17 – Elles

Tot haar verbazing heeft Olivia haar geappt. Nog verbazingwekkender is het bericht zelf: *Ik mis je*. Wat moet ze hier nu op zeggen, op de eerste ochtend waarin ze wakker wordt in haar eigen flatje? Ze legt het toestel op haar nachtkastje en komt overeind. Eerst douchen en aankleden, dan ziet ze wel weer verder.

Toen ze shampoo uit haar fles kneep wist ze het zeker; ze gaat Olivia bellen. Na zoveel jaar samen is dat niet meer dan normaal. Maar nadat ze met haar vingers haar hoofdhuid had gemasseerd en het schuim met het warme water naar het putje spoelde, kwam ze op die gedachte terug. Olivia heeft haar zonder pardon de deur uit gegooid om twee weken later Ireen binnen te halen. Natuurlijk, Olivia's interieur opleuken was een heel slecht idee en als het haar was overkomen, had ze ook een tijdje nijdig rondgelopen, maar ze had niet zo lang radiostilte gehouden.

Als ze even later de kraan dichtdraait, eindigt haar gedachtekringetje bij haar eerste reactie: Olivia kan de boom in. Ze is blij met haar eigen onderkomen, of het nu oud en klein is of niet. Ook Juul als bovenbuurvrouw bevalt prima. Netflixen is zoveel gezelliger met z'n tweeën. Ze pakt een handdoek. Nu ze eindelijk haar leven op orde heeft,

haalt ze het liever niet nog een keertje overhoop. Bovendien, ze voelt er weinig voor om de rebound te zijn nu Ireen kennelijk weer uit beeld is. Niet reageren is het beste dat ze kan doen.

‘Weten jullie hoeveel Silvia Zonderman inmiddels aan “schade” eist?’ vraagt Evelien die middag.

‘Honderdduizend!’ roept Madelief te vrolijk uit.

‘Nog iemand die een gokje wil wagen?’ vraagt Evelien.

‘Honderdvijftig,’ antwoordt Elles.

‘Wat levert het goede antwoord op?’ informeert Juul.

‘Geen cent,’ zegt Evelien. ‘Voorlopig begroot haar advocaat de “materiële en immateriële schade wegens laster” op een half miljoen. Hij verzoekt me zojuist het geld op zijn derdenrekening te storten.’

Die blijft ook maar doorzeuren. Waarschijnlijk had Madelief gewoon gelijk en wordt het hoog tijd dat Silvia Zonderman aan de man komt.

‘Belachelijk,’ stelt Juul vast, en ze zet haar koptelefoon weer op.

Inderdaad belachelijk, maar Evelien zit er maar mooi mee. Elles haalt haar muis heen en weer in een poging haar scherm te laten ontwaken. Er ligt een stapel mails met aanvragen voor interviews of winacties die ze allemaal vandaag wil, nee, moet beantwoorden. Haar hoofd staat er helemaal niet naar.

‘Vandaag of morgen is het opgelost,’ zegt Evelien ineens. ‘*Mark my words.*’

Op dat moment komt Jacques binnenvallen, anders kan ze het niet noemen, want hij struikelt over zijn eigen voeten en weet nog net een sliding te voorkomen.

‘Hebben jullie dit gezien!’ roept hij uit.

‘Waar is Klaas-Jan?’ vraagt Elles. ‘Heb je hem naar het asiel gebracht?’

De vraag levert haar een nijdige blik op. ‘Hij is gewoon een poosje uit logeren, meer niet. Levi’s flat wordt verbouwd.’

‘Ja, zo begint het,’ mompelt Elles. ‘Wat moeten we zien?’

‘Dit.’ Jacques klapt een krant op tafel.

Het muisje bijt in haar eigen staart kopt het katern vrouw van *De Telegraaf*. Onder de kop staat in iets kleinere letters: *Silvia Zonderman*

schendt auteursrecht met cover.

‘Zal ik *RTL Boulevard* maar bellen?’ vraagt Elles.

‘Graag,’ antwoordt Evelien.

Elles pakt haar telefoon. Dit gaat zoveel gratis publiciteit opleveren! Terwijl de lijn overgaat zegt ze: ‘Gaat De Verhalenfabriek nu eisen dat Zonderman haar cover veranderd?’

‘Uiteraard!’ zegt Evelien.

Tegen acht uur die avond zitten Elles en Juul in een café aan het Thorbeckeplein. Het terras is vol, maar zij hebben voor een plekje aan de bar gekozen, waar het een stuk rustiger is.

‘Denk je dat ik die foto van Ireen aan Olivia had moeten sturen?’ vraagt Elles peinzend. ‘Het geeft natuurlijk wel een signaal af.’

‘Laat die twee het lekker zelf uitzoeken,’ zegt Juul. ‘Lodewijk heeft trouwens geantwoord op mijn bericht dat ik onze verloving beëindig.’ Ze laat haar het scherm van haar mobiel zien.

Helder, je kunt je eigendommen komen ophalen, leest Elles. ‘Opgelost,’ zegt ze. ‘Wees maar blij met Lucas, die lijkt me een stuk normaler.’

Juul bergt haar telefoon weer op. ‘Lucas is echt veel leuker,’ zegt ze dromerig.

‘En veel knapper. Doen we er nog eentje?’ Elles schuift haar wijnglas in de richting van de barkeeper, die verveeld op zijn mobieltje kijkt.

Klaas-Jan komt luid keffend binnen en springt tegen haar kruk aan ter begroeting. De chihuahua is gekleed in een knalgeel katoenen jasje met gaten erin waar zijn haartjes uitsteken. ‘Hé, ben jij er ook weer!’ Elles tilt hem van de grond, onmiddellijk geeft de hond haar natte kusjes.

‘Vind je het geen schattig jasje?’ roept Jacques, die op de kruk naast haar gaat zitten. ‘Ik vond het in een boetiekje achter de Kalverstraat: Man & Dogs, zo’n leuke zaak!’

Nu pas ziet Elles dat Jacques een T-shirt draagt in dezelfde gele kleur als Klaas-Jans outfit en met gaten erin, er steekt alleen geen haar uit zoals bij zijn hond.

‘Wat ben jij vrolijk,’ zegt Juul, die ondertussen Klaas-Jan begroet.

De hond wurmt zich los, voor hij anderhalve meter naar beneden duikelt zet Elles hem op de grond. ‘Ik dacht dat hij uit logeren was?’

‘Af en toe haal ik hem op voor een rondje om.’

Jacques kijkt er een klein beetje verdrietig bij. Ze weet niet of hij nu de juiste keus maakt, met die Levi. Zelf vindt ze het zo’n eikel.

‘Wat fijn hè, dat artikel in *vrouw*. Eind goed, al goed, toch?’

‘Niet voor iedereen. We moeten Juuls kleren nog bij Lodewijk ophalen,’ zegt Elles. ‘Morgen na kantoortijd gaan we naar Blaricum.’

‘Klaas-Jan en ik gaan mee,’ beslist Jacques. ‘Voor het geval die man moeilijk doet. En nu wil ik wijnen!’

18 – Juul

‘Vanavond halfacht, niet vergeten!’ zingt Evelien als ze het kantoor verlaat.

Juul heeft zo’n zin in dat personeelsfeestje. Leuk ook dat partners mee mogen komen. Evelien en Lucas kennen elkaar van de diverse beurzen en het Boekenbal, natuurlijk, dus hij zit er niet helemaal als vreemde eend in de bijt bij.

‘Nemen jullie nog iemand mee?’ vraagt Juul aan de anderen.

‘Annelie ziet me aankomen met een uitnodiging,’ antwoordt Elles. ‘En om nou iemand van een datingapp te slepen...’

Ze wist niet eens dat Elles aan het daten was. ‘En jij?’ vraagt ze aan Madelief.

Die schudt haar hoofd. ‘Ik heb helemaal geen tijd om te daten. Studie, stage, werk,’ somt ze op.

‘Werk?’ Elles kijkt op van haar computer. ‘Waar werk jij dan?’

Madelief kleurt een beetje. ‘Gewoon,’ zegt ze schouderophalend.

Dat is geen antwoord.

‘Nou?’ houdt Elles dan ook aan.

‘Ik ben een konijn,’ zegt ze. ‘Hoe heet dat restaurant waar we vanavond eten ook alweer?’

‘Konijn?’ vraagt Juul. ‘Waar kun je als konijn aan de slag?’

‘Bij de parenclub,’ antwoordt Elles.

‘Of de speeltuin,’ zegt Madelief een beetje gepikeerd. ‘Als mascotte. En nu moet ik rennen. Tot vanavond.’ En weg is ze.

Juul zet haar computer uit. ‘Het past wel bij haar, konijn zijn,’ zegt ze. ‘Ga je mee? Ik wil mijn kleren graag vóór het etentje bij Lodewijk ophalen.’ Vanavond trekt ze haar blauwe jurk aan, deze keer zonder vestje. Zij moet Lucas’ gekte accepteren, dan mag hij haar flubberarmen voor lief nemen.

Met Jacques en Klaas-Jan op de achterbank van Juuls autootje rijden ze even later naar Blaricum.

‘Jij woont weer lekker bij het baasje, hè,’ hoort ze hun vormgever tegen de hond zeggen. Kennelijk is Levi’s verbouwing klaar.

‘Bellen we aan?’ vraagt Jacques.

‘Nee, we gooien Klaas-Jan door zijn driedubbel glas zodat we naar binnen kunnen,’ antwoordt Elles.

‘Goed, ik neem maar aan dat dat grappig bedoeld is,’ zegt Jacques geïrriteerd.

‘Aanbellen lijkt mij het beste,’ zegt Juul.

Ze rijden een straat zonder stoepen in met bomen aan beide zijden. Juul gaat langzamer rijden en stopt bij een elektrisch hek met punten om te voorkomen dat iemand eroverheen kan klimmen. Dat hek met die punten is nieuw voor haar, kennelijk heeft Lodewijk liever niet dat zij of Cecil eroverheen klimt.

Juul trekt de handrem aan. ‘Ik vind het eigenlijk wel een beetje eng,’ zegt ze.

‘Wij zijn bij je, lieverd,’ zegt Jacques. Hij gooit zijn portier open en stapt met Klaas-Jan uit, die onmiddellijk tegen Lodewijks heg plast. ‘Goed zo,’ hoort Juul hem zeggen, terwijl ook zij uitstapt. Er bungelt een witte plastic zak aan het hek, van het model waar mensen normaal de vuilnis in stoppen. Een paar rode letters op staan. kledinginzameling leest Juul als ze het plastic uit elkaar trekt. Ze werpt er een blik in. Lodewijk heeft alles erin gegooid alsof het oude vossen zijn.

Voorzichtig peutert ze de trekband van het hek.

‘Wat een eikel,’ zegt Jacques, die vervolgens zonder overleg aanbelt.

‘Wat doe je nou?’ vraagt Juul geschrokken. Als ze ergens geen zin in heeft, dan is het wel in een confrontatie met Lodewijk van Havezathe. Ze gooit de zak achter in haar autootje en kruipt achter het stuur. Met een kort getoeter geeft ze aan dat ze wat haar betreft kunnen gaan. Elles reageert direct, maar Jacques blijft vastberaden bij het hek staan.

‘Ik kan gewoon wegrijden,’ zegt Juul.

‘Dan heb ik een beter idee.’ Elles stapt weer uit en opent het achterportier. ‘Klaas-Jan, kom! Ik heb iets lekkers voor je.’ De hond springt de auto in. Verwachtingsvol kijkt hij haar aan.

Elles ploft weer naast haar neer.

‘Wat doe je nu?’ roept Jacques verbolgen.

‘Dat zou ik ook weleens willen weten,’ zegt Lodewijk, die zijn voordeur uit komt. ‘De boodschap moet toch duidelijk zijn: alles van Juliette is wat mij betreft afval.’

Dit had ze nou juist willen voorkomen. Juul draait haar sleutel om en de motor springt aan. Terwijl ze de koppeling ingedrukt houdt, geeft ze een klein beetje gas.

Elles opent het raampje. ‘We vertrekken over tien tellen, Jacques,’ schreeuwt ze.

Juul schiet in de lach. In haar spiegel ziet ze Jacques afwisselend van Lodewijk naar haar auto kijken. Dan beent hij met grote passen naar haar auto.

‘Ik deed het voor jou,’ zegt Jacques, terwijl hij instapt.

Dat is heel lief van hem, maar van Lodewijk wil ze op kilometers afstand houden.

Een uur later staat ze opgemaakt en aangekleed klaar te wachten op Lucas, die haar zal ophalen. Uiteindelijk heeft ze toch niet voor het blauwe jurkje gekozen. Het rook muf, alsof Lodewijk het al weken in die zak had zitten.

Juul werpt een laatste blik op zichzelf in de spiegel. Zo kan het ook. Het boekenbaljurkje is misschien een tikje overdone voor een personeelsfeestje, maar het staat wel mooi en zit bovendien lekker.

Er wordt aangebeld. Ze vliegt naar de voordeur en trekt hem open.

‘Ik vond een zwerfkat op je stoep,’ zegt hij, wijzend op Elles, die naast hem staat te lachen als een boer met kiespijn.

‘Marketingtijger zul je bedoelen,’ antwoordt ze. ‘Mag ik meerijden?’

‘Omdat jij het bent,’ zegt Juul. Liever had ze alleen met Lucas in de auto gezeten, maar ze kan Elles moeilijk weigeren. Ze hebben nu zoveel samen meegemaakt dat ze meer zijn dan collega’s. Eigenlijk dreigt Elles haar beste vriendin te worden.

Met z’n drieën lopen ze de trap af.

‘Toch raar, dat ik als concurrent naar het personeelsfeestje van De Verhalenfabriek mag,’ zegt Lucas droog als Juul haar auto opent.

‘Zolang je geen bedrijfsgeheimen probeert te stelen is het goed.’ Elles duikt op de achterbank.

Juul kijkt met een bedenkelijk gezicht naar de vloer van haar auto, die vol ligt met snoeppapiertjes en waar zelfs een coffee-to-go-beker rondslingert. Een ritje in haar auto moet voor Lucas bijna een therapeutische sessie zijn. Toch stapt hij zonder er iets van te zeggen in.

‘Kan iemand Google Maps aanzetten?’ vraagt Juul als ze de auto start.

Terwijl Lucas op zoek gaat naar de route, kijkt Juul in de achteruitkijkspiegel naar Elles. Eigenlijk is ze heel blij met een vriendin die onder haar woont.

19 – Evelien

Haar schuldgevoel groeit met de dag en dreigt tot ongekende hoogte te stijgen nu ze zichzelf in de spiegel bekijkt. Zojuist heeft ze weer een oproep van Frank weggedrukt en zijn appjes bekijkt ze al een dag niet meer. Ze kan zich oprecht niet herinneren wanneer ze zichzelf zo heeft uitgedost voor Frank. Behendig trekt ze een lipstick langs haar lippen en wrijft die vervolgens een beetje langs elkaar. Dit is te veel. Met een tissue haalt ze er wat van af. Dan kijkt ze zichzelf aan. ‘Morgen,’ zegt ze hardop. ‘Morgen bel jij Frank en...’

Ja, en dan wat? Moet ze hem uitleggen dat ze iemand ontmoet heeft, of direct om een echtscheiding vragen met een smoes over de afstand tussen hem en haar? Hoe vertel je iemand dat je niet langer van hem houdt? En is dat wel zo, houdt ze werkelijk niet meer van Frank? Ze zou het eerlijk gezegd niet eens weten. Wat ze wel weet, is dat Roland haar het gevoel geeft opnieuw achttien te zijn, vlinders veroorzaakt, en weke benen, telkens als ze in zijn donkere ogen kijkt. Frank denkt nota bene dat ze werkelijk een ticket naar Canada heeft gekocht...

De bel gaat, dat moet hem zijn. ‘Morgen,’ spreekt ze zichzelf nog eenmaal streng toe. Dan vliegt ze naar de voordeur.

Een halfuur later opent Roland de deur van het restaurant voor haar. Door het raam zag ze Juul en Lucas Landman al zitten, samen met Madelief en Elles.

‘Hou hem open voor ons!’ roept Jacques met een hoog stemmetje.

Evelien kijkt om. Jacques komt aangesneld met een man in zijn kielzog. Klaas-Jan is weer niet mee en dat is vreemd, ze heeft hem nog nooit zonder zijn hond gezien.

Hijgend komt Jacques bij haar. ‘Dit is nou Levi,’ stelt hij zijn vriend voor. ‘Klaas-Jan is thuisgebleven, ik hoop maar dat het goed gaat.’

‘Zoveel honden blijven een paar uurtjes per dag alleen,’ zegt Levi op een toon die zij als minzaam zou omschrijven. ‘Daar zal hij echt niets aan overhouden.’

Ze mag die man nu al niet.

‘Zullen we naar binnen gaan?’ stelt Roland voor.

Achter de deur staat een serveerster klaar om hen op te vangen. Als ze hun jassen heeft weggehangen, loopt ze voor hen uit naar een grote ronde tafel. Met een handgebaar nodigt ze hen uit om ook te gaan zitten. ‘Ik kom zo uw bestelling opnemen,’ zegt ze.

‘Wat een chique tent, Evelien!’ roept Jacques net iets te luid.

‘Beetje zachter als het kan. Zo’n zaak vereist ook chic publiek.’ Levi schuift zijn stoel aan.

De serveerster komt terug met een karaf water waar citroenschijfjes in drijven en zet die op tafel. Dan zegt ze: ‘Wat mag ik voor u inschenken?’

Bij een feestje hoort wijn. ‘Hebt u een wijnkaart?’ vraagt Evelien.

De serveerster knikt. ‘Ik haal hem even voor u.’

‘En doe mij maar een biertje,’ roept Jacques haar achterna. Het levert hem een elleboogje van Levi op. Eigenlijk had ze liever gezien dat hij die man niet had meegenomen, maar gewoon Klaas-Jan op die stoel had gezet, de hond is een stuk minder vervelend dan deze Levi.

‘Wil jij een rode en een witte wijn uitkiezen?’ vraagt ze aan Roland.

Madelief pakt de karaf met water. ‘Wie kan ik inschenken?’

Jacques schuift een wijnglas naar voren. Zonder iets te zeggen zet Levi het glas terug en geeft hij Madelief een waterglas aan.

Die man werkt haar op haar zenuwen.

Vijf minuten later is iedereen van een drankje voorzien en staat er brood met een schaalte olie en kruiden om in te dippen op tafel.

‘Op De Verhalenfabriek?’ vraagt Lucas, die zijn glas heft.

‘Dat, en op onze Madelief,’ zegt Evelien. ‘Omdat ze altijd weer met een oplossing voor onze problemen komt!’

‘Ik veroorzaak ze anders ook,’ zegt Madelief met veel zelfkennis.

De glazen tikken tegen elkaar. Lucas haalt zijn servet langs de buitenkant van zijn glas voor hij een slok neemt. Juul gaat echt nog een harde dobber aan die man krijgen, maar toegegeven, hij is verder leuk.

‘O, nee,’ zegt Elles.

‘Is de wijn niet lekker?’ vraagt Roland.

‘Dat wel,’ zegt ze. ‘Maar mijn ex komt zojuist binnen. Van de week appte ze nog dat ze me miste en nu komt ze hand in hand aangelopen met een onbekende vrouw!’

‘Gewoon negeren, lieverd,’ zegt Jacques.

Een goed advies dat niet gaat werken, concludeert Evelien als Olivia en haar vriendin een paar tafeltjes verderop plaatsnemen. Enkele seconden later loopt Olivia naar de toiletten.

Elles schuift haar stoel naar achteren. ‘Een momentje,’ zegt ze.

Evelien kijkt haar na. Hier gaat ze zich niet mee bemoeien. ‘Ik ben nog nooit in dit restaurant geweest.’ Ze moet het gesprek toch ergens mee starten.

Terwijl Roland vertelt dat hij hier vaker eet met klanten, ziet ze Lucas zijn bord en bestek schoonmaken met zijn servet. Juul doet net alsof ze gek is.

‘Ze hebben een uitstekende kok,’ eindigt Roland zijn betoog. ‘Wat dat betreft dus een goede keus.’

Elles is nog maar amper verdwenen of er klinkt een schreeuw vanuit de toiletten.

Evelien kijkt Juul aan. ‘Moeten we gaan kijken?’ vraagt ze geschrokken.

Nog voor Juul kan antwoorden wappert Jacques haar voorstel letterlijk weg. ‘Laat die twee het maar zelf uitvechten,’ zegt hij met volle mond, en er belanden een paar broodkruimels op tafel. ‘Daar zijn ze goed in.’

Het levert hem een elleboogje van Levi op.

‘Vernielzuchtig kreng!’ schreeuwt Olivia. De deur moet op een kier staan, want het hele restaurant draait het hoofd om.

Olivia’s vriendin komt overeind met de kennelijke bedoeling ook naar de dames-wc te gaan.

‘Ik zou het niet doen, schat,’ roept Jacques haar na.

‘Gezellig zo,’ zegt Roland droog. Hij pakt de fles witte wijn uit de cooler. ‘Iemand nog een beetje wijn?’

‘Graag,’ antwoordt Lucas.

Roland buigt zich naar voren om in te schenken.

‘Ha, daar hebben we ons Olijfje!’ roept Jacques als Olivia met haar vriendin uit de wc’s komt. ‘Hoe is het met je?’

Olivia gooit zonder hem een blik waardig te keuren haar hoofd naar achteren en loopt het restaurant uit, op de voet gevolgd door haar vriendin.

Weer krijgt Jacques een elleboogje van Levi, nu gevolgd door: ‘Gedraag je, wil je.’

‘Jij moet daar eens mee ophouden!’ bijt Jacques hem toe.

Elles gaat weer aan tafel zitten. ‘Zijn ze vertrokken?’ vraagt ze.

Evelien kan zien dat er tranen hebben gevloeid.

‘Absoluut. Opgeruimd staat netjes,’ zegt Jacques. ‘En nu jij nog.’ Dat laatste is bedoeld voor Levi.

‘Hoe bedoel je?’ vraagt die verbaasd.

‘Dat ik voor Klaas-Jan kies,’ antwoordt Jacques. Hij wappert met zijn hand. ‘Vort, wegwezen.’

Evelien ziet Roland stomverbaasd rondkijken. ‘Gaat dit altijd zo bij jullie?’ vraagt hij.

‘Zeker, wen er maar vast aan,’ antwoordt Evelien.

Epiloog

Het is al bijna halftwaalf als Evelien en Roland stilstaan voor haar – en Franks – huis. Ondanks alles was het een geslaagd etentje. Gek genoeg accepteert iedereen Roland als haar partner, alsof Frank ineens niet langer bestaat. Ze kijkt Roland van opzij aan. Geen van beiden maken ze aanstalten om uit te stappen. Moet ze vragen of hij zin heeft om nog even mee naar binnen te komen voor een drankje?

En meer...

Ze voelt zich ineens zo puberaal.

‘Wijntje?’ vraagt ze.

Goed plan, Evelien, dan kan hij zeker niet terug naar huis rijden.

Ze wil helemaal niet dat die man teruggaat, ze wil gewoon dat hij bij haar blijft.

‘Lekker,’ antwoordt hij zachtjes, en hij pakt haar hand.

Ineens vindt ze zichzelf zo’n verschrikkelijk mens, maar het lukt haar gewoon niet om deze man af te wijzen.

‘Ga je mee dan?’ vraagt ze.

Traag laat hij haar los, alsof het hem pijn doet.

Zonder iets te zeggen stappen ze uit.

Terwijl Evelien de voordeur opent, neemt ze zich voor het telefoontje aan Frank niet langer uit te stellen. Morgenochtend, als Roland naar zijn werk is, gaat ze hem bellen. Ook al is het dan in Vancouver middernacht.

Eenmaal binnen knipt ze de sfeerverlichting aan. Weinig in het huis herinnert nog aan Frank. Moet ze Roland eigenlijk ook niet vertellen dat er ergens ver weg nog een echtgenoot is die af en toe belt of appt?

Morgen!

Misschien moet ze morgen niet naar kantoor gaan, het gaat onherroepelijk een rottag worden.

‘Rood of wit?’ vraagt ze.

‘Vergeet die wijn, Evelien.’

Zijn handen glijden om haar middel en terwijl haar lijf schreeuwt dat het goed is en haar hersens het tegendeel beweren, neemt hij haar mee naar boven.

Roland naast haar voelt zo natuurlijk dat alle schaamte en schuld als sneeuw voor de zon verdwijnen. Ze sluit haar ogen en geeft zich over. Terwijl zijn lippen over haar naakte huid naar beneden glijden, hoort ze een vloerplank kraken.

Evelien kijkt op. Naast het bed staat haar zo te zien oververmoeide echtgenoot met een koffer in zijn hand te staren naar het schouwspel. Razendsnel trekt ze het laken over haar en Roland heen.

‘Jezus, wat doe jij hier?’ roept ze uit.

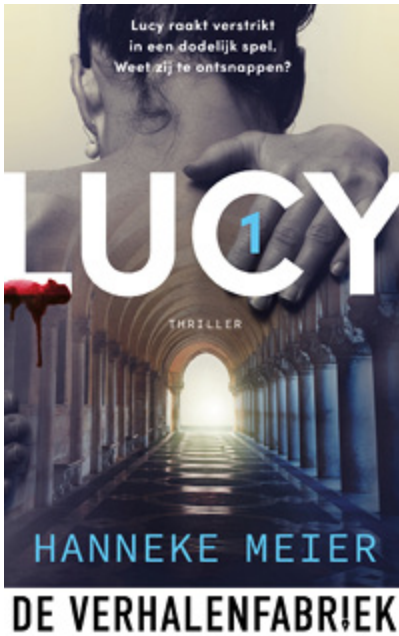
Interessante vraag, Evelien!

Haar hart begint te bonken. Dit is wel heel erg cliché, Frank die hen in het echtelijk bed betrapt.

‘Wie is dat?’ vraagt Roland, en hij kijkt haar met gefronste wenkbrauwen aan.

Frank knipt een lamp aan en zet zijn koffer op de grond. ‘Haar echtgenoot,’ antwoordt hij droog.

Vond je *De Verhalenfabriek* een leuke serie? Lees dan ook onze andere spannende & feelgood Tussendoortjes!

Na de dood van haar man moet Lucy het alleen zien te redden met haar zootje Alec. Ze schrijft zich in voor een nieuw spelprogramma: de winnaar ontvangt een miljoen e-credits. Dé kans voor Lucy om haar leven met Alec op de rit te krijgen. Verblind door de hoofdprijs tekent ze het contract. Al snel komt ze erachter dat het spel niet is wat het lijkt. Maar er is geen weg meer terug...

[Klik hier](#)

Wanneer haar collega's uitvallen, neemt Tess de organisatie voor het Deense benefietconcert van een ABBA-tributeband op zich. Al snel beseft ze dat ze dit niet alleen kan regelen. Maar als de knappe chef-kok Daniel zich met haar werkzaamheden bemoeit en dreigt haar álle touwtjes uit handen te nemen, weet ze niet of ze zo blij is met zijn hulp...

[Klik hier](#)

Maak kennis met de lady's van Carnoch Castle

De zussen Davine en Shona besluiten de Londense society te verlaten en naar de Schotse Hooglanden te verhuizen. In het voorjaar van 1866 betrekken ze Carnoch Castle, het landgoed dat ze van hun vader hebben geërfd. De twee knappe broers MacKinsey maken al jaren de dienst uit in de regio en zijn niet bepaald blij met de komst van de zussen. Gaan de lady's daar verandering in brengen? En zijn de broers bestand tegen de charmes van het tweetal?

[Klik hier](#)